BOKSÖR BÖCEK

domingo

Çeviri: SABRİ GÜRSES

BOKSÖR BÖCEK

NED BEAUMAN

ÇEVİRİ: SABRİ GÜRSES

domingo

BOKSÖR BÖCEK
Ned Beauman
Özgün ismi: Boxer Beetle

Çeviri: Sabri Gürses
Editör: Emre Ülgen Dal
Kapak İllüstrasyonu: Lorenzo Petrantoni / Synergy Art
Kapak ve Sayfa Uygulama: Pınar Şensoy

Bkz Yayıncılık Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.
Asmalımescit Mah. Ensiz Sok.
No:2 D:6 Tünel İstanbul
Tel: (212) 245 08 39
e-posta:domingo@domingo.com.tr
www.domingo.com.tr

“NED BEAUMAN’IN BÜYÜLEYİCİ İLK ROMANI NASIL BAŞLADIYSA ÖYLE DEVAM EDİYOR: KENDİNDEN EMİN, CESUR VE OLABİLDİĞİNCE ARSIZ ... İLK ROMANLAR GENELDE SADECE UMUT VAAT EDER. BOKSÖR BÖCEK BUNDAN ÇOK DAHA GÜÇLÜ: ÖZGÜN, NEFES KESİCİ VE FAZLASIYLA EĞLENCELİ”

.... PETER PARKER, *SUNDAY TIMES*

“NÜKTELİ, SARSICI BİR ZAFER... OLMADIK AYRINTILARLA DOLU BU KİTAPTA İNGİLİZ FAŞİZMİ, THULE DERNEĞİ, ANTİ-SEMİTİZM, ATONAL MÜZİK, SEKS VE SINIFLARARASI EŞİTSİZLİK... HEPSİ AĞZININ PAYINI ALIYOR. SAĞLAM VE ORİJİNAL BİR HAŞARILIK...

ÜSTELİK DİL ISIRTACAK KADAR ARSIZ. BEAUMAN KENDİNİ UNUTTURMAYACAK"
............................KATIE ALLEN, *TIME OUT*

"DAHİCE. ... PG WODEHOUSE VE MARTIN AMIS'İN İLK KİTAPLARINDAKİ GİBİ **ARSIZ VE EDEPSİZ** BİR SESLE AĞZINI HİÇ EKŞİTMEDEN KONUŞUYOR... ERSKINE VE BROOM ADLI KAHRAMANLAR EN APTALCA FİKİRLERİYLE BİLE İNSANI SERSEME ÇEVİRİYOR"
.... LEO ROBSON, *DAILY EXPRESS*

"SETH ROACH GİBİ DOKUZ AYAK PARMAKLI, BASTIBACAK **BİR ALKOLİKTEN TRAJİK BİR KAHRAMAN ÇIKARABİLMEK CİDDİ BİR HÜNER GEREKTİRİR.** BU **SARSICI ZAFER** BEAUMAN'IN 21. YÜZYILIN **EN İYİ GERÇEKÇİ ROMANCILARINDAN** BEKLENEN O KARMAŞIK PARADOKSAL USTALIĞA SAHİP OLDUĞUNU GÖSTERİYOR: ESKİ VE ÖNGÖRÜLEBİLİR BİR YAPIYI ALIP ONUN YENİ VE **ÖNGÖRÜLEMEYEN BAĞLANTILAR ÜRETMESİNİ SAĞLAMAK"**
.... SCARLETT THOMAS, *GUARDIAN*

"ÖJENİK VE IRK KURAMLARININ SAÇMALIĞI ÜZERİNE SARSICI BİR KİTAP, SON ON YILIN HERHALDE **POLİTİK AÇIDAN EN İRKİLTİCİ KİTABI, ÜSTELİK EN KOMİĞİ ...** ÇİRKİN NİYETLERE SAHİP İĞRENÇ TİPLER BU ROMANDA ÖYLE GÜZEL ANLATILMIŞ Kİ BEAUMAN'IN TİTİZ ARAŞTIRMASI HİÇ OLMAYACAK BİR ŞEYE YOL AÇIYOR: TARİHTE OLUP BİTENLERE GÜLMEKTEN KIRILIYORSUNUZ"

.... ANNA SWAN, *SUNDAY TELEGRAPH*

"**BU YENİ EDEBİYAT GÜCÜ KARŞISINDA HAYRANLIKTAN NEFESİM KESİLİYOR** VE BUNDAN SONRA NE YAPACAK DİYE MERAKLA BEKLİYORUM" .... VICTORIA MOORE, *DAILY MAIL*

"PİS BİR İDEOLOJİYİ NEŞELİ HALE SOKMAK USTALIK İSTER VE BEAUMAN BU KONUDA HİÇ TEREDDÜT ETMİYOR" ... ROSALIND PORTER, *LITERARY REVIEW*

"HER SATIRI YERLİ YERİNE OTURMUŞ, HASSAS BİR İŞ – İŞTE LONDRALI BİR YAZARI EDEBİYATIN HEYECAN VERİCİ YENİ SESİ HALİNE GETİREN BENZERSİZ BİR ESER" .. CAMILLA PIA, *THE LIST*

"DİZGİNSİZ, ÇIĞIRINDAN ÇIKMIŞ BİR İLK ROMAN" .... *OBSERVER*

"ÇARPICI BİR ZAFER ... ENERJİ YÜKLÜ, FİKİRLERLE FOKURDUYOR, DİLİYLE NEFESSİZ BIRAKIYOR,

BOKSÖR BÖCEK

SEKSİ, ZEKİ VE ACAYİP MATRAK BİR KİTAP" .... JAKE ARNOTT

"NÜKTELİ, BÜYÜLEYİCİ, HAŞARI BİR KİTAP" .... JAMES MEDD, *WORD*

. . . haritalarla gerçeklik arasında zorunlu bir bağlantı olduğuna, ya da eğer böyle bir bağlantı yoksa, gerçekliği değiştirerek bu bağlantıyı kurabileceğimize inanmaya alıştık.

Jane Jacobs, *Büyük Amerikan Şehirlerinin Ölümü ve Yaşamı*

Ahenksizlik ahengin gerçeğidir.

Theodor Adorno, *Estetik Kuramı*

1

Bazen aylak aylak yatarken gözlerimi kapatıp Joseph Goebbels'in kırk üçüncü doğumgünü partisini hayal ederim. Hitler'in 1940'ın o hummalı Ağustos ayında bile, yakın dostu için sürpriz parti yapmaya vakit bulabilmiş olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor – haftalarca sanki tarihi hiç hatırlamıyormuş gibi yapacak, Propaganda Bakanı'nın gitgide yılışık ve tuhaf bir hal alan imalarını bile bile görmezden gelecek ve 29 Ekim, Salı günü akşamı U-boot komutanlarına en son emir de gönderilinceye dek bekleyip sonra Goebbels'i sudan bir bahaneyle Reich Kançılaryası'nın kokteyl salonuna sokacak. Bir anda coşku dolu "Alles Gute zum Geburtstag!" sesleri yükselecek, konfetiler yağacak, Goebbels biraz rahatlamış ve hatta biraz gözyaşı yüklü bir kahkaha atarak Führer'le kucaklaşacak ve parti başlayacak.

Bütün bunlar hayal elbette. Fakat kesin olan bir şey var, Hitler o gün Goebbels'e doğumgünü hediyesini verdi: Goethe'nin Stutgart'ta, J. G. Gottafchen adlı yayınevi tarafından basılmış on beş ciltlik toplu eserlerinin, varaklı sırta ve demirli köşelere sahip kırmızı Fas derisiyle kaplı resimli, şık bir baskısı.

Yaklaşık beş yıl sonra, Berchtesgaden yakınlarındaki bir tuz madeninin yakınlarında karaya çıkıp madenin içine istiflenmiş şnaps sandıklarını parçalayan 101. Amerikan Hava Birliği askerleri için ister istemez üzülüyor insan, sandıklardan ne üst üste yığılmış altın külçeleri, ne de çarmıhtaki İsa'nın böğrünü delip geçen o Kutsal Kader Mızrağı çıktı. Hatta askerleri teselli niyetine bir şişe şnaps bile çıkmadı. Bula bula –savaş Nazilerin aleyhine dönmeye başladığı sırada telaşla oraya saklanmış olan– Goebbels'ın şahsi kütüphanesini buldular. Neyse ki askerlerden biri tüm olan bitene rağmen vazifesini yerine getirdi ve kitapları şenlik ateşlerinde yakılmaktan kurtardı; böylece kitaplar gemiyle Washington'daki Meclis Kütüphanesi'ne götürüldü. (Bu arada, Hitler'in on altı bin kitabının büyük kısmı –kendi kafatası ve Eva Braun'un iç çamaşırlarıyla birlikte– Kızıl Ordu'nun eline geçti ve halen Moskova yakınlarındaki Uzkoye bölgesinde, terk edilmiş, barok tarzı bir kilisede küflenmekle meşguller. Tahminim, en azından uzaktan söylenebileceği kadarıyla, dünya üzerinde bundan daha asap bozucu bir bina daha yoktur.)

Kitap koleksiyonu 1952 yılına dek paketlerinden bile çıkarılmadı. Sonra bu işi halletmesi için, iş deneyimi edinmek üzere orada bulunan –ancak büyük ihtimalle bir yaz kampında çalışmayı tercih eden– bir üniversite öğrencisi görevlendirilmişti. İşte tam o sırada, içinde Hitler'den sevgi dolu bir mesaj ve sayfalarında Goebbels'ın kaleme aldığı kenar notları bulunan Gottafchen Goethe, bir şekilde el altından satışa sunuldu. Elli yıl kadar sonra Horace Grublock adlı Londralı bir emlakçının eline geçti; kendisi, bu yılın başındaki vahşice katledilişine dek zaman zaman işverenim olmuştur.

2002 ila 2007 yılları arasında Grublock bana ufak tefek ayak işleri karşılığında koleksiyonun üç kitabını verdi (*Prometheus*'tan *Iphigenie auf Tauris*'e kadarki bölümü) ve eğer ona sadık kalırsam, bir gün bütün koleksiyonu vereceğini söyledi. Benim adıma küçük düşürücü bir durumdu bu; fakat Grublock kitapları asla satmayacağını söylüyordu –zaten satsaydı da, Goebbels Gottafchen Goethe'yle ilgilenecek türden kişiler benden, yani Kevin Broom gibilerinden gelecek telefonlara pek kulak asmazdı. Kısacası başka çarem yoktu. Bu yüzden, Eylül ayında bir gece, ben daha Roachmorton kentinin adını bile duymamışken, Grublock bir Perşembe gecesi saat onda telefon ettiği zaman telefonu açmak için ağzımdan diş macunlarını saça saça koştum; arayanın o olduğundan emindim.

"Balık" dedi Grublock.

"Evet, Horace?"

"Benim için küçük araştırmalar yapan özel dedektifi hatırlıyor musun? Zroszak'ı?"

"Sanırım."

"Her akşam beni arayıp rapor vermesi gerekiyor. Fakat iki gecedir aramıyor, önceden haber de vermedi. Ona ulaşmaya çalıştım ama telefonunu açmıyor. Arabaya atlayıp bir baksana, her şey yolunda mı diye."

"Ofisine mi gideyim?"

"Ofisi falan yok. Kenar mahalle falcıları gibi evden çalışıyor. Ev Camden'de. On dakikada orada olursun." Adresi verdi.

"Ne yapıyordu senin için?"

"Bunu sana söyleyemeyeceğimi gayet iyi biliyorsun Balık. Bana ne kadar sadık olursan ol, senin asıl kankalarının internet arkadaşların olduğunu biliyorum. Tabii şans eseri Seth Roach diye birini duymadıysan?"

"Duymadım."

"Hepsi bu o zaman. Fırla."

Bana sık sık şunu sorarlar: "Madem gizliden gizliye bir Nazi değilsin, o zaman ne diye Nazilerden kalma ender eşyaları topluyorsun?" Daha doğrusu, eğer Grublock, eski temizlikçim Maria ve (Grublock'un taktığı adla) "internet arkadaşlarımın" dışında hobimi bilen birileri olsa, bana sık sık bu soruyu sormalarını beklerdim.

Gizli bir Nazi değilim. Yaptıklarını ne zaman düşünsem midem bulanır. Herhalde sizin de öyle. Olanları düşünmek bile hayatta kalanlara has suçluluk duygusunu ateşliyor, içinizin şöyle yalandan bir ürpermesine neden oluyorsa, bir de elinize bir SS bıçağı aldığınız zaman neler olduğunu düşünün. Böyle başka bir deneyim var mı, bilemiyorum: bir yandan çok yanlış bir şey yapıyormuş duygusuna kapılıyorsunuz; ama aslında yanlış bir şey yapmadığınızı da biliyorsunuz, çünkü kimseye zarar vermeyeceksiniz. Aptalca, kafa açıcı bir deneyimdir bu; nefesinizi keser. Normal şartlarda vicdanınıza doğru dürüst bakamazsınız, çünkü o sizi sadece gagalamaya gelir; sizin de tek istediğiniz onu itip göndermek için elinizden geleni yapmaktır. Ama vicdanınızı böylesi bir paradoksun kafesine sokun bakalım; orada dolanır durur, havlar, ama size zarar veremez, siz de onu dilediğiniz kadar incelersiniz. Çoğu insan Yahudi Soykırımı hakkında ne hissettiğini gerçekten bilmez; çünkü bu olay üzerine fazla kafa yorarsa, 6 milyon ölü hakkında yeterince üzülmediğini anlayacağından korkar, ama ben kendi ruhumu avucumun içi gibi bilirim.

Şunu da eklemem lazım; Nazi hatıraları yılda yüzde 10 ila 20 arası fiyat yükselişi yaşar. Borsada böyle bir kâr elde edebilir misiniz; bir düşünün bakalım. İnternetteki açık artırma sitelerinde satış yapıyorum ben; gerçek bir satıcıdan daha iyi fiyata alabileceğini fark etmeyen ya da buna aldırmayan şapşalların aptallıklarından, tembelliklerinden faydalanıyorum. Bütün kapitalistler gibi ben de, serbest piyasaya zengin bir babaanne gibi davranıyorum; o kocakarıya bayıldığımı söylüyorum, ona şen sözler söylüyorum –ama onun o uyuşuk ve bunak halinden keyifle istifade

ediyorum. "Görünmez El"iyle benim ticari çıkarlarıma bulaşmaya kalkışırsa, şak diye tokatı yapıştırıyorum. Gündüz işimde uzmanlık dalım İkinci Dünya Savaşı Müttefik Birlikleri'dir; ama Kırım, Birinci Dünya Savaşı ve Vietnam'la da ilgilenirim. Ayrıca bazen Japon samuray kılıçlarına da bakarım. (Asla sırf kâr etmek için Nazi dönemi eşyası alıp satmam.) Bir ara muhasebecilik yapıyordum; ama müşterilerden emir almaktan nefret ettim ve daha da önemlisi, işimle mesleğimin kol kola olmasının daha iyi olacağını düşündüm –böylece bilgisayarın başında katalogları, müzayede listelerini ve mesaj bültenlerini didik didik tarayarak geçirdiğim saatlere bir bahane bulabilirdim. Bu sayede kiramı da ödüyorum, ama cidden büyük iş çevirecek kadar nakit olmuyor elimde; sözgelimi Ilsa Koch'un sigaralıklarından birini almak için bile aylarca para biriktirmem gerekiyor.

İşte bu yüzden koleksiyonculara göre ben bir solucanım, özellikle de Grublock'a bile rakip olan en iyi dostum Stuart'a kıyasla. Bazen Stuart'a o kadar çok öfkelenirim ki, onunla bir hafta boyunca konuşmam; çünkü kaçırılmaması gereken bir hazineye para yatırmayı reddetmiş ve bir daha görünmemek üzere Tokyo'ya uçup gitmesine müsaade etmiştir. Bir yüksek riskli yatırım maestrosunun tek oğlu olan Stuart'ın hemen hemen istediği her şeyi alabilecek kadar çok parası var; üstelik, ofiste yaşadığı bir kaza sonucunda kahve makinesi belden aşağısını felç bırakınca, yaptığı anlaşmayla mirasına miras kattı. Merak ediyorum; bir şey karşılığında, ne bileyim, Adolf Hitler ile Rudolf Hess'in *Mein Kampf*'ı yazarken kullandıkları altın dolma kalem karşılığında kendi bacaklarımdan vazgeçer miydim? Eminim ki vazgeçerdim. Zaten evden pek çıktığım yok. Stuart da, engelli olmasına rağmen, hayli neşeli görünüyor (bu durum da, maaşlı bakıcısının ekstradan para alıp, ona ekstradan el attığına dair süregelen kuşkularımı arttırıyor). Diğer yandan, trimethylaminuria hastalığımın tedavisi için bu kadar değerli bir şeyden vazgeçer miydim diye de düşünüyorum; doğrusunu söylemek gerekirse, trimethylaminuria'dan nefret ediyorum ama, o dolma kalemi elde edebilecek olsam, hastalıkla yaşamayı kabullenmek bir yana, Stuart'a bile bulaştırmayı göze alırdım.

Bütün bunları Grublock'a benzemediğimi anlayasınız diye anlatıyorum. Ona hiç ama hiç benzemem. Bir keresinde eski patronumun o büyük koleksiyonunu Rusya'dan gelen bir yatırımcıya anlatışını dinlemiştim. "Bir bakıma, sanırım, ben bir Naziyim" demişti, düşünceli bir tavırla. "Tutkularına hayranım. Cesaretlerine. Tarzlarına; Nietzscheci anlamda

hayranım. Vizyonlarında sınır tanımadılar ve bu da hepimizin alması gereken bir ders. Ve tabii mimarilerini de çok seviyorum; her ne kadar çoğu sadece plan aşamasında kalmış olsa da."

"Ama Yahudilerden de nefret ediyorsunuz, değil mi?" diye sordu Rus.

"Elbette hayır. Dediğim gibi; Nazizmin bazı yönlerine saygı duyuyorum; ama o tuhaf, utanç verici fobilerine değil elbette. İşin o kısmı irrasyonel ve ben asla irrasyonelist olmadım. O tür eğilimleri olan koleksiyoncuları ayırt etmek kolay. Sözde insan derisi kaplı defterleri ve sözde insan yağından yapılmış sabun kalıpları olur onlarda. Tabaklanmış insan derisiyle tabaklanmış domuz derisini ayırt etmek neredeyse imkânsızdır; sabun olayı da efsaneden ibarettir. Ama bunun doğru olmasını o kadar çok isterler ki, paralarını her koşulda çarçur edeceklerdir zaten. Tabii, eğer soykırım inkarcısı değillerse –eğer inkar ediyorlarsa, bu iğrenç şeylerle hiç karşılaşmazsınız; onların yerine büyük olasılıkla Dachau'un toplama kampı falan değil, sadece deneysel bir botanik bahçesi, ya da o tür bir zırva olduğunu gösteren çağdaş belgelere dayalı ‘kanıtlarla' karşılaşırsınız." Grublock cin toniğini bitirdi. "Hayır, Yahudilerden kesinlikle nefret etmiyorum. Nazi kurbanlarına üzülüyorum; aynı onlar daha doğmadan on yıllar önce ölmüş olan yığın yığın emekçi yabancılara üzüldüğüm gibi... Ayrıca Hitler'in büyük olasılıkla deli, şeytan ya da tam bir orospu çocuğu olduğunu da kabul ediyorum; ki bu üçü arasında ciddi bir fark olmadığı gibi, bu sözleri ha ölü bir diktatör için kullanmışsınız, ha bir deprem ya da fırtına için kullanmışsınız. Bence Avrupa'yı ele geçirmeye kalkışmak yanlıştı; ama birinin seçtiği politik hedefleri başka birinin seçtikleriyle kıyaslayıp daha az ya da çok geçerli saymak da en az o kadar yanlış."

Bu arada, Grublock'ın üç katlı çatı dairesinin en üst katında bulunan koleksiyonunun saçma olan yanı, Nazileri bile geride bırakmasıydı: Deutsches Reich tarihinin hiçbir döneminde hiçbir odada bu kadar çok lüks süslü eşya toplanmamıştır. Las Vegaslı bir girişimci seksenli yıllarda Hitler'in Sarayı diye bir kumarhane işletmeye kalksaydı, işte tam böyle olurdu. Gösterinin baş rolünde, içinde General Walter von Axhelm'in Luftwaffe üniformasının durduğu bir vitrin vardı; üzerinde Şövalye Haçı madalyası ile eskiden Napoleon'a ait olan bir kılıçla birlikte zümrüt kakmalı av bıçağını takılıydı. Onun hemen yanında Grublock'ın en değerli hazinesi olan şey vardı: Hermann Goering için yapılan, üzeri şahin desenli,

gösterişli, porselen bir kutu. Odanın geri kalanı ise diğer üniformalar, madalyalar, silahlar, işkence aletleri, süslemeler ve tablolarla doluydu; hepsi de küçük loş spotlarla aydınlatılmıştı. Duvarlar, beyaz dairelerin üstündeki siyah svastikalarla bezeli uzun kırmızı ipek kumaşlarla kaplıydı. Tam bir harikalar diyarıydı burası. O yüzden Grublock, Zroszak'ın onun için neler yaptığı konusunda ipucu vermese de, ben dedektifin gerçekten sıra dışı bir şeyin peşinde olduğundan emindim.

Pijamalarımı çıkarıp aşağı indim. Oturduğum evin alt katındaki Kızarmış Şen Tavuk her zamanki gibi sarhoşlarla doluydu –buranın neden bu denli popüler olduğunu uzun süre anlamamıştım, ta ki aşçılardan birinin ot sattığını öğrenene kadar. Soğuk bir geceydi ve arabayla kanalın yakınlarındaki binalara doğru ilerlerken Londra'nın, sokak lambaları arasındaki fısır fısır bir konuşmaya benzediğini düşündüm. Radyo dinlemek istedim (Mit FM diye çok sevdiğim korsan bir istasyon var); ama derme çatma araba radyomdan parazit yağmurundan başka bir şey gelmiyordu. Londra havası parazitten kaskatı kesilmiş bir havadır bence; arabalardan, mikrodalga fırınlardan ve telefon kablolarından yükselen elektromanyetik dalgalar sayesinde pas, toz ve is gibi o incecik ölü artıkların arasına bir artık türü daha katılıyor –fareler, güvercinler ve hamamböceklerinin bunun içinde gezinmeyi öğrendiğine hiç şüphem yok....

Zroszak'ın oturduğu binaya varınca zili çaldım; ama yanıt veren olmadı. Gri elbiseli bir kız binadan çıkana kadar soğukta bekledim, dış kapıyı kızın ardından kapanmadan önce yakaladım. Kız yanımdan geçerken burnunu buruşturdu. Yukarıya çıktığımda 3B'nin kapısının hafif aralık olduğunu gördüm. Kilit kırılmıştı. Kapıyı tekrar çaldım, ama yine yanıt yoktu. Ben de, "Bay Zroszak?" diye seslenerek kapıyı ittim.

Zroszak'ı küçük, dağınık dairenin içinde bir çalışma masasının arkasında dua eder gibi diz çökmüş bir pozisyonda buldum; kafası öne eğildiği için yüzü görünmüyordu. Masanın kıyısında kurumuş kan lekesi vardı, halıya damladığı yerde kara bir leke olmuştu. Yaklaştıkça adamın alnındaki kabarmış yeşilimsi kara damarları görebiliyordum. Çürük kokusu da, ağır ağır bilenmeye başlamış eski, paslı bir ustura gibi yükseliyordu. Bu sahneyi televizyonda izlediğim o ünlü dedektiflik dizilerinin suç mahallerinden tanıyordum –hani o insanın sırf seksi bir kadın yumuşacık elleriyle ciğerlerini tutsun diye öldürülmeye heves duymasına yol açan, suç

mahallini yaşlı bir sinema oyuncusu gibi pudralarla, allıklarla, saygı dolu mırıltılarla süsledikleri dizilerden biri gibiydi – ama ben bir dedektif değildim, ve oradan kaçıp gitmek istiyordum.

Tir tir titreyerek Grublock'ı aradım.

"Balık."

"Adam ölmüş" dedim.

"Hassiktir. Nasıl olmuş?"

"Vurulmuş sanırım. Tabancayla."

"Siktir ya. Uğursuz Japonların işidir kesin. O korkunç küçük konsorsiyumlardan biri olmalı. Durmadan böyle abuk sabuk işlere kalkışıyorlar. Neyse, sağ olasın Balık. Sen dön evine. Ben şimdi oraya ne yapılması gerektiğini bilen birilerini göndereceğim."

Telefonu kapadım. Etrafa bakınınca ortalığın altüst edildiğini fark ettim. Zroszak'ın dosya dolabının çekmeceleri açık ve boştu, raflarda da hiç kitap yoktu. Masanın üzerinde, öldürülen adamın kafasının hemen yanında bir eskiz defteri, kurşun kalem, silgi ve bir de *Kedi Köpek Nasıl Çizilir* diye bir kitap duruyordu. Bunun dışında bu konforsuz dairede Zroszak'ın kişiliğine dair en ufak bir iz yoktu; bir zamanlar vardıysa da artık yoktu –çıkartılacak dersin, daha hikâye anlatılırken unutulması gibi, yok olup gitmişti.

Önemli bir şey bulabilirsem, diye düşündüm, Grublock Noel için bana herhalde panzer falan alır. Fakat Zroszak'ın katili ya da katillerinin bulamadığı bir şey olsa bile, Zroszak'ın cesedi buradayken ipucu aramak olanaksızdı. Bunu düşünmek bile daracık mutfağa koşup, emmek için bir buz parçası aramaya sevk etti beni –rahmetli annem kaygılandığında ilaç niyetine hep böyle yapardı.

Zroszak'ın buzdolabının ışığı yanmıyordu; buz tepsisi de buzluğa iyice yapışmıştı. Sıkıca asılınca tepsi, çevresindeki buzlardan da biraz kopararak geldi. O sırada yere bir şey düştü.

Eğilip aldım. Sıkıca paketlenmiş bir folyoydu; aynı astronotların içtiği domates çorbası paketleri gibiydi. Çakımla paketi kesip açtım. İçinden dörde katlı sararmış bir kağıt parçası çıktı. Kağıdı mutfak masasının üzerine

koyup elimle düzleştirdikten sonra daktiloyla yazılmış metne bir göz attım. En tepesinde Münih, Arcisstrasse, Führerbau adresini taşıyan mektup, 4 Ekim 1936 tarihliydi ve Clerkenwell'deki bir caddede oturan Philip Erskine adlı birine gönderilmişti. Gönderenin imzasını gördüğüm anda paniğe kapılıp bir parça buz daha arandım.

Sayın Doktor Erskine,

Papalardan, iş adamlarından ve devlet başkanlarından nice hediyeler aldım, ancak hiçbiri sizin nazik hediyeniz kadar özel ve şaşırtıcı olmamıştı. Hediyeniz, geleceğimiz için bilim adamının elde edeceği zaferlerin, en az askerin elde edeceği zaferler kadar önemli olduğunu hatırlamamızı sağlıyor. Umarım çalışmalarınız ilerledikçe beni bilgilendirmeyi sürdürürsünüz –belki bir gün Üçüncü Reich'ta çalışmanız mümkün olur. Almancanız nasıldır?

Saygılarımla,

Adolf Hitler

Alman Şansölyesi

Sonraki yarım saat boyunca Zroszak'ın dairesini santim santim aradım. Cesedine aldırmıyordum bile artık. Ama hiçbir şey bulamadım.

2

AĞUSTOS 1934

Pock Günahkâr'a sadece yenilmiyordu; derisi yüzülüyor, lime lime ediliyor, yok ediliyordu. Pock, bu tüysüz bücürün onun içini gördüğünü hissediyordu –ilk öpüşmesinin anısını, bir şarkıya kulaklarını oynatarak eşlik etme numarasını ya da kedilerden nefret etmesini görüyordu sanki... görüyor, dikkatle hedef alıyor ve çürük bir diş gibi kafasından vurup çıkarıyordu. Yakında Pock'tan geriye etten başka bir şey kalmayacaktı. Daha önce hiç bu kadar sabırsız, acımasız ve tam yerine oturan yumruklar yememişti Pock. Ve karşısındaki oğlan akıl almaz bir şekilde tertemizdi (üzerinde tek bir damla kan yoktu) ve spot ışıkları altında parlayan kemikli göğsünü kaplayan ter bile ince, yararlı, serinletici türden bir terdi; Pock'un gözlerine dolup çenesinden aşağı akarak şortunda biriken, taşaklarını yumruklarından da ağır hale sokan o ekşi tavuk çorbasıyla alakası yoktu.

Premierland bir zamanlar Kasap Fairclough'un kullandığı bir depo alanıydı. Pock kendini et gibi hissederken yalnız değildi; onu seyreden bin kadar kişinin büyük çoğunluğu da aynı hisler içindeydi –et gibi kokular saçarak sıkış tıkış oturmuş, çatıyı destekleyen çelik kirişleri bile görünmez kılacak kadar yoğun, mavi bir sigara sisinin içinde gözlerini kısarak olup biteni görmeye çabalıyorlardı. Eğer Yahuda dedikleri bu küçük iblis kalabalığa bir gösteri sunmaya karar vermiş olmasaydı, Pock bir raunt bile ayakta kalamayacağını biliyordu. Fakat Pock da daha önce hiç nakavt olmamıştı ve bu gece de olmayacaktı –özellikle de, bıngıl bıngıl Myrna, aşağıda durmuş onu seyrederken bu asla mümkün değildi... Eğer Myrna onu böyle sikilmiş bir halde, çaresizce sırtüstü yatarken görürse bir daha asla ona vermezdi. O yüzden zil çalınca Pock köşesine geri çekildi, antrenörünün vızıltılarına kulak asmadı, bir yudum su falan almadı, genellikle şans getirsin diye yaptığı gibi sol yumruğunu sağ çizmesine vurmaya bile kalkışmadı; tek yaptığı, ağzının içinden bir küfür savurup, gözlerini ringin öte yanında duran Günahkâr'a dikmek oldu. Günahkâr da taburesinde bir kolunu ipe atmış, ifadesiz bir yüzle ona bakarak oturuyordu. Günahkâr'ın antrenörü ve menejeri olan Max Frink de onu buzlu suyla ıslatmakla meşguldü. Sonra yine zil çaldı ve Günahkâr, iki kez yere tükürüp sıçradı, öne sekti; (*Boks Tutkunları*'nda yazan genç muhabirin ifadesiyle) "kibar hayranları ona sarmaşıklardan bir çelenk takmaya çalışıyormuş gibi"

kıpır kıpırdı. Pock topuklarını yere sıkı sıkı basmış, zar zor sürüklerken, Günahkâr hâlâ parmaklarının ucunda hoplayıp zıplıyordu. Birbirlerinin çevresinde dolandılar ve Pock, Günahkâr'ın kaçabileceğinden emin olduğu bir iki yorgun hamle yaptı, sonra da buna karşılık böbreklerine ağır bir sağ yumruk yedi (o gece uykusunda kan kusacak, kız gibi ıslak bir donla uyanacaktı), vurur gibi yaptı, bloke etti, vurur gibi yaptı ve sonunda, Günahkâr'ın taşaklarına yumruğu indirmek üzere aşağı uzandı.

(En azından ben böyle olduğundan neredeyse eminim.)

Spitalfields'deki yüzlerce sokak dalaşmalarının gazisi olan Frink bile suratını buruşturup dişlerini sıktı; ama yumruğu yiyen Günahkâr sadece homurdanmakla yetindi. Gözlerine öfke oturmuştu; ama bunun acıyla bir ilgisi yoktu: Günahkâr ve acı, uzun zamandır birbirlerine yabancıydı. Aslında, diye düşündü Frink kendi kendine, Günahkâr nakavtının hileyle elinden alınmak üzere olduğunun farkında. Kalabalık yuh çekip bu ucuz numarayla heyecana kapılırken, Frink gözlerini hakeme çevirdi (O zamanlar hakemler ringin dışında dururdu ve çevrelerini de, onun yerine karar vermeye kararlı bahisçi çeteler sarmış olurdu). Hakem Mottle'ın, önemli bir şeyi kaçırdığını bilen, ama hatasını kabul etmeyecek kadar inatçı olan her hakem gibi –birinin gözüne üç kere parmak sokmak ve en az ikisinde yakalanmamak mümkündü– gözlerini kısmış olacağını umuyordu; ama Mottle, Frink'i hayrete düşürerek, "Faul! Faul!" diye bağırıyordu.

"Hadi lan, sapıtma" dedi Günahkâr, "Faul falan değil. Acımadı bile. Dövüş devam ediyor."

"Bel altı" diye ısrar etti Mottle. Arkasındaki bahisçiler arasında bir çekişme başlamıştı bile. Pock kollarını havaya kaldırıp, masum olduğunu göstermek istercesine kafasını salladı.

"Burada hile hurdaya yer yok." Mottle, onay almak için jüri masasına baktı.

"Siktir, dövüşmek istiyorum ben. Bunların hepsi dövüşmemi istiyor." Günahkâr dönüp antrenörüne bağırdı. "Frink, konuş şununla! Şaka mı bu!"

"Sen kazandın evlat. Kural kuraldır."

"Sokayım böyle işe."

Mottle anonsçuya başını salladı. "Baylar bayanlar, Seth ‘Günahkâr' Roach!" Kalabalıktan birkaçı dalga geçer gibi hınçla alkışladı, ama sonra yine, eskisinden de yüksek bir sesle yuhalamaya başladılar –artık alay falan etmiyor, öfke saçıyorlardı. Tıpkı Günahkâr gibi aldatılmışlardı ve kısa sürede Premierland'in tavanlarını kulak tırmalayıcı, ahenksiz bir uğultu dövmeye başladı; insanın kulaklarına değil, mide ve yumruklarına çalışan bir tehditti bu. Bu gece Commercial Caddesi'nin her köşesinde bıçaklar konuşacak, diye düşündü Pock; sadece bahisçiler değil, paralarının karşılığını alamayan herkes konuşturacaktı bıçağını. Dördüncü maç ortamı bozarsa, ilk üç maçın iyi geçmiş olmasının bir anlamı yoktu –bu olay bir kızın tam yatağa girecekken son anda fikrini değiştirmesinden bile kötüydü. Pock, bir hata mı yaptım diye düşünürken, üçüncü sırada oturan Myrna'nın el aynasında rujunu tazelediğini gördü. Maçı kazanıyordum diyecekti ona; talihsizlik olduğunu söyleyecekti. On dokuz maçtan sonra Barnaby Pock hâlâ teknik olarak yenilmiş değil, diye düşündü. Kafası acıyordu.

Frink, "Dur bakalım, dur bakalım" diyerek Mottle'ın yanına koştu; yanında ise o gece Premierland'in doktoru olan, bıyıklı, kabadayı bir tip vardı (orada bir doktorun bulunması, hakemin cebindeki bir yara bandından fazlasını bulmanın lüks olduğu o zamanlar için önemli bir olaydı). "Bir de doktor baksın. Eğer doktor sorun yok diyorsa, dövüşü devam ettirirsin."

"Ettirmem" dedi Mottle.

"Herif dövüşmek istiyor."

"Fakat ben burada doğru dürüst bir muayene yapamam" dedi doktor.

"Avuçlasana!" diye bağırdı bahisçilerden biri.

"Herhangi bir koruma önlemi takmış mıydınız Bay Roach?" diye sordu doktor.

"Kayış bağlamıştı" dedi Frink.

"Sadece bir kayış mı! Belki siz ya da antrenörünüz benim imalatım olan Bel Bağları'ndan haberdarsınızdır? Hayır mı? Çünkü emin olun baylar, bütün boksörlere bu fiyatı sudan ucuz alet tedarik edilmiş olsaydı, bir yumruk yediler diye maçı durdurmak söz konusu olmazdı. Yumruk geçirmez bu aletler."

"Sen şu çocuğa bir bak hele" dedi Frink.

"Bir yararı olmayacak Mel" dedi Mottle.

"Üstelik çok rahat" dedi doktor. "Bay Roach, görebildiğim kadarıyla size –amanın– yani, görebildiğim kadarıyla dört numara olur. Bay Pock, size de... Herhalde bir numara olacaktır. Belki de, iki numara."

"Bir tarafına tekme mi yemek istiyorsun sen?" dedi Pock.

"Bu teklifiniz çok isabetli oldu bayım; çünkü şu anda söz konusu Bel Bağları'ndan birini takmış bulunuyorum. Hatta, rica ederim, lütfen içinizden biri benim orama vurabilir mi acaba? Tıpkı Aziz Stephen gibi, en ufak acı duymayacağım."

"Dövüşmek istiyorum" dedi Günahkâr, çelik kelepçe gibi bir sesle. "Herkes bekliyor. Buraya boktan bir tiyatro seyretmeye gelmedi bu kadar insan."

"Kimse vurmayacak mı?" diye sordu doktor.

"Hadi koçum, kazandın işte" dedi Pock.

"Bayım, siz bir kibarlık edip icadımı test eder misiniz?" diye sordu doktor, *Boks Tutkunları*'nın muhabiri olan ve kafasının üzerinde fener gibi tuttuğu not defteriyle bahisçileri yarıp gelen delikanlıya.

Frink uzun uzun Günahkâr'ın suratına baktı; oğlanın öfkesinin, gözlerindeki karanlığın ardında sönmesini umut ediyordu. Fakat Günahkâr hâlâ öfkeliydi –vazgeçmemişti.

"Bay Roach kazanmak üzere miydi, Bay Pock?" diye kekeledi muhabir.

"Rica ediyorum" dedi doktor.

"Haydi Seth" dedi Frink. "Bir dahaki sefere."

"Ne diyorsunuz, Bay Roach?" diye sordu muhabir.

"Hepimiz eve gidelim" dedi Pock.

"Burada testislerime saldıracak bir adam yok mu?" diye bağırdı doktor. Tam o sırada Günahkâr dönüp, Pock'un suratına öyle sert bir yumruk attı ki,

Pock geri geri gidip ipin üzerinden yuvarlandı ve yoksul bir ülkeye giren kötü bir fikir gibi bahisçilerin üzerine düştü.

Frink hayatında böyle bir yumruk görmemiş, böylesi bir alkış duymamıştı. *Boks Tutkunları*'ndan gelen çocuk gözlük camıyla not defterine bulaşan kanları silerken, kalabalık inliyor, çığlık atıyor, Günahkâr'ın adını bir sevgilinin adı gibi haykırıyor, bira şişelerini kırıp şapkalarını havaya fırlatıyorlardı.

"Seni hapse tıktırmak lazım!" dedi Mottle Günahkâr'a. Ama sesi pek duyulmadı. Frink'e döndü. "Şimdi bu herifin buradan böylece çıkıp gitmesine izin verecek misin?" Frink omuzlarını silkti ve ringden inen Günahkâr'a bornozunu uzattı. O sırada doktor da, Pock'u dışarı taşımaya yardımcı olsunlar diye bahisçileri ikna etmeye çalışıyordu.

"Bay Roach, rakibiniz yediği bu yumruğu hak etti mi acaba?" diye sordu muhabir.

"Yediğimiz her şeyi hak ederiz evlat" dedi Frink.

Günahkâr soyunma odasına giden koridordan geçerken kadın erkek, çoluk çocuk, onlarca kişi koltuğundan kalktı; elini sıkmaya, yanağını öpmeye, sırtını sıvazlamaya, ya da ona bir puro vermeye çalışıyorlardı. Günahkâr'sa dümdüz ileri bakıyor ve ağzının içinden küfrediyordu. Kendine bile itiraf edemese de, hayranlarının varlığı hoşuna gidiyordu ve onları görmezden gelmeye bayılıyordu; böyle yaptığında, özellikle de kadınların, çok daha sadık olduklarını yakın zamanda bizzat tecrübe etmişti. O gece çoğu Frink'e sevgi gösterileriyle yetindi. Günahkâr sadece tek bir fotoğrafçı için, yumruklarını bir anlığına havaya kaldırmayı kabul etti.

"Adamın işini illa bitirecektiysen, bunu daha sonra da yapabilirdin Seth" diye mırıldandı Frink.

"Yumurtalıklarıma vurdu."

"Evet, ama sen de acımadığını söyledin."

O dev yeşil deri koltuğun, Premierland'in en büyük soyunma odasına nasıl girdiğini hatırlayan yoktu; ama koltuk artık ter ve kir kokuyor, ve çatlaklarından dolgu malzemesini kusuyordu. Günahkâr koltuğa oturup, eline bir cin şişesi aldı. "Her zamanki gibi sızlanıp duracaksan, siktir git."

"Biliyorsun sızlanacağımı" dedi Frink. Bu oğlanın antrenörüyle bu tonda konuşmadığı bir zaman hiç olmuş muydu; hatırlamaya çalıştı. Olmuştu galiba; ama o kadar nadirdi ki, fantezi gibi bir şeydi. Bir ara Günahkâr'ın artan ününün onu denetlemeyi güçleştireceğinden korkmuştu Frink; ama aslına bakarsanız Günahkâr şöhrete bağışıklı gibiydi. İçinde alçakgönüllülük falan olduğundan değil, tam tersi. Çocukta öyle sarsılmaz bir kibir vardı ki, dışarıdan gelen uyarılar son sürat giden bir trene inen şaplaklar gibi gereksiz kalıyordu. Bir gün Günahkâr'ı kaybedecek olursa bu şöhret yüzünden değil, çok daha bayağı bir zehir yüzünden olacaktı. "Pock'un antrenörüyle konuşmam lazımdı zaten" dedi Frink, sökük bir ipi koparmak için eğilirken. Alnı, göz kapakları ve burnunun ucu, sanki bir ara ocağın üzerinde uyuyakalmış gibi pespembeydi.

"Niye?"

"Seni ringlerden uzaklaştırmaya çalışabilir."

"Beni uzaklaştıramazlar."

"Yapamazlar, bu sefer olmaz, sonraki sefer de olmaz; ama daha sonra olabilir."

"İkile öyleyse."

"Şişenin dibini bulma hemen."

Frink çıktı dışarı. Seth cin şişesini yudumlayıp öksürdü, gözlerini kapadı.

Yaş on altı; yedi profesyonel maç (yenilgisiz); dokuz ayak parmağı ve bir elli boy. Seth "Günahkâr" Roach'u ünlü yapan sayılar bunlardı; hepsi de hayli küçüktü; ama ne fark eder? Bugün (18 Ağustos 1934), daha şimdiden Londra'nın en iyi genç boksörü olmuştu. Rakipleri için Günahkâr'la dövüşmek bir soruşturma gibiydi; her yumruk yanıt veremedikleri bir soru, reddedemedikleri bir suçlamaydı.

Lakabının kökeni, tıpkı koltuğunki gibi gizemliydi. "Yahudiler arasında günahkâr yoktur Seth," derdi Haham Brasch, "bizde sadece budalalar olur." Günahkâr ayık olduğu zamanlar yüzünde öylesine yoğun bir ifade olurdu ki, eğer çok uzun süre bakarsanız (bunu pek çok kişi denemişti; böylesine sersem, hantal bir fiziğin nasıl bu kadar yakışıklı olabildiğini anlamaya çalışırlardı), yoğun görünmekten çıkar, tersine boş ve hareketsiz görünmeye

başlardı –aynı kaba bir kelimenin çok sık tekrarlanınca anlamını kaybetmesi gibi... Ve onun bu değişmez niteliği, en ufak bir günah olasılığına bile imkân tanımazdı sanki. Ama yine de herkes ona Günahkâr derdi. Yağlı kara saçları, ince kaşları, uzun kirpikleri, küçük kulak memeleri, hafifçe çıkık kulakları vardı, ve –hayret verici bir şekilde– dişleri hâlâ tam takım yerindeydi.

Kapı hafifçe çalındı. "Siktir git" dedi Günahkâr. Kapı yine de açıldı ve soyunma odasına siyah paltolu, sarışın, uzun boylu bir adam girdi. "Bay Roach" dedi adam elini uzatarak. Elinde buzağı derisinden inci düğmeli eldivenler ve zayıf çenesinde pek iyi durmayan ince bir bıyığı vardı. Her an dört nala gelen bir atın yolundan kaçmak zorunda kalabilirmiş gibi bir edayla yürüyordu.

"Adım Philip Erskine" dedi adam.

"Anşante" dedi Günahkâr, istifini bozmadan.

"Bu akşamki gösterinizde hayli eğlendim."

"Çiçek de getirmişsinizdir herhalde?"

"Sizi bu şekilde rahatsız ettiğim için çok özür dilerim Bay Roach; ama bir daha ne zaman konuşma fırsatını bulabileceğimizi bilemedim." Günahkâr'ın aksanı Doğu Londra aksanıydı; ailesinin Yiddiş aksanından hafif izler taşıyordu. Erskine'in aksanıysa, Danny Gaster'ın menejeri –söylenene göre mirasından mahrum edilmiş bir aristokrattı– ve telsiz anonsçuları dışında, Günahkâr'ın duyduğu en havalı aksandı. Elinin sıkılmayacağını anlayan Erskine, bunu zaten hiç yapmak istemediğini hissettirecek şekilde elini geri çekti. "Size bir teklifim olacak" dedi.

"Görmemi istediğin güzel bir kız kardeşin mi var?"

"Aslında, ben..."

"Öfff, tabii ya, anlamam lazımdı. Yılların gangsterisin sen. Bir maçı ayarlamaya geldin."

"Hayır, yani..."

"Dur, dur, buldum" dedi Günahkâr, cinden bir yudum daha alarak. "Ağır sikletçi olma niyetindesin. Sana iyi bir antrenör lazım."

"Doğrusu boks hakkında hiçbir şey bilmiyorum, Bay Roach. Bilim adamıyım ben."

"Ne büyüleyici" dedi Günahkâr.

"Açıklayabilir miyim?" Delikanlı hemen yanıt vermedi; Erskine de sözüne devam etti: "Bana kulak vermeniz büyük incelik. Çok kısa tutacağım. Son dört yıldır böcekler üzerinde çalışıyorum. Kınkanatlılar hakkında hemen her şeyi biliyorum. Fakat onlardan bıktım. Artık insanlar üzerinde çalışmak istiyorum. Ve siz de üzerinde çalışmayı çok istediğim bir insansınız; bu çok tuhaf fizyolojinizi ilk duyduğumdan beri istiyorum bunu."

"Yerden bitme olmamı mı kastediyorsun?"

"Yine de her açıdan çarpıcı güce ve ustalığa sahip bir dövüşçüsünüz. Dediklerine göre, babanız da ufak tefekmiş ve onun babası da mı öyleymiş?"

"Hıı."

"Ve yanılmıyorsam, sadece dokuz ayak parmağınız var?"

"Senin ‘teklifin' nedir?"

"Oturabilir miyim?"

"Hayır."

"Bay Roach, beş-altı aylık bir süreç boyunca sizinle her ay görüşmeme ve bedeninizi kapsamlı bir tıbbi muayeneden geçirmeme izin verirseniz, size elli pound veririm. Sonra beni bir daha hiç görmezsiniz, ve araştırmalarım sonucunda yazılacak raporlarda adınız saklı kalır."

"Beni kulağakaçanlarından biri gibi kurcalamak için bir ellilik mi vereceksin?"

"Emin olun; incelemeler rahatsız edici türden değil."

"Ne diyorsun ulan sen?" dedi Günahkâr, sesini ilk kez yükselterek. "Senin o soktuğumun elliliğine ihtiyacım mı var sence? Dünya sinek sıklet şampiyonu olacağım ben. Yoksulluk yardımına falan ihtiyacım yok."

"Yüz pound öyleyse."

"Siktir git."

"İki yüz o zaman, Bay Roach... Anlamıyorsunuz ne kadar mükemmel... Yeriniz doldurulamaz bayım. Sporculuk zaferinize bilimsel bir zafer eşlik etsin istemez misiniz? Bu mütevazı çalışmamın, tartışmasız tüm ırkımıza kalıcı fayda sağlayacak bir projeye küçücük de olsa katkıda bulunacağı umudundayım. Avrupa ve Amerika'nın en seçkin dehaları bir araya gelip..."

"Ne geveliyorsun sen be?"

"Öjenikten[1] bahsediyorum Bay Roach. Hiç duymuş muydunuz?"

"Bu amcık canını mı sıkıyor Seth? Pardon ya, ‘bu beyefendi' demek istedim." Kölmel kikirdedi. Kapı ağzında, elinde bir puroyla duruyordu. Frink gibi Kölmel de tıknaz ve yassı burunluydu; ama kuzeninden daha şişman ve keldi. "Bak seni uyardım ahbap" diye de ekledi.

"Bu konuyu biraz düşünmek istemez misiniz?" diye sordu Erskine Günahkâr'a, kısık bir sesle.

"Siktir git böceklerine."

"Peki. Yine de, fikrinizi değiştirirsiniz belki diye kartvizitimi masaya bırakıyorum. Hoşçakalın baylar" dedi Erskine ve çıkıp gitti.

"Böyle bir günde ne diye palto giyiyorsun be?" diye bağırdı Kölmel arkasından; ama yanıt gelmedi. Kölmel Günahkâr'a döndü. "Kimdi o?"

"Götverenin teki."

"Ne istiyormuş?"

"Beni dünyanın yedi ucubesinden biri yapacakmış."

"Bu kapıya birini dikmek lazım Günahkâr."

Günahkâr omuzlarını silkti.

"Neyse, tebrik edeyim dedim."

"Dalga mı geçiyorsun benimle?"

"Herifi katlediyordun evlat. Dizleri tir tir titriyordu. Önemli olan da bu. Pock sonunda salağa yattı; herkes farkında. Joe Schmeling'in faul iddiasıyla unvan aldığını biliyor muydun? Dediklerine göre antrenörü kocaman bir diş taşıyormuş yanında, gerekirse çıkarmak için cebinde taşıyormuş. İyi ki de taşıyormuş –piçin şortunun içine atmışlar."

Günahkâr Albert Kölmel'le tanıştığında yedi yaşındaydı; Şubat ayının bir Cumartesi gecesi babasının sebze tezgâhını toplamasına yardım ederken tanışmışlardı. 1927'ye kadar Kölmel kendi işini kendi görürdü; ama o zamanlar bile sanki Spitalfields Pazarı bir tek onunmuş gibi davranır, makinelerini kontrol eden fabrika sahibi edalarıyla etrafta dolanırdı. Bir elinde puro olur, diğeri ise hep yumruk şeklinde sıkılı dururdu. Kölmel için birinin hayatını karartmanın çok kolay olduğunu, bunun için parmaklarını bile açmasına gerek olmadığını düşünmek genç Günahkâr'ın hoşuna giderdi. Ancak sonraları o yumruğun içinde Kölmel'in favori silahının saklı olduğunu öğrendi: bir şarap mantarına saplı ustura bıçağı. Keskin bir dil gibi uzanan yarım santimden bile küçük bir çelik parçası; birinin yüzünü yaralamaya yeten, ama onu öldürmeyecek türden bir şey. Kölmel gibi adamlar, işler ters gittiğinde yakalanmaya, hatta asılmaya yol açacak türden bıçak, silah falan taşıyacak kadar aptal olmazlardı –bir adamı cidden cezalandırmak, onu yere uzatıp üst dudağını derinlemesine kesmek, böylece yara kabuk bağlayıp da dudağı yukarı doğru çektiği zaman ağzının yarı aralık kalmasını sağlamak söz konusuysa, bu alet diğerlerinden daha iyi iş çıkarırdı. Ustura kullanmadan yapılacak şeyler de vardı. Bir keresinde Bryan Harding Kölmel'den yediği yemeğin parasını tam olarak almaya kalkışmıştı; Kölmel de Harding'in kedisini tuttuğu gibi kızartma yağı tenceresine atıvermişti.

"Bu senin oğlan mı?" diye sormuştu Kölmel, o Şubat akşamı.

"Haa, evet o" dedi Günahkâr'ın babası, beş şilingini yüzüne bakmadan Kölmel'e uzatırken.

"Adın ne evlat?" diye sordu Kölmel. Günahkâr o sırada iyi şalgamlarla küflüleri birbirinden ayırmakla meşguldü. Etrafları çöp toplayanlarla

doluydu: en başta çok yoksul, çok cimri ve çok yaşlı olanlar (yani kimsenin almadığı ürünleri en ucuz fiyata almak için günün sonunu bekleyenler), sonra da yerdeki artıkları, ezik sebze meyveleri toplamak için koşuşturan, yatmak için karton ve ateş yakmaya yarayacak kırık sandık parçaları arayan evsizler, sakatlar ve deliler... Günahkâr'a göre böylesi bir pazar, çürümeye karşı durmanın mümkün olmadığı boşuna bir mücadeleden başka bir şey değildi; Back Church Geçidi'ndeki dev çöp yığınının bekleme odasıydı: o ağır kokuşma rüzgârında gözlerini kısıp yeterince durursan, hayatından yılların tek tek esip gitmesi çok sürmezdi. Böylece sen de çürümüş gibi kokmaya başlardın; en iyisi bir eczanede, ya da bir tatlıcıda çalışmaktı – cam kavanozlardaki ışıl ışıl topakların dokuz yüz yıllık olmasına bile kimse aldırmazdı oralarda. Diğer yandan, nadiren de olsa, sabahın erken saatlerinde gittiğinde pazarın ona hoş gelen bir yanı da olurdu: her şey tazelik saçardı; ama ortalıkta pek kimse olmazdı –tıpkı yaratılışın ilk anları gibiydi. Tabii yaratılışın başlangıcında Tanrı bile, Albert Minyo gibi "Sosis var! Sosis var! Sosis var! Sosis var! Sosis var! Sosis var! Sosis var! Sosis var! Sosis var! Sosis var! Sosis var! Sosis var! Sosis var! Sosis var! Sosis var! Sosis var! Sosis var!" diye otuz yıl boyunca her gün sekiz saat hiç durmadan bağırabilen bir yaratığı hayal etmiş olamaz.

"Adım Seth" dedi Günahkâr.

"Erkek ya da kız kardeşin var mı?"

"Küçük kız kardeşim Anna var."

"Onunla tanışmak isterdim. Neyse, görüşürüz Seth. Çok müteşekkirim Bay Roach" dedi Kölmel, Günahkâr'ın babasının omzunu sıvazlayarak.

Kölmel gittikten sonra Günahkâr, babasının yüz ifadesinden, adamın kim olduğunu ve parayı ne için aldığını sormaması gerektiğini anladı. Ve Alfeo birkaç hafta sonra bir pazar günü, suratının iki yanında yara bantlarıyla geldiği zaman da bunun Kölmel'in işi olduğunu hemen anladı. (Günahkâr'ın bundan haberi yoktu ama, Kölmel'e sorarsanız, aslında ne denli iyi niyetli olduğuna dair sizi hemen ikna ederdi: parayı almasının nedeni, mevcut tezgâh sahipleriyle rekabet etmek isteyen rezil yeni göçmenlerin yerleşmesine engel olmaktı.) Her koşulda, özellikle de ne zaman Alfeo'nun keklerinin yanından geçse Alfeo'dan iyi bir tokat yediği için Kölmel'i ister istemez hayırsever biri gibi görmüştü Günahkâr. Zaten babasının küçük

düştüğünü görmek de canını sıkmıyordu. Tehdit bir tür fetih sayılırdı ve Günahkâr fetihlerden hoşlanırdı.

Günahkâr dokuzuna bastığında Kölmel için rıhtımda çalışıyordu. Boyası silinmiş bir benzin kutusuyla bir "rom borusu" (lastik bir hortumun ucuna yapıştırılmış birkaç santimlik metal boru) alıp, Whitechapellı başka bir çocukla birlikte rom ya da şarap fıçılarının boşaltıldığı gıcırtılı tahta iskelelere süzülürlerdi. Orada, diğer çocuk etrafı kolaçan ederken, o da "maymunu emzirirdi": rom borusunun metal ucunu fıçının tıpasının yerine sıkıştırır, sıvı çıkmaya başlayıncaya kadar lastik ucu emer, kutuyu doldurur, tıpayı tekrar takar ve öteki çocuğun da kutusunu doldurmasını beklerdi; sonra da kaçıp giderlerdi. Giderken de küfürler saçan rıhtım görevlilerine aldırmadan, sandığın birinden mandalina, muz ya da ananas kaparlardı– birkaç dakika sonra yavaşlar, Limehouse boyunca nefes nefese kıkırdayarak yürür, mahalleye varınca da kutularını birkaç kuruşa Kölmel'in adamlarından birine teslim ederlerdi. Günahkâr'ın, babasının birasındaki köpükten daha güçlü bir şeyin tadını ilk alışı bu şekilde olmuştu. Adamı sırıttırırdı bu içki; ama yeterince içince, evinin saklı bir odasını keşfetmiş gibi olurdu insan. Kafanı kapıdan sokmanın ötesine geçmek isterdin. Oda kadar kocaman olmak isterdin.

Kölmel birini dövdürmek istediği zaman on beş, on altıdan küçükleri kullanmazdı; hem yeterince güçlü değillerdi, hem de hemen korkuyorlardı. Günahkâr on iki yaşına basınca –herkes onun mahallenin en güçlü çocuğu olduğunu, hiçbir şeyden korkmadığını görünce– Frink onu sahiplendi. Fakat Kölmel, ilk birkaç Premierland maçında Günahkâr'ın üzerine bahis oynayarak ciddi paralar kazanmıştı; o zamanlar kuzeni dışında kimse bu cücenin ne kadar yükselebileceğinin farkında değildi. Günahkâr'a halen işçisi gözüyle bakıyordu Kölmel ve resmi olarak oğlanın kariyeriyle "ilgilenmeye" başladı. Bunun anlamı da şuydu: artık adamları Günahkâr'ın babasından beş kuruş para almıyordu –üstelik Günahkâr onlara isterseniz alabilirsiniz dediği halde. Zaten Kölmel bu eski koruma haracını sırf duygusal nedenlerle alıyordu; Günahkâr'ın etraftan duyduğu kadarıyla, zar zor ayakta duran Spitalfields Pazarı'ndaki sidikli somunlardan, ezik büzük elmalardan ve kemirilmiş domuz ayaklarından ustura tehdidiyle söğüşlenebilecek olan paranın en az yüz katı orospulardan, marihuanadan ve sahte çeklerden geliyordu.

"Peki, sırada ne var?" diye sordu Kölmel soyunma odasında. İşte bugüne kadar gelmişlerdi: şimdi Günahkâr yeşil tahtına gömülmüş oturuyor, Kölmel ise ricacı gibi duruyordu. İşin aslını tam olarak yansıtmasa da, bu manzara Günahkâr'ın pek bir hoşuna gidiyordu.

"Amerika'ya gitmek istiyorum" dedi Günahkâr. "New York'a."

"Bir sonraki dövüşü soruyorum ben."

"Bilmem. Frink'e sor."

"Amerika nereden çıktı?"

"Orada iyi para var. Üstelik dediklerine göre adamı krallar gibi yaşatıyorlarmış."

"Amerikalıların hepsi orospu çocuğu. Üvey kardeşim hariç."

Günahkâr yine omuzlarını silkti. Babası aklına geldi; babasının Doğu Polonya'daki bir köyden başlayan yolculuğu, onu Amerika'ya götürecek gemiden zorla indirildiği için Leman Caddesi'ndeki bir Yahudi sığınma evinde sona ermişti.

"Çenen pek bir düşük bu akşam?" dedi Kölmel. "Bir kız mı bekliyor yoksa?" Adam gülünce iyice çirkinleşiyordu. "Doğal olarak. Onu hacamat ederken beni de hatırla evlat." Kölmel, Frink'in bildiğini bilmiyordu.

Kölmel gidince Günahkâr biraz daha cin içti, giyindi, sonra da onu Bethnal Green'den Covent Garden'a götürecek bir taksi çağırdı.

Günün Hara Gürelesi Sona Erince

Sizi Bekliyoruz

The Caravan

81, ENDELL CADDESİ

(Shaftesbury Bulvarı'nın köşesi, Princes Tiyatrosu'nun

karşısı) Telefon: Temple Bar 7665

Londra'nın En Büyük Bohem Buluşma Yeri

Kentin en sıra dışı mekânı

sabaha kadar eğlence Charlie'yle Dans

ace of spades vb. büyük açik alanlara

her gece geziler

Batı Yakası'nın dört bir yanı bu küçük kartlarla kaplanmıştı; ama Günahkâr, Caravan'ın açılışını sahibi olan Will Reynolds'tan bizzat haber almıştı. Reynolds bahisçi, boks tutkunu ve ünlü bir Soho zamparasıydı; Presbiteryen bir teyzeden kalan 300 poundluk mirası olabildiğince kötü bir şekilde çarçur etmeye kararlıydı. Bodrum katta yer alan kulüp, özelliksiz, oryantal bir tarzda döşenmişti; vernikli mobilyalar, kırmızı sarkma fenerler ve resimli ipek perdeler... Bu gece de her geceki gibi tıka basa doluydu. Orkestra, "When I Take My Morning Promenade" adlı kabare şarkısını çalıyordu. Ardından da bir travesti gösterisi olacaktı.

Günahkâr dövüşten çıktıktan sonra yıkanmadan buraya gelmeyi seviyordu. Diğer tüm erkekler baştan aşağı sabunlanmış, parfümlenmiş olurdu; ama o leş gibi kokardı ve bardaki itiş kakış sırasında kimse burunlarına çarpan bu kokuyu duymazdan gelemezdi. Siki dışarıda yürümek gibi bir şeydi bu. Birkaç kişi selam verdi; ama Günahkâr bu akşam konuşma defterini kapatmıştı. O yüzden bir duble cin aldı, barın ucunda durup suratları taramaya başladı. Bir iki dakika sonra, on dokuz yirmi yaşlarında, Fransız tarzı eğri burunlu, başparmaklarını şaşkın bir havayla cebine sokmuş iyi görünümlü bir oğlanı fark etti. Günahkâr kalabalığı yarıp oraya geçti. Elini oğlanın koluna koydu ve müziğin sesini bastırabilmek için kulağına eğildi. Eğilirken de öteki elinin arkasını oğlanın kasıklarına hafifçe sürttü. "Birini mi bekliyorsun?"

"Yooo."

"Gel o zaman." Günahkâr onu kapıya doğru çekti.

"Sen kimsin?"

"Ne fark eder."

"Nereye gidiyoruz?"

"Villiers Caddesi'ndeki Hotel de Paris'e. Ben ısmarlıyorum. Beni tanırlar. Oraya hiç gitmiş miydin?"

"Hayır, yani aslında... Yani..."

Günahkâr birini götürmek istediğinde hiç sorun yaşamazdı. Böyle bir kulüpte Günahkâr kadar yakışıklı oğlanlar bile flört ve dedikodu olayına girerlerdi. Piccadilly News Sineması'nın oralarda karanlıkta avlanmak yerine Caravan'a bu yüzden gelirdin. Ama Günahkâr'ın bunlarla oyalanması gerekmezdi, size bakışında, sizinle konuşmasında bir şey vardı. En azından ilk seferinde olurdu –onunla ikinci sefer çıkan zaten pek olmazdı; hem Günahkâr ilgisini kaybetmiş olurdu, hem de hâlâ yara bere içinde ve sersemlemiş bir halde olurlardı –özellikle de bu Fransız delikanlı gibi, içindeki dövüşme isteğini atamadığı bir akşamda onunla karşılaşmak gibi bir talihsizlik yaşamışlarsa... Ama önceden kimse, uyarılmış olsa bile, onu geri çevirmezdi. Yapılabilecek en iyi şey, giderken bir şişe cin daha almak, böylece son bir monokrom orgazmın ardından, şafak ağarırken uyuyup kalmasını sağlamaktı.

Kapıya varıp sokağa çıkan merdivenleri tırmanmaya başladıkları sırada, kara paltolu bir adam da içeri girmeye çalışıyordu. Günahkâr başını kaldırdı. Philip Erskine'di bu. Günahkâr durdu.

"Ne arıyorsun lan sen burada?" dedi Günahkâr.

Erskine bembeyaz olup bir şeyler gevelemeye başladı.

"Beni takip ettin" dedi Günahkâr.

"Ne?" dedi Erskine.

"Sen beni buraya kadar takip ettin. Herhalde kaçıracaksın beni. Seni süslü puşt."

Erskine yutkundu. "Doğru. Sizi takip ettim. Özür dilerim."

Günahkâr, Will Reynolds'ın kapının ağzında bir dangalağı yumruklamasından hoşlanmayacağını biliyordu, o yüzden Erskine'i elinin tersiyle sertçe itmekle yetindi. Erskine çığlık attı, sonra dönüp hızlı hızlı adımlarla merdivenleri tırmandı ve Endell Caddesi'nin sonuna doğru koşarak kaçtı.

3

AĞUSTOS 1934

Erskine okula dönmüştü. Rüyasında bir sabah yatakhanede uyandığını, örtüleri üzerinden attığını, bedenine baktığını ve dehşet içinde o gece nasıl olduysa, bir böcekten insana dönüşmüş olduğunu görmüştü.

İkinci kez uyandığında ter içindeydi. Ağzı yapış yapıştı ve sabah ereksiyonu olmuştu. Sadece on dakikalığına kestirmeye niyetlenmişti; ama saat üç oluvermişti bile. Suffolk Caddesi'ndeki Birleşik Üniversiteler Kulübü'nün küçük, sıcak odalarından birindeydi; Londra'dayken hep orada kalır, içi muşta ve kiriş teli dolu bir şiltede yatardı. Burası eski moda bir kulüptü. Cambridge'in o iğrenç kanlı canlı tipleriyle doluydu ve o kadar tozluydu ki, Erskine hapşırıp dururdu; ama babası bu kulübe girmesi için çok ısrar etmişti. Erskine biliyordu ki, yakında, biraz sebat da gösterirse, Londra'da istediği gibi yemek yiyip misafir olabileceği bir sürü arkadaş edinecekti. Ama şimdilik, yirmi dört yaşındaki Erskine'in elindeki tek şey, BÜK'tü.

Gömleğini değiştirdikten sonra alt kattaki kafeteryaya indi. Ağır vişneçürüğü perdeler, yaz güneşinin kuşatmasına karşı koymak için yarı yarıya kapalıydı yine. Morton, Cripling ve Nash oturmuş gevezelik ediyorlardı. Erskine de bir koltuk çekip yanlarına oturdu ve bu kadar matrak olan şeyin ne olduğunu anlamaya çalıştı. Kimse ona selam vermemişti; bu yüzden o da *The Times*'ı okur gibi yapmaya koyuldu. Ertesi gün Almanya'da Herr Hitler'in heyecan verici vekilliğini onaylamak üzere bir referandum yapılacaktı.

"Bence Nash de ara sıra, ‘büyük açık alanlara yapılan gece gezilerinden' hoşlanıyor, değil mi Nash?" diyordu Morton. "Ne de olsa kendisi ‘bohemin kralı'dır."

Nash, itiraf edercesine ellerini havaya kaldırdı. "Kabul ediyorum. ‘Günün harala gürelesinden sonra' yapılacak en doğru şey gibi geliyor." Hep birlikte anırdılar yine.

Erskine, makbuz ya da kart gibi bir şeye baktıklarını gördü. "Komik olan ne?" diye sordu.

"Aa, merhaba Erskine" dedi Morton neşeyle. "Cripling bunu berbere gittiğinde yerde bulmuş." Erskine, Julius Morton'la Trinity'de birlikte okumuştu. Bir keresinde Morton, çok ayık bir haldeyken Erskine'i yakalamış ve onu, Ovidius kitabının üzerine kusuncaya kadar şarap içmeye zorlamıştı. Sonra da –sanki Erskine de düştüğü bu durumu pek bir komik bulmuş gibi– günlerce gülüp durmuştu. Erskine ne zaman Morton'ın ona dostça davranmasına izin verse, o ve ona benzer başka olaylardan duyduğu utanç katlanıyordu. Ancak Erskine'in bu konuda pek bir seçim hakkı yoktu –özellikle de, Morton'ın korkunç bir tesadüf eseri, Leydi Molly'nin dans partilerinden birinde kız kardeşi Evelyn'le karşılaşmasından ve ikilinin arasında romantik bir ilişkinin başlamasından sonra. Erskine'in dönemin Ortodoks öjenik kuramına yönelik birçok itirazından biri de, bu kuramda Morton'ı zorunlu hadımlaştırmaya tabi tutacak herhangi bir sisteme yer verilmemiş olmasıydı. Kırbaçlama bile yoktu.

Erskine'in tek tesellisi, Morton'ın pek sevgili küçük erkek kardeşini tanımış olmasıydı. Bu kardeş, sekiz yaşındayken elindeki küreği hareket halindeki bir arabanın tekerleğine sokmuş, sonra da yere sırt üstü öyle bir şiddetle çarpmıştı ki, bacağını kırmış ve şakak kemiğine aldığı darbeyle de tek gözü kör olmuştu. Bacak iyileşmişti; ama çocuk çok geçmeden –bu olaydan bağımsız olarak– çocuk felcine yakalanmıştı. Mortonlar eski bir asker olan aile doktorlarından yardım istemişti; ama doktor çocuğun hasta numarası yaptığından kuşkulandı –yatakta yatırılmayıp, sürekli hareket halinde tutulmasını söyledi. Sonuç olarak Morton'ın kardeşi, sağ kolunu ve iki bacağını kullanamaz hale geldi. Tüm bu uzuvların ağır demirlerle sıkıştırılması gerekmişti; o kadar dayanılmaz bir şekilde kaşınıyorlardı ki, Morton'ın kardeşi neredeyse delirecekti: bazen kafayı yemişler gibi istemsiz maymun ulumaları atarak sebepsiz yere gülerdi. Sadece şiddetli acı durdurabiliyordu onu; böylece sağlam bacağında da feci yara izleri kaldı; çünkü kendini kasten sigarayla yakıp duruyordu. Mortonların aile yaşamını tümüyle karanlığa gömen bu destansı trajedi Erskine'e dinmek bilmez bir haz verirdi –sanki radyoda süper bir arkası yarın dinliyordu.

"Nedir bu?" diye sordu Erskine, kartviziti Morton'ın elinden alıp okurken.

Erskine anlamamıştı –gece kulübü reklamı gibi görünüyordu kartvizit. Yine de biraz zorlama bir tavırla güldü, kartviziti geri verdi. Diğer üçü üniversite arkadaşlarından bazılarının mizaçlarıyla ilgili şakalar yaparken

birkaç dakika durup dinledi. Zekice bir sözle lafa girmeye çalışırken, yavaş yavaş aslında neden bahsettiklerini anlamaya başladı ve sonunda, Cripling "bir avuç ibne" ifadesini kullandığı zaman, konudan emin oldu. Ondan sonra daha bir dikkatle dinlemeye başladı.

Ancak o sırada konu çoktan kapanmaya yüz tutmuştu; diğerleri akşam için planlarını konuşmaya başladılar. Erskine, Londra'da yaşayan genç bir bekârın akla hayale sığmaz özgürlüklere sahip olduğunu defalarca duymuş olsa da, böylesi küçük bir kulüpte, insanın her yapıp ettiğinin Cambridge'den bile daha çok göz önünde olduğunu anlamıştı; o yüzden o akşamki maça gitmek için kuzeniyle hayali bir akşam yemeği uydurmayı ihmal etmedi. Üçü kartviziti bırakıp kalkarken, Erskine gerginlik içinde, bahanesinin bir taşla iki kuş vuracağını fark etti. Shaftesbury Bulvarı'yla Birleşik Üniversiteler Kulübü'nün arası sadece birkaç dakikaydı. Maçtan dönerken Caravan denen bu yere de kolayca uğrayabilirdi.

Bir keresinde Trinity'nin Büyük Salonu'nda, buna benzer bir sohbet sırasında, Marquis of Granby adlı bir pub'ın adını duymuştu. O zaman da şimdi yaptığı gibi dikkatle belleğini yoklamış, ama, "böyle bir yere çok şık giyinmek mümkün değil" gibi önemli bir yorum dışında, bilimsel açıdan işe yarar herhangi bir ayrıntıyla karşılaşmamıştı. Erskine de buradan yola çıkarak, eğer Caravan'i ziyaret edecekse beyaz kravat takması gerektiği sonucuna varmıştı; ama boks maçına giderken böyle giyinmek yakışık almazdı. Neyse ki Spitalfields'e giderken zaten babasının paltosunu giyecekti; böylece Suffolk Caddesi'ne takım elbisesine sinen kan, yoksulluk, balık ve Musevi kokusuyla dönmek zorunda kalmayacaktı. Takım elbisesi paltonun altında görünmezdi.

Akşamüstü Lord Alfred Douglas'ın *Yalın İngilizce* adlı kitabını bitirdi. Douglas da, tıpkı Erskine gibi, Winchester'daki yurtta kalmıştı ve Erskine'in bir dönem boyu kullandığı çalışma masasının üzerine kazınmış olan kalkık penis figürü, rivayete göre Douglas'ın eseriydi. Wilde ve pezevenkleri hakkında okuduklarını itici bulmuştu Erskine; ama Wilde'ın ırksal temizlik üzerine bir kitap yazdığını keşfedince, sırf meraktan Londra Kütüphanesi'nden istetti bu kitabı. Tahmin ettiği gibi kötü bir çalışmaydı; sözgelimi içinde Pitt-Rivers'ın, insan türüne ait büyük evrim bilincinin, cinsel sapma sayesinde, en az umut vaat eden kalıtım hatlarını bir kuşaktan diğerine aktarılmadan önce ortadan kaldırmanın bir yolunu bulmuş

olduğunu söyleyen tuhaf kuramına en ufak bir referans yoktu. Kitap ayrıca Erskine'in bazen Douglas gibi yazarların eserlerinde saptamaktan, ima edildiği her yeri akıl ağıyla bir kelebek gibi yakalayıp isimlendirmekten tuhaf bir şekilde eğlendiği o standart ölümsüzlük anıştırmalarından da yoksundu sanki.

Kulüpte etli turta yedi. Beyaz bir kravat taktı, eldivenlerini giydi, paltosunu ilikledi ve sonra, zırhını kuşanmış bir halde taksiye binip Premierland'e gitti. Commercial Yolu ana baba günüydü. Taksi az kalsın zincirini çekiştiren bir laternacı maymununu eziyordu. Thomas Cook'un turistleri egzotik Doğu Yakası'nda gezdirdiğini duymuştu Erskine. Ona göre kent yoksulları köy yoksullarından çok farklı değildi; zaten ikisini de anlamıyordu. Neden bu kadar çirkin ve yara bere içinde olmak zorundaydılar? Neden çocuklarına bağırıp duruyorlardı? Neden sokağa işiyorlardı? Aslında kimse bu rezillikleri yapmak istemezdi; öyleyse bunu bir tür kasıtlı, tiksinti dolu saygısızlık olsun diye yapıyorlardı. Entelektüel düzeyde, türün bu örneklerinin yozlaşmış ırksal katışım ve yetersiz seçme baskısının bir sonucu olduğunu anlıyordu Erskine; ama yine de, nedense, ünlü bir hayırsever olan Celia Erskine'in oğlu olarak, onların minnettarlıktan apaçık bir şekilde yoksun olması karşısında ister istemez kendini hakarete uğramış hissediyordu. Marx gerçekten de Londra'da o kadar zaman kalmış mıydı? Öyleyse, bu kara kuru, gri renkli yaratıklar ayaklanacak olsa, ortaya tatsız, ama zar zor görülür bir sonuç çıkacağını, sokak mazgalından çıkan duman gibi bir şey olacağını kesinlikle anlamış olmalıydı.

Maçın biletleri tükenmişti; o yüzden tekerlekli sandalyedeki bir karaborsacıdan gerçek fiyatının dört katına bir bilet alıp, bulduğu ilk yere oturdu. Etrafına bakındı. Ringin üstündeki ışıklar, bir akşam gazetesinin reklamlarıyla kaplı siyah, kare bir abajurun içinde duruyordu ve iplere bir sonraki haftanın maç programını gösteren kırmızı-mavi posterler asılmıştı. Yanındaki kokuşmuş adam omzunu dürtükleyip dursa da, paltosunun içinde kendini güvende hissediyordu. Tiyatro gibi değildi burası –seyirciler gelip gidiyor, konuşuyor, ıslık çalıyor, yiyip içiyor ve hatta, nasıl beceriyorlarsa, canları çekerse uyukluyorlardı; sıraların arasında "Güzel elmalar, tanesi iki peni" diye bağrınan çocuklar dolanıyordu– ama zaten Erskine de ilk iki dövüşle pek ilgilenmedi. Onun yerine, bir gün öjenik araştırmasında kullanabileceği türden çarpıcı gözlemler için çevresine bakındı: örneğin,

siğilli, kurbağamsı bir Semitin koluna girmiş, sarışın, baş döndürücü Anglosakson bir kızı aradı gözleri... Fakat Erskine bu tür bir çifti tespit edemeden, Roach-Pock maçı başladı.

Erskine ilk kez kulübün kafeteryasında duran *Boks Tutkunları* dergisinde rastlamıştı Seth "Günahkâr" Roach'a. Günahkâr'ın istatistiklerini inceleyip resmine bakınca, iki sert darbe birden almıştı. İlki, başka her açıdan zavallı olan bir fizyolojik kalıtımdan böylesine seçkin bir sporcu yeteneğin çıkmış olmasıydı; veba çukurundan fırlayan bir kayısı ağacı gibiydi adeta. Yahudi boksörlere rastlanıyordu o zamanlar; ama dünya şampiyonu olabilecek kadar iyi, bir elli boyunda, dokuz ayak parmaklı, ucube bir Yahudi boksör de neydi şimdi? Yediği ikinci darbeyse garip bir şekilde bulanıktı –sanki bir şeyi unutmuşsunuz da, neyi unuttuğunuzu bilmiyorsunuz gibisinden– fakat Erskine'in bunun izini sürmeye vakti yoktu; çünkü Seth Roach vakası uygulamalı öjenik hakkında beslediği bir iki sapkın fikrin olgunlaşmasına yardımcı olmuştu ve çok geçmeden bu fikirleri test etmenin en iyi yolunun Günahkâr'ı yakından gözlemek olduğu sonucuna vardı. *Boks Tutkunları* dergisine abone oldu ve Londra'da olduğu bir vakit Günahkâr'ın maçı varsa gitmeye karar verdi.

Dövüş heyecan vericiydi. İki dövüşçü de Orta Çağ azizleri gibi ışıldıyordu. Erskine'in gördüğü birçok sporcunun tersine Günahkâr, kendi hızından, zarafetinden ve gücünden hiç tatmin olmuyor gibiydi –bu özellikler fazlasıyla onun parçası olmuşlardı. Bir tilki, ya da bir geyik gibiydi –güzel oluşunu bilmeyişi, onu daha da güzel kılan bir canlıydı o; uykuya daldığı zaman dünyanın sona erdiğinden emin olma cesaretine sahip bir canlıydı. Hitler, "Geleceğin Alman genci çevik ve narin olmalı; bir tazı gibi kıvrak, deri kadar sağlam ve Krupp çeliği kadar sert olmalı" demişti. Günahkâr bunların hepsiydi. Hitler boy konusunda bir şey söylememişti.

Ve neredeyse çıplak halde ölesiye dövüşen bu erkeklerde çok gerçek, çok samimi bir şeyler de vardı –Erskine utançtan başını çevirmek istediyse de, kendini iyice kaptırmıştı. Çok geçmeden kalabalığın bağrışları sönüp gider gibi oldu; Erskine, kasap tezgâhında dövülen et misali, surata inen yumruk sesinden başka bir şey duyamaz oldu.

Sonra sona erdi. Erskine de herkes gibi Pock'un apaçık korkaklığından dolayı hayal kırıklığına uğramıştı; o sırada Pock sırılsıklamdı –köpeğini nehirde boğulmaktan kurtaramamış biri gibi gözlerini kırpıştırıyordu.

Erskine, faulle ilgili uzayıp giden tartışma sırasında bu tip maçların Queensberry Markisi'nin kurallarına göre oynandığını anımsadı. Wilde'ın kendisine cahilce bir tavırla "sodomist" dediği için dava açtığı kişi Lord Alfred Douglas'ın babası değil miydi? Ama Erskine bunun aynı Queensberry Markisi olup olmadığından emin değildi. Günahkâr salladığı yumrukla Pock'u ring dışına attığı anda neşeyle çığlık atarken buldu kendini. Günahkâr'ın kazanmasını çok istemişti.

Daha sonra soyunma odasına gitti, kapıyı çalmak için cesaretini toplayıncaya kadar bir iki dakika bekledi. Günahkâr'la görüşmesi başarılı geçmedi. "Kınkanatlılardan bıktım" dedi delikanlıya. "Artık insanlar üzerinde çalışmak istiyorum." Bu pek de doğru değildi. Günahkâr teklifini kabul etse de etmese de, Erskine büyük olasılıkla hayatı boyunca böcekleri pışpışlamak zorunda kalacağını biliyordu. Birincisi, çalışmalarına mali destek sağlayan babası, entomolojiden antropobiyolojiye bu ani geçişten memnun olmayacaktı. Ama daha da önemlisi, yapmayı planladığı öjenik deneylerinin bir kısmında yüzlerce kuşak boyunca izlenecek yüzlerce kan soyu vardı. Bu böceklerle yeterince tutkulu bir işti; ama herhalde insanlarla olanaksızdı –yani koca bir despotlar hanedanı altında çalışan koca bir bilim adamı hanedanı yoksa. Elbette, gerçekten eğitimli bir toplumda, iki klan kısa sürede kaynaşırdı: bilim adamları despot olur, despotlar da bilim adamı olurdu. En azından böceklerde ikisi birden olmak yeterince kolaydı. Kısa bir süre önce bir kokteylde karşılaştığı Julian Huxley'in *Ben Bir Diktatör Olsaydım* adlı kitabını okumuştu. Huxley, işlek alışveriş caddelerinin kaldırımlarının, hareketli basınçlı platformlar haline getirilmesini ve seksin okullarda öğretilmesini savunuyordu; ama diğer savları daha akla yatkındı. "Gerçek bir İngiliz, devlet için ‘kobay' olmamayı istemekten gurur duyar" diye yazıyordu. "Aslında bu tutum onun açısından irrasyonel ve kuşkucu bir aptallığın, ve devlet açısından da, bilim dışı plansız eylemin bir ürünüdür; bir deney nesnesi olarak seçilmenin ve sosyal ilerlemede bilimin kullanılması için hizmet etmenin onur sayılmasını sağlayacak bir atmosfer yaratılabilir ve yaratılmalıdır da."

Fakat Günahkâr'ın soyunma odasında böyle bir atmosfer yoktu. Erskine neredeyse ağlayarak ayrıldı Premierland'dan. Taksi bulmak için gelip geçenlerin itip kaktığı Commercial Yolu'ndan aşağı doğru uzunca bir yol yürümesi gerekti. Şoföre onu Caravan'a götürmesini söylemek istemiyordu; o yüzden Endell Caddesi'nin kuzey ucunda indi ve kulübün yer

seviyesinden aşağıda olduğunu fark etmeden önce, neredeyse yirmi dakika bir yukarı bir aşağı yürüdü. Cesaretini toplamak için tıpkı soyunma odasının önünde yaptığı gibi basamakların başında durdu, sonra da merdivenleri inmeye başladı. Ve işte tam o sırada, sanki her şey bir rüyaymışcasına, Günahkâr çıktı kapıdan.

"Ne arıyorsun lan sen burada?" dedi boksör. "Beni takip ettin."

Aslında bir an için Erskine tam tersini sanmıştı –fikrini değiştirdiğini söylemek isteyen Günahkâr'ın onun peşinden Covent Garden'a geldiğini düşünmüştü. Ama bu saçmaydı. "Ne?" dedi Erskine, Günahkâr'ın yanında başka bir delikanlı olduğunu fark ederek. Boksör arkadaşlardan biri miydi acaba?

"Sen beni buraya kadar takip ettin. Herhalde kaçıracaksın beni. Seni süslü puşt."

Erskine başka nasıl açıklayabilirdi ki kendini? Günahkâr'ın Pitt-Rivers'ın Evrim Bilinci'ni hiç duymamış olduğundan ya da Caravan'in bu kuramı test etmek için mükemmel bir yer olduğunu anlayamayacağından emindi. Ayrıca tartışmaya kalkışırsa yumruk yiyeceği de kesin gibiydi. O yüzden, "Doğru. Sizi takip ettim. Özür dilerim" dedi. Ve yine de bir darbe yedi. Delikanlıda yalan söylemeyi güçleştiren, tuhaf bir şekilde meydan okuyan bir yan vardı: bakışları insanı çıplak bırakıyordu. Boksörlerin insan davranışının ampiristleri olması gerektiğini hatırladı Erskine; yani rakiplerinin bir sonraki hamlesini öngörebilirlerdi. Erskine, kendisini de insan davranışının hassas bir ampiristi olarak görmekten hoşlanırdı; ama doğrusu bu meseleyi –tıpkı cebir gibi– biraz akıl karıştırıcı bir konu olarak görüyordu.

Endell Caddesi'nden aşağı koşarken bir iki kişi ona güldü. Babasının paltosu yüzünden dayanılmayacak kadar sıcaklamıştı birden. Long Acre'dan geçerken yavaşladı, bir brendi içmek için Royal Opera House'un yanından, Bow Caddesi'ndeki bir pub'a girdi. Kulübe dönmeyi istemiyordu henüz. Bar tezgâhındaki yerinden dışarıyı seyredebiliyordu ve bir dakika sonra, Günahkâr'la öbür delikanlıyı yürüyüp geçerken görünce şaşırdı. Günahkâr'ı yürürken izlemek bile büyüleyiciydi; sanki hâlâ ringdeymiş gibi, kabadayı bir sallanmayla yürüyordu. Erskine içkisini kafaya dikti.

Dışarı çıkınca onları biraz uzaktan takip etti. Strand'dan aşağı uzunca bir yol indiler, daha sonra Charing Cross İstasyonu'nun yanındaki kısa caddeler karmaşasında sola döndüler; başlarını çevirseler, Erskine'in görünmemek için yapabileceği bir şey yoktu. Ama ikisi de hiç bakmadı arkaya ve böylece Erskine, Günahkâr'ın delikanlıyı Hotel de Paris'ye soktuğunu görebildi. Dar bina, görece şık bir caddede, hırpani, her şeye burnunu sokan kahverengi dişli zevzekler gibiydi. Erskine köşede on dakika kadar durup sigara içti. Onu sapık sanarlarsa diye, sapıklar hakkında bildiği ne varsa aklından geçirdi ve sonra içeri girdi. İçerde, pantalon askısı takmış şişman bir adam tezgâhın arkasında oturmuş bir dedektif romanı okuyor, derin derin soluyordu. Tek kişilik oda istedi ve on şilin verip anahtarı aldı.

"Daha sonra ziyaretçiniz olacak mı?" diye sordu adam.

"Kesinlikle hayır."

Erskine anahtarın üzerindeki oda numarasına bakmadı bile. Onun yerine, Hotel de Paris'nin eski püskü koridorlarında dolanıp Günahkâr'ın odasını bulmaya çalıştı. Kendi adımlarının gıcırtısı ve sıcak su borularının bağırsak geğirtileri dışında hiç ses yoktu. (Ne arıyordu burada?) Üç katı baştan aşağı yürüdükten sonra rastgele bir oda seçti –39– diz çöktü ve kulağını kapıya dayadı. İçeriden homurtularla iniltiler geldiğini duydu. Günahkâr'la yanındaki delikanlı olabilir miydi bu? Bu sesler Günahkâr'ın karnından geliyor olabilir miydi? Ama 38 numarayı denediği zaman da aynı sesleri duydu; 37'de sessizlik vardı; 36'da yine homurtular.

"Ne halt ediyorsun sen?"

Erskine başını kaldırdı. Rimel ve ruj sürmüş, üzerinde gömlek olmayan bir adam kat tuvaletinden çıkmıştı. Ellerini kalçalarına koymuş, Erskine'in fiziksel olarak mide bulandırıcı bulduğu çok tiz, teatral bir sesle konuşuyordu.

"Hiç" dedi Erskine ayağa kalkarken.

"Bir saat içinde müsait olacağım, eğer aradığın biraz..."

"Hayır!" diye bağırdı Erskine ve yine kaçtı. O gece, Birleşik Üniversiteler Kulübü'ndeki odasında çarşaflara sarılı bir halde yatarken rüyasında iki tavşan gördü; biri beyaz, diğeri siyahtı, bir ameliyat masasında bir araya

getirilmişler ve her birinin şahdamarı, diğerinin kalbine boşanacak şekilde kesilmişlerdi. Var olmayan bir kanla boğularak uyandığı zaman, gördüğü simgelerin anlamını merak etti –Marx dışında Freud da okumuştu... Sonunda bu rüyanın onun bilinçdışının bir ürünü olmadığını, 1870 yılında "eugenics" sözcüğünün mucidi olan büyük Francis Galton tarafından, kuzeni Charles Darwin'in pangenesis[2] kuramını çürütmek üzere yapılan gerçek bir deney olduğunu hatırladı. "Anestezinin etkisi geçtikten sonra tavşanların ne kadar hızlı iyileştiğini görmek büyüleyiciydi" diye yazmıştı Galton. "Birkaç dakika önce bedenlerindeki kanın neredeyse yarısını değiştiren bir ameliyat, onların mizaçlarına ve cinsel iştahlarına hiçbir zarar vermedi." Erskine kalktı, banyoya girip uzun uzun yıkandı.

4

Trimethylaminuria, yeryüzünde sadece altı, ya da yedi yüz kişide görülüyor. Genlerimizdeki bir harf hatası yüzünden bedenlerimiz çürüyen balıkları ve vajinadaki bakteri enfeksiyonlarını kokutan, trimethylamine adlı kimyasal bir maddeyi parçalayamıyor (Körün teki balık pazarında geziniyormuş, meğerse orayı kerhane sanmış gibi eski fıkraların kaynağı bu işte. Aynı fıkra, başka bir şekilde, körün teki bir trimethylaminuria hastaları kongresine gitmiş, diye de anlatılabilir; ama böyle bir kongre yapılacak olsa, kesinlikle terörist biyolojik silah ilan edilir ve savaş uçakları hemen orayı bombalamaya başlar). Trimethylamine terimize, sidiğimize, tükürüğümüze karışır, çevremizdeki havayı pıhtılaştırır. Tedavisi yoktur. Çoğumuzun lafı edilecek bir seks hayatı yoktur, çoğumuz otuzuna varmadan intihar ederiz. Eskiden internetteki trimethylaminuria destek grubu forumlarında epey bir takılırdım –bahsettiğim o kongreye en yakın şey bu forum sayfalarıdır; ama oradaki hava çok bunaltıcıydı. Oysa Nazilerden kalma hatıralık eşya toplama forumlarına ortak bir coşku ve dostça bir rekabet havası hakimdir.

Trimethylaminuria dışında bende astım, egzama, mesane sivilcesi, hafif çaplı huzursuz bağırsak sendromu ve başka bir düzine ölümcül olmayan hastalık var. Bedenimi gittiğim her yere inleye inleye sürüklemek zorunda olduğumdan, Faulkner'ın söz ettiği o çocuk kalmış budala adamlardan biri gibi görmeye başladım kendimi. Stuart, elli yıl içinde insanın beyninin bir bilgisayara yükleyip, bir hard diskteki kıvılcımlar halinde yaşamasının mümkün olacağından emin; ve ben, mest olacağım o günü iple çekiyorum. (İşin komik yanı, Stuart da bir tür elektronik trimethylaminuria'dan muzdarip. Elektronik posta ve forum mesajları tam anlamıyla iğrenç olduğundan, internetteki forumlarda onunla bir tek ben konuşuyorum. Bir keresinde birkaç düşmanını dokuz dakikalık bir video klibi izlemeleri için kandırdı; film hafif porno tarzındaydı. Adı da, "Üç Kız, İki Fincan"dı. Kurbanlardan en azından birinin o günden sonra bilgisayar kullanmadığı biliniyor.) Fakat o gün gelene dek bendeniz, yıkanmamış bir amcık gibi kokmak zorundayım.

Bu yüzden Holloway'deki daireme aşırı özen göstermemi beklemeniz normal; ne de olsa çok nadir evden dışarı çıkmak istiyorum. Fakat Maria işi

bıraktığından bu yana birkaç ay geçti ve ev öyle bir hale geldi ki, bütün o kirli çoraplar, hazır yemek kutuları ve meniyle katılaşmış tuvalet kağıtları olmasa, neredeyse evimi biraz yadırgayacağım, ortalık gözüme boş falan gelecek. Etrafın hafif dağınık olmasına kafayı takanlardan değilim. Ayrıca, her yer tertemiz bile olsa, yine de trimethylamine kokusu benim dışımdaki herkes için katlanılmaz olurdu. Bazen onun bir tür mutant gücü olduğunu düşünüyorum; ama X-Men takımında bana bir yer açacaklarını hiç zannetmiyorum.

Sabahın birinde Zroszak'ın evinden dönünce, bilgisayarımı açtım ve en büyük koleksiyoner forumlarından birine bir mesaj yazdım.

Konu: Philip Erskine?

Gönderen: kevin (Mesajlar: 1267)

Saat: 1:11 GMT

Philip Erskine adında, belki Hitler'in de tanıdığı bir bilim adamı hakkında bir şey bilen var mı?

Sohbet programımı açtım. Stuart, her zamanki gibi internetteydi. Pek uyumaz kendisi.

KEVIN: bugün bir ceset gördüm

STUART: kızın bedenini sen mi kazıp çıkardın? :)

KEVIN: ciddiyim.

STUART: nerede peki?

KEVIN: söyleyemem

STUART: pek bir gizemlisin

hey, bu "Philip Erskine" olayı nedir?

Stuart'ın bilgisayarında, ilgilendiği her forumda çıkan yeni mesajı anında haber veren bir tarayıcı eklentisi var; o yüzden on saniyede bir "yeniden yükle" diye tıklaması gerekmiyor.

KEVIN: karşılaştığım bir şey işte

STUART: cesetle bir alakası var mı?

KEVIN: yok

STUART: haydi canım

KEVIN: hayır, hiç alakası yok

STUART: ya siktirtme belanı, gizli saklı yapma bana böyle

KEVIN: yapmıyorum

STUART: yani bir gecede başına iki alakasız maceramsı olay mı geldi? tabii tabii.

Suçluluk hissiyle başka bir pencere açıp, "Philip Erskine" ismini aradım. Lider koçu, tarih öğretmeni, kent planlamacısı, başka birkaç kişi daha vardı; ama bilim adamı yoktu. Foruma döndüm. Birinin mesaja yanıt verdiğini görünce şaşırdım.

Konu: Philip Erskine?

Gönderen: nbeauman (Mesaj: 17)

Saat. 1:14 GMT

> Philip Erskine adında, belki Hitler'in de tanıdığı bir bilim adamı hakkında bir şey bilen var mı?

bunun boksör Seth Roach'la bir alakası var mı?

Grublock'ın bu isimden söz ettiğini hatırlayarak yanıt verdim:

Konu: Philip Erskine?

Gönderen: kevin (mesaj: 1268)

Saat: 1:15 GMT

> bunun boksör Seth Roach'la bir alakası var mı?

evet. başka ne biliyorsun?

Ve huzursuzca bekledim beş dakika boyunca; ancak başka bir yanıt gelmedi. Daha önceki on altı mesajını görmek için nbeauman'ın profiline

girdim: birkaç forum tartışmasında, vaktiyle ismine hiç dikkat etmeden okuduğum kısa, rutin mesajlar yazmıştı sadece.

Sonraki yarım saati, "Philip Erskine" ve "Seth Roach" aramalarıyla geçirdim; ancak pek bir şey öğrenemedim. Bir yandan da Stuart'la Unity Mitford'ın gerçekten Hitler'den çocuk sahibi olmuş olup olamayacağını, *Hükmedenler* filminin iki disklik özel baskısına para vermeye değip değmeyeceğini tartışıyordum. Sabahın ikisinde yatağa girdim. Beş civarı ansızın uyandım. Gözlerimi açtım. Odamda biri vardı.

Başka oturacak yer olmadığından adam kapının yanındaki alçak çekmeceli sandıkların üzerinde oturuyordu. Zayıf ve kaslıydı, baştan aşağı siyah giyinmişti ve elinde, uzun susturucusu olan yarı otomatik siyah bir tabanca vardı.

"Ayağa kalkıp yatağın yanında dur lütfen" dedi. "Sana söylemedikçe kıpırdama, canın yanmaz o zaman." Belli belirsiz bir Galli aksanı vardı. Söyleneni yaptım. "Ellerin yanında dursun. Sağ ol." Tabancayı indirmedi. "Dedektifin dairesinde ne bulduğunu bilmek istiyorum."

"Adolf Hitler'in 1936 yılında Philip Erskine'e yazdığı bir mektup. ‘Sağlam' ile ‘Çok Sağlam' arası bir durumda" dedim hemen. Yalan söylemek istiyordum; ama çok korkmuştum.

"Ne yazık ki bu işime yaramaz. Çok daha önemli bir şey buldun sandım. Philip Erskine hakkında başka ne biliyorsun?"

"Hiç."

"Doğruyu söyle, lütfen."

"Zroszak'ı sen öldürdün.

"Evet."

"Japonlar için mi çalışıyorsun? Konsorsiyum mu?"

"Philip Erskine'den bahsediyordun."

"Tuvalete gitmem lazım" dedim, çatlak bir sesle.

"Bekle, lütfen."

"Eğer altıma işersem kokuya dayanamazsın" dedim. Aslında durum zaten bundan daha kötü olamazdı: paniğe kapıldığım zaman o kadar çok terlerim ki, küçük bir uçan zehir makinesine dönüşürüm.

Bir saniye kadar bana baktıktan sonra, "Tuvalet nerede?" diye sordu.

"Salonun orada."

"Git."

Yatak odasından salona peşimden geldi. Işığı açtı, böylece ben de gözucuyla onu daha iyi görebilme şansını elde ettim. Dingin yüzünü incelemem gerektiğini biliyordum; ama tek görebildiğim elindeki –şeklini onlarca bilgisayar oyunundan tanıdığım– silah oldu. Tam o sırada bileğindeki dövmeyi fark ettim: yuvarlak bir svastika'nın üstünde duran bir avcı bıçağı.

"Sen Thule Derneği'ndensin" diye fısıldadım.

"Acele et, lütfen" dedi. Banyoya girerken seslendi, "Kapıyı kapatma."

Kapatmadım. Ama gövdem onun lavaboyu görmesini engelliyordu. Tek elimle pijamamdan çükümü çıkardım, diğeriyle de diş fırçamın durduğu bardağı aldım. Bardağın içine işeyip ağzına kadar doldurdum. Banyodan çıkarken bardağı arkamda tuttum ve serbest kalan elimle bilgisayar masasında duran Hitler'in mektubunu gösterdim. "İşte orada" dedim. "Aldığım şey orada." Galli Ariosofist[3] ona doğru uzandığında, sıcak çiş dolu bardağı suratına fırlattım.

Yüksek yoğunluklu trimethylamine balıktan çok amonyak gibi kokmaya başlar ve mukuslu dokulara çok acı verir. Bu yaptığım, aynı kavgadan kaçarken düşmanına zehir püskürten Bethylid yaban arısının yaptığı gibi, sadece dikkat dağıtmak içindi; bu sayede Ariosofist öksürüp öğürmeye başladı. O ayalarıyla gözlerini ovuştururken, ben de masamdan araba anahtarlarını alıp evden çıkma fırsatını buldum.

Kapıyı arkamdan çarptım ve kocaman bir zımbadan atılmış gibi iki el silah sesi duydum. Merdivenlerden aşağı koştum; Kızarmış Şen Tavuk'un önünde durmuş sigara içen birkaç sarhoşu itip arabama bindim. Gece boyunca yağmur yağmıştı; sokak lambaları asfaltta ışıldıyor, tane tane altın

ışık tekerleklerimin altında kan gibi yayılıyordu. Uzakta bir helikopter vızıldıyordu.

Grublock'ın Battersea Köprüsü yanındaki çatı katına doğru Camden Yolu'ndan aşağı inerken, Zroszak'ı öldürten Whig Partisi olsa ne olur, diye düşündüm. Bildiğim kadarıyla, Thule Derneği en az seksen yıldır aktif değildi.

Dernek 1914 yılında okültist ve maceracı bir karakter olan Rudolf von Sebottendorff tarafından kurulmuştu. Adını, Hyperborea'nın, yani Amerikalı senatör Ignatius L. Donnely tarafından Atlantis'in gerçek mekanı ve Aryan ırkın doğum yeri olarak saptanan, Kuzey Kutbu yakınlarındaki olduğu söylenen kayıp bir ütopyanın başkenti olan Thule'dan almıştı. Sebottendorff, Münih'teki bir otelde toplantılar yapmış ve hatta yerel gazetelerden birini satın almıştı. 1919 yılında Thule üyesi olan iki kişiden, Anton Drexler ile Karl Harrer'dan örgüt için politik bir vitrin kurmaları istenmişti; onlar da Alman İşçi Partisi'ni kurdu. Sonra, 1920 yılında, Adolf Hitler aralarına katıldı ve partinin ismi Nasyonal Sosyalist Alman İşçi Partisi oldu.

Ondan sonrası pek bilinmiyor. Bavyera Sovyet Cumhuriyeti'nin ajanlarından kaçan Sebottendorff Türkiye'ye gitti ve yaygın varsayımlara göre Thule Derneği de güve kozası gibi dağıldı. Fakat internetteki Nazi hatıralık eşya toplama gruplarında, şaşırtıcı derecede çok kişi, Nazi Partisi'nin Ariosofist büyücüler için bir vitrinden başka bir şey olmadığı inancındadır. (Bu arada, geri kalanlar da, Hitler'in ya İngiliz gizli ajanı ya da bir tür eşcinsel mafya patronu olduğuna inanır.)

Hatta Stuart bile birkaç ay boyunca ısrarla, 11 Eylül saldırılarının arkasında Thule Derneği'nin olduğunu söylemiş, sonradan konuya ilgisini kaybetmişti. İkinci Dünya Savaşı'nın sonunda Amerikan ordusunun Operation Paperclip adlı bir operasyon yaptığını, onlarca Nazi bilim adamını gemilerle Amerika'ya, nükleer fizik ve roketçilik alanında çalışmaya götürdüğünü zaten duymuşsunuzdur. Aslında, onların asıl uzmanlıkları, diyor Stuart, sıfır yerçekimi, uzayda hayat ve ruh çağırmaydı; çoğu da Thule Derneği'nin üst kademelerindeki kimselerdi. Bu bilim adamları bir fırsatını bulup Yale Üniversitesi'ndeki kuzenleriyle, yani Kafatası ve Kemik Kulübü'yle işbirliği yapmış, ve bu işbirliği, yirminci yüzyılda, CIA'in mimarı olan Robert A. Lovett ve iki başkan Bush gibi çok

güçlü kişileri ortaya çıkarmıştı. Bu "Ölüm Kardeşliği" Üçüncü Reich'ı Dördüncü Reich, yani Amerika'nın Yeni Dünya Düzeni için bir ön çalışma olarak görüyordu; ve bunların en son pis numaraları arasında Dünya Ticaret Merkezi kulelerinin uzaktan kumandalı plastik patlayıcılarla ve iki holografik uçakla havaya uçurulması da vardı. En son hedefleri de Tibet'te karlar altında yatan kutsal Agartha şehrini ele geçirmek ve dünyaya sonsuza dek hakim olmak için onun doğaüstü güçlerinden yararlanmaktı.

11 Eylül hakkında bizlere bir sürü yalan dolan söylendiği gayet açık olsa da, Stuart'ın hikâyesini, burada ayrıntısına girmeyeceğim nedenlerle, pek inanılır bulmuyorum. Bence, Thule Derneği gibi, Atlantis tanrıları ve Sion Liderlerinin Protokolleri'nden başka bir şey konuşmayan, benim "internet arkadaşlarımdan" bile beter bir sürü paranoyak dangalağa yer veren bir örgütün, bütün modern komplo teorilerine musallat olan bir hayalete dönüşmüş olması gülünç. Bütün paranoyaklar kısa sürede düşmanlarını taklit etmeye başlar; ve Thule Derneği de bunu neredeyse son derece ikna edici bir şekilde yapmıştı. Ne olursa olsun, yirmi birinci yüzyılda, Londralı bir özel dedektifin Ariosofistler tarafından öldürülmesi fikrinde gülünç bir şeyler vardı. Hem komik, hem de insanı korkutan bir şey. MI6 binasını hemen soluma alıp Vauxhall Köprüsü'nden geçerken, bir şehrin bir milyon esrarın kesişimi çevresinde büyüyen bir şey olduğunu düşündüm: bahçedeki bir tilki, kaçamak bir öpücük, korsan bir radyo istasyonu, ölü bir dedektif, silah taşıyan bir Galli Ariosofist, yağlı cipslerinizi çalan şişko bir kokarca, patronum Horace Grublock'ın çatı dairesinin üst katında sakladığı o Nazi hatıralık eşyaları koleksiyonu...

5

AĞUSTOS 1935

Gangster Albert Kölmel'in üvey kardeşi Judah Kölmel, Günahkâr'ın omzunu yalamak üzere eğildi. Ringa balığı gibi tuzluydu; o yüzden Kölmel, "Şimdilik bu kadar yeter" dedi. İyi bir koç bir boksörün terini tadar ve o gün yeterince çalışmış mı anlar; ama Judah Kölmel, Sekizinci Bulvar'daki boş bir elbise deposunun kapısının üstüne "KOLMEL'İN JİMNASTİK SALONU" yazdıktan on sekiz yıl sonra, bundan çok daha fazlasını yapabilirdi. Koşer yeseniz tadını alırdı; alkol, nikotin ve marihuananın tadını alırdı; siz daha hapşırmadan o nezlenin tadını alırdı. Çıplak karısı onu aldattıysa, tadını alırdı. Bazen kötü talihin bile tadını aldığını hissederdi; iffetsizliği Tanrı'dan önce tattığını ve ölümün gölgesini bile tadabildiğini düşünüyordu. Dört seferde üç doğruyla, bir boksörün bir sonraki dövüşünü kazanıp kazanmayacağını tadabilirdi. Günahkâr'ı tattığında da, doğal olarak, onun sekiz saat ip atladığını, koştuğunu, antrenman yaptığını ve bunları yeterince yaptığını tadabiliyordu; ama onun ötesinde hiçbir şey yoktu – aynadaki buğu kadar bomboş oluyordu teri.

İşte bu yüzden, bir haftalık tanışıklıktan sonra bile bu durumdan dolayı biraz gergin olan Kölmel, Günahkâr'a havlusunu verirken şaka falan yapmadı; onun yerine kuzeni Max Frink, "Bugün çok iyi çalıştın" dedi. Üçü birden Günahkâr'ın birinci kattaki soyunma odasına giden demir merdivenleri tırmanmaya başladılar. Bu arada Kolmel'in Jimnastik Salonu'nun (ticari sebeplerle ö'de ısrar etmemişti) birkaç müşterisi, halen kum torbalarının başındaydı.

"Bu gece Times Meydanı'na gidebilir miyim?" diye sordu Günahkâr. Bunu dalga geçer bir edayla söylüyordu; hayır yanıtını alacağını bile bile, New York'a geldiklerinden beri her gece sormuştu bunu. Frink ısrarla oranın, Piccadilly Meydanı'nın yarısı kadar bile eğlenceli olmadığını söylüyordu.

"Gerek yok Seth" dedi Kölmel. "Bu gece biraz eğleneceğiz. Büyük bir yemek var."

"Ne?" diye sordu Frink.

"Haham Berg'le bir ziyafet çekeceğiz" dedi Kölmel. "Biliyorsun, mektubumda sözünü etmiştim."

"Siz gidersiniz" dedi Frink.

"Cigaram kalmadı" dedi Günahkâr. Kölmel delikanlıya üç adet Chesterfield uzatıp kapıyı arkasından kapattı; iki yaşlı adam koridorda kalmışlardı.

"Bu yemek hikâyesi de nereden çıktı?" diye sordu Frink kısık bir sesle.

"Haham Berg çocuğu görmek için can atıyor. Sana bunu daha önce de söylediğime eminim."

"Şarap olacak mı?"

"Evet, ama..."

"Haham Berg başka bir zaman da tanışabilir Günahkâr'la."

"Ona söz verdim!"

"Hayır."

"Max, Haham'ın bizim için ne çok şey yaptığını bilmiyorsun. Adamın Günahkâr için ne çok şey yapabileceğini de bilmiyorsun. Konu boks oldu mu, herif tam bir çocuğa dönüşüyor –bayılıyor resmen. Ayrıca Londra'da akrabaları da var."

"Kafayı mı yedin sen? Herifin tekine sırf geceleri veledin odasının önünde nöbet tutsun diye para ödüyoruz ve sen şimdi alıp onu şaraplı maraplı bir partiye mi götürmek istiyorsun?" dedi Frink, sesini yükseltmemeye çalışarak. "Dinle beni Judah; bu Haham Berg kimdir, nedir bilmiyorum. Ama sana bilmediğin bir şeyi söyleyeyim: Günahkâr'la işler bir anda nasıl tersine dönebilir, en ufak fikrin yok. Hiç görmedin bunu. Tanrı aşkına, yarın akşam dövüşü var herifin." Günahkâr ertesi hafta Aloysius Fielding'le kapışacaktı; Kölmel de bu önemli maç öncesinde bölgedeki delikanlılarla birkaç ısınma maçı ayarlamıştı. Eğer Günahkâr Fielding'i yenerse, ki yenmeliydi, bu onun Amerika'da tutunmasına yeterdi; bu da daha büyük dövüşler, daha büyük unvanlar, daha büyük cüzdanlar demekti. İngiltere'ye aylarca dönmesi gerekmeyebilirdi. Bu yolculuk Judah

Kölmel sayesinde gerçekleşmişti; Frink de aslında ona o kadar minnettardı ki, normalde ne dese tereddütsüz kabul ederdi. Ama bu da çok önemliydi. Frink, nadiren de olsa pek az kişinin cesaret edebildiği bir şeyi yapıyor ve Albert Kölmel'e karşı gelebiliyordu; o yüzden Albert Kölmel'in üvey kardeşine hayli hayli karşı gelirdi.

"Tek yapmamız gereken onu gözümüzün önünden ayırmamak. Sen soluna otur, ben de sağına; işemeye kalktığında da peşinden gideriz." Kölmel'in takma dişleri gevşemişti; konuşurken takırdıyordu. Söylentilere göre arka cebinde hep küçük bir otomatik tabanca taşıyordu ve New York Pangaea Kulübü üyesiydi.

"Hayır. Kesinlikle hayır. Günahkâr da, ben de bu davetten onur duyduk; ama kesinlikle olmaz."

Böylece Günahkâr yıkanıp giysilerini değiştirirken, Kölmel de ofisine gidip Haham Berg'e telefon etti ve onu akşam yemeğinde şarap ikram etmemeye ikna ederek, on üç yıllık İçki Yasağı'nın bile başaramadığı bir şeyi başardı.

Sokağa çıktıklarında akşamüstü güneşi kaldırımın çatlaklarından çiy gibi yükseliyordu. Günahkâr ile Frink bir taksi tutup Aşağı Doğu Yakası'nda, eski Bialystoker Sinagogu'nun yanındaki pansiyonlarına doğru yola çıktılar. Kölmel pansiyonun sahibini tanıyordu ve Günahkâr'a pencerelerinde demirler, kapısında da kocaman bir kilit olan bir oda vermişlerdi. Günahkâr bir Dr Pepper içerek –daha önce hiç tatmamıştı ve inanılmaz derecede lezzetli buldu– ismine rağmen boksu kriket kadar kansız bir spor gibi gösteren *Azgın Hayvan* adlı bir boks çizgi romanının sayfalarını karıştırdı ve Kölmel'in bir terzi arkadaşından ödünç alınan takım elbiseyi giydi; pantolon hem çok dar, hem de çok uzundu. Daha sonra iki İngiliz yürüyerek Haham Berg'ün Cherry Caddesi'ndeki evine gittiler.

Frink, Günahkâr'a böyle davrandığı için suçluluk duyduğunu saklamıyordu; onu gözaltındaki bir suçluymuş gibi gezdiriyor, ona bu muhteşem yerde bir dakika bile serbest keyif hakkı tanımıyordu. Savaş sırasında "İngiltere için" savaşırken, aslında Londra için savaşmıştı; ancak itiraf etmesi gerekirse, New York'un Londra'dan daha da muhteşem bir şehir olduğunu hissedebiliyordu. Yakında ilk ve son kez on yedi yaşına basacak olan Günahkâr'dan çalıyordu bu hissi. Ama kendini haklı çıkarmak için

delikanlının sarhoş geldiği final maçlarını, antrenman sırasında kusmalarını ya da bir anda günlerce ortadan kaybolmalarını hatırlaması yeterdi –bir polisin atını çaldığı zamanki gibi daha zıvana olayları saymıyordu bile. Frink, Günahkâr'ın içindeki kaosu ilk tanıştıkları günden beri biliyordu; ama iş giderek çığırından çıkmıştı. Üstelik Frink Günahkâr'a pek çok şekilde yardımda bulunmasına rağmen –onu dürtüklemiş, engellemiş, ona yemek ısmarlamış, borç vermiş– yardıma en çok ihtiyaç duyduğu bu konuda hiçbir şey yapamamıştı. Umutsuzca istemiş; ama yapamamıştı. Frink içip içip kederi unutmanın nasıl bir şey olduğunu bilirdi; Günahkâr'ın içindeki kederi de –ya da en azından bir kısmını– biliyordu. Fakat sık sık Günahkâr'ın kederinden değil, sarhoşluğa da diğer her şeye baktığı gibi baktığından içtiğini hissediyordu: fethedilecek bir alan, sınanacak bir rakip, kullanılıp atılacak bir sevgili. Hile yapmak yok, ısırmak yok: her dövüşten önce kaba bir zariflik gibi söylenen sözlerdi bunlar... Ama hile yapmak ve ısırmak, insanın kendine ait olmayana biraz olsun tutunmasının iki yoluydu. Günahkâr da, yapabilse, durdurulmasa, dünyayı tüketinceye kadar hile ve ısırığa boğacaktı. Ya da parmak ve dişlerinden başka neyi varsa tüketinceye kadar. Ya da her şeyini tüketinceye kadar. İşte bu yüzden, Frink sonucunda kendini ne kadar suçlu hissederse hissetsin, tutsak alınması gerekiyordu.

Ama doğrusu Günahkâr için –tam da bir çocuğun tekmelediği konserve kutusuyla kırılma tehlikesi atlatan "MOŞA %100 SAF ÇAVDAR EKMEĞİ" vitrininin yanından geçtikleri sırada– ortam Spitalfields'den farksızdı; sadece New York'ta gökyüzü, asla unutamayacağı kadar derin bir cömertliğe sahipti. Zaten, Frink tedbirli olmakla hata yapmıyordu: Günahkâr cin, ya da burada ne içiyorlarsa ondan istiyordu; ve şu ya da bu şekilde elde edecekti. Dönüp konserve kutusunu tekmeleyen çocuğa baktı ve yakında bu çocuğun da, şehirdeki herkes gibi onun adını öğreneceğini düşündü.

Haham Berg'ün evi resimler, süslemeler, küçük lambalar ve kırık dökük şeylerle tıka basa doluydu. Adam onları, "Harika, harika, harika" diyerek karşıladı. Yüzü derin ve ince çizgilerle kaplıydı; sanki bir karides ağına yakalanmış gibiydi. "Seni görmek büyük mutluluk Seth. Londra'da hangi hahama gidiyorsun? Haham Brasch'a mı? Hiç karşılaşmadık. Gel, otur, ben çok uzun ayakta duramıyorum; bak, Bay Kölmel de gelmişti zaten." Yemek salonuna geçip buzlu böğürtlen likörü içtiler. Birkaç dakika sonra beklenen diğer iki misafir de geldi: otuzlarının ortasında, yakışıklı, kara gözlü bir

adam olan ve belediye başkanının yanından geldiğini söyleyen Bay Balfour Pearl ile, Pearl'le aynı yaşlarda olan ve meslektaşı Berg'e göre daha tutuk bir kişi olan Haham Shmuel Siedelman.

Ev sahibi masanın başına oturdu; soluna Kölmel ile Siedelman'ı aldı, sağına ise Günahkâr ile Frink oturdu, Pearl de karşı uca yerleşti. Hizmetçi ince ince doğranmış soğanla, dana sosis böreği ve kabaktan oluşan akşam yemeklerini getirirken, haham misafirlerine Almanya'daki Yahudiler için dua ettirdi. Günahkâr dışında herkes gözlerini kapadı; o ise yemek odasını seyrediyordu. Şık bir eve ilk gelişi değildi bu: Caravan'da tanışıp, Belgravia ya da Knightsbridge'deki büyük eski malikânelerine gittiği züppeler olmuştu. Ama ilk kez şık bir evde düzgün bir misafir olarak ağırlanıyordu. Üstelik onur konuğuydu, ve ilk kez bir hizmetçi ona servis yapıyordu. Londra'da tanıdığı hahamların yaşamı böyle değildi. Yemekte hükümet görevlilerini falan da ağırlamazlardı. Haham Berg gibi biriyle, Albert Kölmel gibi biri arasındaki farkın gerçekten ne olduğunu düşündü Günahkâr. Herkesi tanırdınız, herkes sizi tanırdı ve bu da gücünüzün temeli olurdu: çok geçmeden, size bir iyilik borcu olmayan kimse kalmazdı etrafta. Tek fark sihirli sözcüklerdeymiş gibi geliyordu Günahkâr'a.

"Söylesene Seth," dedi Berg duadan sonra, "ne kadar zamandır boks yapıyorsun?"

Günahkâr omuzlarını silkti. "Kendimi bildim bileli."

"Max, onu nasıl bulduğunu anlatsana" dedi Kölmel.

"Çocuğu utandırmak istemem" dedi Frink, Günahkâr'a bakarak; ama Günahkâr yanıt vermeyince Frink devam etti: "İşte, on iki yaşlarında falandı. Büyük, siyah bir Bentley'le zengin bir herif gelmişti –kentin o yakasına niye geldiyse... Ve Günahkâr'a –Seth'e yani– arabasını bir saat kollasın diye bir şilin vermiş, dönünce bir şilin daha vereceğini söylemiş. On dakika sonra delikanlı biraz uzaklaşmış. Herhalde yumruk atabileceği bir şey görmüştür" dedi Günahkâr'a gülerek; ama Günahkâr karşılık vermedi. "Dönünce, bir de bakmış ki, sivilceli veledin teki kaportaya oturmuş sigara tüttürüyor. On sekiz, on dokuz yaşlarında... Günahkâr da ikinci şilini almayı kafaya koymuş bir kez. Velede gitmesini söylemiş. Velet gitmemiş. O zaman Günahkâr çullanmış üzerine. Ben olanları yolun karşısındaki sütçüden seyrettim. Koşup ayırmak zorunda kaldım onları;

yoksa ne olacağı belli değildi. İkisi de kan revan içindeydi. Günahkâr'a senin boksör olman lazım dedim."

Berg, Frink ile Günahkâr'ı biraz daha sorguladıktan sonra, Siedelman şöyle dedi: "Peki siz sporun biraz da... *goyişe midas* olmasından endişelenmiyor musunuz?" Günahkâr bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu. "Başka bir Yahudinin kanını dökmek için saldırmak."

"Yapma şimdi Shmuel" dedi Berg. "Yahudileri bokstan çıkardın mı, boks diye bir şey kalmaz. Bundan gurur duymamız gerekir. Bu da bir tesadüf değil sanırım. Düzgün beslenmeyi biliyoruz. Oruç tutmayı biliyoruz. Temiz olmayı biliyoruz. İyi alışkanlıklar sahibi olmayı biliyoruz. Bizden elbette iyi boksör çıkar. Sen hiç Barney Ross'u görmedin mi Shmuel? Bar mitzvah'ı için onu ben hazırladım. Şimdi ringe omzunda talaith'i ve elinde tvillan'ıyla giriyor. Onları ağır ağır açıyor, öpüyor ve ipek bir torbaya koyup antrenörüne veriyor; kalabalıktaki herkes de sanki shul'daymış gibi sessizce bekliyor. Görülesi bir şey. Fakat duyduğum kadarıyla bizim Bay Roach'un bavulunda Yıldız yokmuş?"

"Bunu hallederiz Haham" dedi Kölmel.

"Yahudileri kavga ederken görmeyi seviyorum" dedi Pearl. "Öteki yanağını çevir diyen bizim kutsal kitabımız değil. Artık hepimiz Darwinciyiz, değil mi baylar? En zinde olanın hayatta kalması demek, yumruk atmayı bilmek demektir."

"Ya, Darwin'i karıştırmayın bu işe" dedi Siedelman. "Ben şunu anladım: eğer Musevi olmayan biri durmadan Darwin hakkında konuşuyorsa, Yahudilerden nefret ediyor demektir."

"Darwin de Yahudiydi, biliyorsun" dedi Berg.

"Değildi" dedi Siedelman.

Berg güldü. "Hayır, değildi. Ama sen Talmud'unu oku. Yedi yılda bir, Haşem hayvanları başka hayvanlara değiştirirdi. Bunu biliyor muydun Seth? Bir zamanlar erkeklerle kızların bir olduğunu, sonra iki olduklarını biliyor musun?" Günahkâr bunları hiç duymamıştı; ama ilginç buldu. Diğerleri henüz tabaklarına pek dokunmamışlardı; ama o çoktan yemeğini bitirmiş, bıçağını başparmağının çevresinde döndürüp duruyordu. "Ayrıca

Zohar'da, maymunların günahkâr insanların atası olduğu söyleniyor. Görüyorsunuz; her zamanki gibi, önce biz bulduk."

"Musa kesinlikle Darwinciydi" diye fikir belirtti Pearl. "Aşiretinin en tepeye çıkmasını yoksa niye istesin? Onların soyunun yeryüzüne sahip olmasını?"

"Hıristiyanlar panikliyor" dedi Berg. "On bin yıldan eski fosiller bulup, sanki hiç yokmuşlar gibi davranmak zorunda kalıyorlar. Ama Yahudiler fosil bulunca ne oluyor; bunların bizimkinden önceki dünyaların kanıtı olduğunu anlıyorlar. Torah'ın bilimle bir derdi yok."

"Biliyor musunuz Haham, Darwin'den önce Hıristiyanların bir de Tasarıma Dayalı Kanıt diye bir şeyleri vardı" dedi Pearl. "Şöyle derlerdi; ‘Çayırdaki şu güzel kelebeklere bir baksanıza! Bunları ancak Tanrı yaratmış olabilir.' İbraniyse şöyle derdi; ‘Çayır da ne haltmış bakalım?'" Masadakilerin çoğu kahkahayı patlattı. Frink, kendini aşan meselelerin konuşulduğunu bildiğinden sinirli sinirli gülüyordu. "Çölde yaşadığımızdan beri şehirlerde yaşadık" diye devam etti Pearl. "Gördüğümüz her şey insan yapımı. Tasarıma Dayalı Kanıt falan için vaktimiz olmadı. İnancımızda ona ihtiyacımız yok. Şimdi de çöpe gitmesine aldırmıyoruz."

"O şehirleri yapan adam yakında sen olacaksın Balfour" dedi Siedelman.

"Bundan emin değilim Haham."

"İşleriniz yolundaymış diye duydum, Bay Pearl" dedi Kölmel.

"Balfour'a sık sık Nicholas Hawksmoor'dan bahsediyorum" dedi Berg. "Londra'da kiliseler yapmıştı o. Spitalfields'deki İsa Kilisesi'ni biliyorsunuzdur herhalde?"

"Her gün görürüm" dedi Frink, söze katılabildiği için memnun mesut bir halde. "Çok sevimli bir şey."

"Evet, ama üzülerek duyuyorum ki, bugünlerde biraz ihmal ediliyormuş" dedi Berg. "Neyse, Hawksmoor'un şeytana taptığını söylüyorlar. Harita üzerinde yaptığı kiliseleri çizgiyle birleştirirseniz, pentagram gibi bir şey çıkıyormuş. Ben de Balfour'a diyorum ki, sen de New York'un Hawksmoor'u olmalısın. Otoyollarını ve parklarını kabala şekli çizecek

şekilde yapmalısın –belki Yaşam Ağacı; sefirot da olur– bunu da Yahudilerden başka kimse bilmez. Harika bir şey olmaz mıydı?"

"Her şeyi şu haliyle bile yaptırmakta sıkıntı çekiyorum Haham."

"Tam olarak ne iş yapıyorsun evlat?" diye sordu Frink.

"New York Şehir Planlama Komisyonu'nda çalışıyorum bayım."

"Balfour, Aşağı Doğu Yakası'nı temizleyecek" dedi Siedelman.

"En azından niyetim bu" dedi Pearl.

"Temizlemek mi?" diye sordu Frink.

"Evet, gecekondulardan ve Hoovervilles'den en kısa zamanda kurtuluruz diye umuyorum. İnsanlar rasyonel, modern binalara taşınır, çocuklar sokakta oynamak zorunda kalmaz ve kimse bir içki dükkânının ya da bir bilardo salonunun yanında yaşamaz; iyi aileler hem biraz mekâna, hem de biraz mahremiyete sahip olur."

"Kulağa harika geliyor bu Bay Pearl" dedi Kölmel. "Ama parasını kim ödüyor?"

"Şehir."

"O zaman, sorduğum için beni bağışlayın ama, bu işin parasını benim vergilerimden almak yerine, kendileri yapmak isteyecek bir sürü adam yok mu?"

"Ah, tabii, şu kıymetli vergilerin minik bebekler gibi korunması gerekir hep" dedi Berg.

"Kim yapar ki bunu?" diye sordu Siedelman. "O meşhur ‘serbest piyasa'ya bırakılmaz bu işler."

"Hayır" dedi Pearl. "Belediye Başkanı LaGuardia ve ben bu konuda kesin kararlıyız."

"Empire State binası o kadar boş ki, bir üniversite mezunu tutmuşlar, porselenler leke tutmasın diye her gün gezip tuvaletlerin sifonlarını çekiyormuş," dedi Siedelman, "ve bu arada Arkansas'ta mağarada yaşayıp tohum yiyen aileler var. İmanınızı ticarete yatırırsanız, sonucu budur. Çok

geçmeden burası da Almanya gibi olacak. Savaşı kaybettikten sonra enflasyonu yaşadılar, kısa-vadede-köşeyi-dönme hikâyeleri oldu, Amerikan parası geldi, sonra da güüm... Orada yaşayan arkadaşlarım artık hiçbir şey gerçek değil burada diyor. Para bir yalan, bir fantezi; o yüzden her şey artık onlara yalan geliyormuş. Katı olan her şey... Ama siz bu laflarıma alınmayın Balfour."

"Rica ederim" dedi Pearl. "Dedemin diş macunu formülü mucize vaat etmiyordu."

"Yani sizce işleri düzeltmek Belediye Meclisi'nin görevi mi?" diye sordu Kölmel.

"Kesinlikle hayır" dedi Pearl.

Siedelman şaşırmıştı. "Sizi anlamıyorum Bay Pearl. Aynı fikirde olduğumuzu sanıyordum. Amaç iş yapmak değilse, o zaman..."

"Gerçek bir değişim," dedi Pearl, "her ölçekte yaşanacaksa, güçlü bireyin sorumluluğundadır. Kesinlikle yönetimin değil. Hele piyasanın, hiç değil."

"Piyasanın ahlakı yoktur" dedi Siedelman.

"Hayır, yoktur" dedi Berg. "Hiç değeri yoktur. Şunu da söylemeliyim ki, o güçlü birey Herr Hitler öne çıkmadan önce, bir değerler tiranlığının en azından değersizlik tiranlığından daha iyi olduğunu düşünüyordum. Ama bugün durum çok net görünmüyor."

"Yapabileceklerimizi görünce sanırım bir daha düşünürsünüz Haham" dedi Pearl. "Elbette, Aşağı Doğu Yakası henüz bir başlangıç. New York'taki Yahudileri gördüm, Londra'daki Yahudileri de gördüm; hangisi daha kötü bilemiyorum. Seth gibi yetenekli çocuklar sefalet içinde büyümemeli."

"Yaşadığım yeri seviyorum ben" dedi Günahkâr. Herkes ona döndü. Sandalyesinde öyle bir doğrulmuştu ki, odadaki en kısa adam olmasına rağmen, her zamanki gibi, en geniş yeri kaplıyor gibi görünüyordu.

Pearl hafifçe gülümsedi. "Gücendirmek istemedim."

"Eminim Seth de hiç gücenmemiştir" dedi Frink.

"Çocuğu sıkma Balfour" dedi Berg. "Gecekonduların nesi kötü?"

"Sıkış tıkış, suça yönelten, pis ve hastalıklı yerler" dedi Pearl. "Beyazlar, Zenciler ve Porto Rikolular iç içe yaşıyorlar orada."

"Zencileri rahat bırak" diye araya girdi Kölmel. "New York'ta boks yaptığını söylemekten utanmayan bir onlar var."

"Gecekondular irrasyonel ve gayriinsani" dedi Pearl.

"Geniş ferah alanlardan, ışık ve düzenden yoksunlar. İnsanların en az ekmek ya da yatacak yer kadar ihtiyaç duyduğu şeylerdir bunlar."

"Siz nerede büyüdünüz Bay Pearl?" diye sordu Frink.

"Doğu 46. Cadde'de. Grand Central İstasyonu'nun yakınlarında."

"Hiç gecekonduda yaşamadınız yani" dedi Berg.

"Hayır. Bir keşhanede ya da kerhanede de yaşamadım; ama şehrimde onları da istemediğimi biliyorum."

"Bu amcık bizden nefret ediyor Frink" dedi Günahkâr. Siedelman irkildi.

"Kapa o lanet olası ağzını evlat" dedi Frink hemen.

"Açık açık söyledi bunu" dedi Günahkâr, masanın öte yanında oturan Pearl'e kaşlarını çatarak.

"Çocuk adına özür dileriz Bay Pearl" dedi Kölmel.

"Rica ederim" dedi Pearl. O da kaşlarını Günahkâr'a çatmıştı.

"Ama Seth haklı bir çıkış yaptı bence; kendi tarzıyla da olsa" dedi Berg. "Senin sadece bu zavallı gecekondu sakinlerini kurtarmak istediğini çok iyi anlıyoruz Balfour; ama bir insanın doğduğu sokaklara yönelik tiksintiyle, insanın kendisine yönelik tiksintiyi birbirinden ayırmak zordur. O gülünç Hıristiyan lafını bilirsin. ‘Günahkârı sev, günahtan nefret et.' Ama Yahudiler, günahın insandan mantar gibi çekip koparabileceğin bir şey olmadığını bilirler. Onun evinin hatırası da, ne kadar pis olursa olsun, öyledir." Berg duraksadı. "Sen Seth'den nefret etmiyorsun; ama keşke gecekonduda büyümemiş olsaydı diyorsun. Senin gibi Seth'ten nefret etmeyen, ama onun daha uzun olmasını, ayaklarında on parmak olmasını

isteyen reformcular da var, ne yazık ki. Seth'ten nefret etmeyen, ama onun Yahudi olmasını istemeyenler de var."

"Neyi ima ettiğinizi tam olarak anlayamıyorum Haham" dedi Pearl. "Ben sadece çocuk için, ve onun gibileri için en iyisini istiyorum."

"Senin aradığın dünyada onun gibi çocuklar olmaz." Pearl söze müdahale etmesin diye elini kaldırdı Berg. "Darwin'e döneyim. Anladığım kadarıyla mutasyon olmazsa evrim de olmuyor. Yoksa hepimiz hâlâ çorbadaki bakterilerdik. Hücrelerimizde, evrakta hata yapılmasını önleyen kâtipler var. Ama neyse ki bu kâtipler işlerini asla mükemmel yapmıyorlar. Eğer bizi bir tür günaha sokmasalardı..."

"Yani bir çocuk gözsüz doğarsa sevinmeliyiz; çünkü yeni bir kutsal kör aşireti kurabilir."

"Hayır. İnsanlar konusunda, bence, Haşem'in işi tamam. Ama sizin saat kuleleriniz, yeryüzünü ve denizlerin dibini kaplayıncaya dek titiz bir şekilde çoğaltılan, böylece plan dahilinde olmayan hiçbir şeyin kalmamasını sağlayan kuleleriniz –bu durumda herhangi bir şey, nasıl olacak da daha iyiye değişecek?"

"İşte bizzat bu daha iyiye değişim işte."

"Ama miyop bir değişim olmasın bu? Gecekondular kör bir çocuğa benzemez. Kabul ediyorum, sağlıklı bir çocuğa da benzemezler. Eğri omurgası, yarık dudağı ve melek kanadı olan çocuklar gibidirler."

"Evet, bu kumtaşı evden gecekonduların çok romantik göründüğüne eminim."

"Ben buradan birkaç cadde ötedeki boktan bir apartmanda büyüdüm, Balfour, sen de çok iyi biliyorsun. Orada bile genç Seth gibi birinin ortaya çıkacağını öngöremezdik. Ve insanlar her şeyin öngörülemediği yerlerde yaşadıklarında daha mutlu olurlar. Bir şeyler çıkar ortaya; güzel şeyler, senin kusursuz cennetinde, eğri omurgalardan ve yarık dudaklardan çok meleklerin kanatlarından korkulan o cennette böyle şeyler anlaşılmaz –o yüzden onlara izin verilmez. Bir insanın, ekmek kadar ışığa da ihtiyaç duyduğunda haklısın; ama insan biraz karanlığa da ihtiyaç duyar –sırf uyuyabilmek ve rüya görebilmek için bile olsa."

"Keşke ağzınızdan çıkanı duyuyor olsaydınız Haham" dedi Pearl.

"Evet, evet, biliyorum, zamanın gerisinde kaldım" dedi Berg. Sesindeki alay belirgindi; ama konuşmayı sonlandırdı. Kimse sinirli bir tartışmanın açılmasını istemiyordu. Fakat yemek boyunca Günahkâr'la Pearl, arada sırada birbirlerine kötü kötü baktılar.

Akşam Berg'ün semt pastanesinden aldığı hamur işleriyle sona erdi; aşçısı bunları beceremiyordu. Sonra da puro tüttürdüler. İri iri duman halkaları üfleyen Günahkâr'ı unutan Haham, bir şişe konyak getirmek üzere ayağa kalktı ve Frink, bir bahane bulup onu masaya geri çağırmak zorunda kaldı. Cherry Caddesi'ndeki akşam yemeği partileri genellikle gecenin geç saatlerine kadar uzardı; fakat saat on buçukta Pearl, masasında bir yığın faturanın onu beklediğini söyleyerek özür diledi. Giderken beşinin de elini sıktı. Günahkâr'la tokalaşmaları özellikle ateşli oldu.

"Şimdi bana Günahkâr'ın haftaya dövüşeceği şu soytarıyı biraz daha anlatın" dedi Berg, hizmetçi masayı ikinci kez temizlerken. "Aloysius muydu neydi?"

"Aloysius Fielding" dedi Kölmel. "Sorun olmayacak. Yeter ki bizim oğlan biraz disiplinli davransın. Değil mi, Seth?"

"Adını yazdıracaksın Günahkâr" dedi Frink. "Dosdoğru büyük liglere..."

"Bilet fiyatı ne kadar?" diye sordu Berg.

"Annie Oakley gibi bir yıldız bulamazsanız, iki dolar" dedi Kölmel.

"Sanırım bunu halledebilirim."

"Bu kimin?" diye sordu Günahkâr. Siyah kayışlı Bulova marka bir erkek saati tutuyordu elinde. "Yerde duruyordu."

"Ah, o Balfour'un" dedi Siedelman.

"Saatini niye çıkarmış ki?" diye sordu Berg. "Hay Allah. Gitmeden yakalayabilir miyiz?"

"Çoktan varmıştır metroya."

"Telefon ederiz. Karısı evde olabilir."

"Long Island'da karısı, annesinin evinde."

"O zaman hizmetçisi vardır" dedi Berg. Arkadaşlarının bazen *Yaşam Kitabı (Aşağı Doğu Yakası Baskısı)* dediği deri kaplı, dev adres defterini çıkardı –gerçi buruş kırış olmuş yüzlerce sayfasındaki adreslerin çoğu çoktan değişmişti. Günahkâr başını uzatıp, Berg'ün Paliakov, Papirny, Pasternak, Patsuk ve Pazy'den Pearl'e doğru inen parmağını takip etti.

Ama Berg'ün evinde telefonunu açacak kimse yoktu. Berg omuzlarını silkti. "Yarın tekrar denerim."

Biraz daha boks hakkında konuştular, sonra Günahkâr, "Affedersiniz" deyip ayağa kalktı. Kölmel Frink'e baktı. Günahkâr daha önce işemeye gittiği zaman, Kölmel tuvaletin kapısında beklemiş, içerde tırmanıp kaçılabilecek kadar büyük bir pencere olup olmadığını kontrol etmişti. Ama şimdi iki adam da tıka basa doymuş ve mayışmıştı; o yüzden Frink Günahkâr'ı yoklamaya ancak dört-beş dakika sonra kalkıp gidebildi. O vakte kadar delikanlı çoktan Doğu Broadway'e varmıştı bile.

Çıkarken Kölmel'in salonda asılı paltosundan cüzdanını almıştı. Cüzdanda on iki dolar vardı. Saat de hâlâ ondaydı; gerçi gecenin bu saatinde saati rehine verecek bir yer bulamazdı herhalde.

Çok geçmeden bir içki dükkânı buldu. Gerçek, ithal Londra cinleri vardı; ama çok pahalıydı. O yüzden bir şişe burbonla biraz şeker aldı. Dışarı çıkınca üç ispinozun yerdeki bir izmariti gagaladıklarını gördü. Amerikalı kuşlar kül yer miydi? Bir taksi durdurdu.

"Nereye?" diye sordu şoför.

"259 Batı 70. Cadde" dedi yolcu.

Günahkâr, uzun bir günün ardından birasından yudum alıp, iç çekme, inleme, sızlanma, ağız şapırdatma gösterisi yapan ayyaşlardan değildi; hele içki bulamadığı zaman titreyip terleyen ayyaşlardan hiç değildi –bu tür saçmalıklardan da çok tiksinirdi. Ama burbonunu yudumlarken suratına yarı boş bir sırıtma ifadesi yerleşmişti.

"Batı 70."

"Evet. Times Meydanı yolumuzun üzerinde mi?"

"İsterseniz."

"Times Meydanı'ndan geçelim."

Günahkâr, Times Meydanı'ndaki ışıklardan, ve barların, restoranların, tiyatroların önünde bu kadar çok adamın geziniyor oluşundan –giyimleri, hal ve tavırları aynı Caravan'dekiler gibiydi– şaşkına dönmüştü. Kara kuru yaşlı bir adam tavşanını gezdiriyordu; karşıdan karşıya geçerken tavşanı yerden alıp koltuğunun altına sokuyordu, tavşanın deri kayışı bileğine bağlıydı. Günahkâr artık gündüzleri eski askeri kamyonlarının arkasında çorba kazanları dolaştırdıklarını duymuştu; ama bu geçici tatsızlıklar bile buranın ışıltısını karartamıyordu. Taksi trafiğe yakalandı ve Günahkâr, yanlarındaki kaldırımda şık takım elbiseli üç herifin gelip geçen herkesi eski bir dost gibi selamladığını fark etti.

"Bunların hikâyesi nedir?" diye sordu Günahkâr. "Pezevenk falan mı bu herifler?"

"Seyahat acentaları" diye düzeltti şoför. "Los Angeles'a mı gitmek istiyorsun, gitmek isteyen üç adam daha bulurlar, sonra zaten oraya gidecek birini bulurlar ve senden de komisyon alırlar. Otuz dolardan fazlaya mal olmaz. Tabii, eğer arabayı kullanan adam, sen oturmuş Newark'taki bir kafeteryada öğle yemeğini yerken herkesin parasıyla bavullarını alıp kaçmazsa. Daha kötüsü de var! Duyduğum kadarıyla, yaşlı bir kadına..."

"Los Angeles mı?" diye girdi Günahkâr araya.

"Ha?"

"Otuz dolara Los Angeles mı? Hollywood?"

"Tabii."

"Burada saat rehine bırakabileceğim bir yer var mı?"

"Tabii."

"Şimdi mi?"

"Tabii."

Günahkâr bir an düşündü.

"Sorun ne?" diye sordu şoför sonunda. "Şehrin yukarı kısmına gitmek istiyor musun, istemiyor musun?"

"Tamam. Gidelim." Los Angeles'a yarın da gidebilirdi.

Columbus Meydanı'ndaki tramvaylar arasında dolandılar. On dakika sonra Günahkâr, Batı 70. Cadde'de şoföre parasını ödüyordu. Bir sigara yaktı, biraz burbon içti ve sonra Balfour Pearl'ün kapısını çaldı.

Pearl, gömlek kolları dirseklerine kadar sıvanmış bir halde açtı kapıyı. Ter kokuyordu; bir masanın başında kendini tüketebilen o nadir adamlardandı.

"Saatini unuttun" dedi Günahkâr.

"Sen çaldın."

Günahkâr omuzlarını silkti.

"Ben Manhattan'da büyüdüm" dedi Pearl. "Elimi sıkan bir çocuk saatimi çalınca anlamaz mıyım sanıyorsun? Sana caddenin karşı tarafından el sallarken donunu çalabilecek arkadaşlarım yok mudur sence?"

"Geri istiyor musun?"

"Evet, istiyorum. Bir ödül mü bekliyorsun?"

"İçkim için biraz buz istiyorum."

"Bu evde karım ve kızımla oturuyorum."

"Long Island'da onlar" dedi Günahkâr. Pearl, Günahkâr'ın yanından geçip içeri geçmesine izin verdi.

Evin büyük kısmı karanlıktı; ama üst kattan hafif bir ışık geliyordu, o sayede Günahkâr, çalışma masasına kadar yolunu bulabildi. Masada duran yeşil abajurlu bir lambanın altına daktilodan çıkma kağıtlar, sanki şehir planlamacıyla yaptıkları mücadelede yorgun düşmüşler gibi yayılmışlardı.

"Burada buz bulamazsın" dedi Pearl arkasından.

"Biraz getir o zaman."

"En iyisi Haham'ı arayıp burada olduğunu söylemek. Telaşlanmıştır. Bunu yapmamı ister misin?"

"Bana biraz buz getir, sonra ne istersen yap."

"Bak yine... Küstahlığın beni etkiler sanıyorsun. Ama sana bir kez daha söylüyorum; ben Manhattan'da büyüdüm. Bu arada, antrenörün senin Times Meydanı'nı görmeye can attığını söylemişti sanki, yolda fırsat bulabildin mi bari?"

"Fena yer değil" dedi Günahkâr.

"Piccadilly Meydanı'ndan daha mı iyi?"

"Evet, belki."

"Bir haritayla gezilirse daha iyi anlaşılır –şehrin düzenini yarıp geçer. Oscar Gude adını duymuş muydun?"

"Senin donunu çalan herif o muydu?"

"Oscar Gude demek, Times Meydanı demektir. 1879 yılında Thomas Edison elektrik ampulü fikrini buldu. 1892 yılında ise Oscar Gude elektrik ampülleriyle bir şeyler satma fikrini buldu: önce Long Island'da emlak ve sonra da Heinz turşuları. Savaş sona erdiğinde Amerika'da üzerinde Gude ismini taşıyan on ila yirmi bin reklam levhası olması lazım; Times Meydanı tıklım tıkış onlarla doluydu. Ona ‘Broadway'in Boticelli'si' diyorlardı. Bir kere karşılaşmıştık. Yaptığı şeyi güzel buluyordu. Sence de güzel mi?"

Günahkâr omuzlarını silkip masanın üzerine oturdu, ayaklarını sallandırdı.

"Bu arada, eminim o marka viskiden tam bir Apaçi serserisi kadar keyif alıyorsundur; ama daha seçkin bir şey denemek istersen en alt çekmecede bir şişe var. Evet, solda. Bardaklar da rafta. Şimdi, Gude'a göre, sanatla reklam aynı canavarın iki ismiydi. Böylesi eşkiyavari bir fikirle New York'ta zengin olacak son kişi o değil bence; ilk kişi olduğunu sanan son kişi de değil... Fakat Gude şunu çok iyi anlamıştı: insanları sanata bakmaya zorlayamazsın; ama sokağın ortasına yüz bin ampul koyduğun zaman, reklama bakmaya zorlayabilirsin. Bu fikir hoşuna gitti. Şehrin bir parçasını sahiplenmek hoşuna gitti. Bir tür fetih bu aslında. Broadway üzerine

Wrigley sakızlarının reklam tabelasını koyduğu vakti hatırlıyorum. Devasaydı. Yüzlerce metreydi. Yale'deki ilk senemdi; herkes bunu konuşuyordu. İnsanları, onlara sakız sattığını söyleyerek heyecana boğuyorsun –büyük bir olay. Eğer belediye başkanının odasında bu dehaya sahip tek bir kişi olsaydı, New York'ta bir tane bile gecekondu kalmazdı."

Pearl ışıkları övüp duruyordu; ama odadaki tek bir ışığı bile açmamıştı. Konuya ilgisini kaybeden Günahkâr masadan inip çalışma odasının açık penceresine doğru gitti; kara demirden bir yangın merdiveni evin arka duvarına böcek gibi yapışmış, çöp varilleri duvarın dibine yumurtalar gibi kümelenmişti. Pearl'ün masasının yanından geçerken, içi sarı baskılı formlarla dolu büyük, karton bir kutuya takıldı ayağı. Eğilip baktı. Hepsi birbirinin aynıydı ve boştu. "Bunlar ne?" diye sordu.

"Belediye Komisyonu'nda çalıştığım zamandan kalma bir projem" dedi Pearl. "Olmadı. Onlara tam bir meziyet hiyerarşisi önerdim; ama tabii kimse istemedi. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Günahkâr omuzlarını silkti.

"O formlar insanları derecelendirmek içindi" diye devam etti Pearl. "New York yönetimindeki her işin işlev ve sorumluluklarını kataloglamak için bir yılımı harcadım. Sonra her işlev ve sorumluluğa, göreceli önemine göre matematiksel bir ağırlık verdim. Sonra bu formları, herkes bu işlev ve sorumlulukları ne kadar iyi yaptığına, kişiliğine, ahlaki değerlerine ve potansiyeline göre vb. değerlendirilebilsin diye dağıttım. Bütün bu sayıları elde ettikten sonra kime ihtiyaç olunup olunmadığını; kimin çok az, kiminse çok fazla maaş aldığını, herhangi bir "insan etkeni" olmadan söyleyebilecektik. Fakat Belediye Meclisi'nden geçemedi. Değişimle ilgilenmiyorlardı. Şimdi bu formları üzerine yarış tüyoları yazmak için kullanıyorlar."

Pearl konuşmaya devam ettikçe –kendi kendini konuşurken dinlemeye bayıldığı belliydi– Günahkâr onu tanıdığı birine benzetmeye başladı. Çok geçmeden kim olduğunu hatırladı: onu Premierland'dan Caravan'a kadar takip eden amcık; Günahkâr'ın ne kadar "tuhaf" olduğu konusunda vır vır edip duran herif. Ve bunu hatırladığı anda Günahkâr, açıklanması güç bir öfkeye kapıldı ve sarı formları avuç avuç alıp açık pencereden dışarı

savurmaya başladı. Kağıtlar ölü yapraklar gibi uçuşuyordu. "Amcıklar!" diye bağırdı. "Hepiniz amcıksınız!"

"Ne yapıyorsun sen?" dedi Pearl, onu omuzlarından tutarak. Günahkâr döndü; Pearl'ün suratını yumrukladı, omzunu, boynunu ve ağzını ısırdı. Pearl Günahkâr'ı pencereden uzaklaştırdı ve birlikte yere çöktüler. Nefes nefese kalan Pearl, Günahkâr'ın kemerini çözmeye başladı. Tam o sırada alt katta birisi kapısı yumruklamaya başladı.

"Orada olduğunu biliyorum Günahkâr!" diye bağırıyordu Kölmel. "Çık dışarı! Orada olduğunu biliyorum! Eğer orada değilse, en içten özürlerimi sunmak isterim Bay Pearl."

"Siktir!" dedi Günahkâr. Ayağa kalktı, kendi burbon şişesini aldı, hâlâ yerde diz çökmüş halde duran Pearl'ün suratına bir tekme attı ve pencereden, üzeri sarı formlarla kaplı yangın merdivenine çıktı. Ilık bir geceydi. New York'u seyrederken kendini, sinema perdesinin üzerinde yürüyen bir karınca gibi hissetti. Tangır tungur demir merdivenlerden koşarak inerken az kalsın yuvarlanıyordu –bir haftadır içmediği ve sürekli egzersiz yaptığı için bu gece beklediğinden daha çabuk sarhoş olmuştu. Çöp varillerinin yanındaki kaldırıma atlayıp çevresine bakındı. Sokakta yersiz yurtsuz bir kediden başka kimse yoktu. Yine ışıltıların içine dalmak istiyordu; ama Times Meydanı çok uzaktaydı. Karşı köşede, kapalı bir şarküteriyle, hâlâ açık küçük bir bar olduğunu gördü. Bara doğru koşarak geçti caddeyi. Orada, elinde bir birayla tabureye tünemiş Frink'le karşılaştı.

"Gel haydi Günahkâr" dedi Frink; onu gördüğüne hiç şaşırmamış gibiydi. "O göt heriften ne istedin bilmem; ama yeterince eğlendin artık."

"Siktir git" dedi Günahkâr.

"Gel haydi Günahkâr" dedi yine Frink. Tabureden kalktı ve kolunu çocuğun omzuna dolarmış gibi yaptı. Günahkâr da burbon şişesini tezgâhın kıyısında kırıp hırlayarak Frink'e saldırdı. Frink kendini savunmak için ellerini uzatınca eli iki santim yarıldı. Günahkâr yeniden saldırmaya girişince, barmen kafasına tahta içki tepsisini indirdi ve o da kendinden geçti. Son gördüğü şey, kirli parmak uçlarından kan boşanan antrenörünün ona kederli gözlerle bakışı oldu. Daha şekerlerini bile yememişti.

6

KASIM 1935

Yolun kenarında bir porsuğun cenaze ateşi gibi duran, yanık bir odun yığını duruyordu. "Bu nedir?" diye sordu Erskine, arabayla yanından hızla geçerlerken.

"Türbe gibi bir şey sanırım" dedi Gittins ve şoföre Lehçe bir şeyler söyledi. Şoförün yanıtı o kadar uzun oldu ki, Erskine konuyu keşke hiç açmasaydım diye düşündü; ama sonunda şoför sözünü bitirince, Gittins anlattıklarını çevirdi.

"Yüz yıl kadar önce buralarda Yakup adlı bir keşiş varmış, dağlardaki manastırda yaşarmış. Bir gün başrahibin odasına girmiş ve... İşte, adamı Fluek'te yaşayan demircinin kızıyla edepsizce şeyler yaparken yakalamış. Bu arada demircinin torunlarının torunları da hâlâ buralarda yaşıyormuş. Öfkeye kapılan Yakup başrahibi hançerle öldürmüş, sonra da suçluluk ve telaş içinde manastırdan kaçmış. Bu yola gelince tam o türbenin olduğu yere hançerini atmış, sonra bir at çalmış ve kuzeye, Gdansk'a gitmiş. Yolda türlü türlü kötülük ve sefalete tanık olmuş, elinden geldiğince herkese yardım etmiş ve sonunda bir meyhanede Tanrı'yla karşılaşmış."

"Anlıyorum."

"Yakup insanların acımasızlığını neden böyle dizginsiz bıraktığını sormuş Tanrı'ya. Tanrı insanlara sadece özgür irade verdiğini, bunu da asla geri alamayacağını söylemiş. Ama Yakup özgür iradenin boş bir şey olduğunu, bizim hep hayvani içgüdülerimizin kölesi olduğumuzu söylemiş; eğer Tanrı gerçekten özgür irade sahibi olmamızı istemişse, o zaman neden insanları aynı zamanda bu kadar sinirli yapmış? Tanrı bu lafları daha önce meleklerinden de dinlediğini ve onlara da kulak asmadığını söylemiş. Ama sonunda tartışmadan sıkılan Tanrı, Yakup'a bir anlaşma önermiş; artık bir başkasını öldürmek isteyen biri, son anda, tutkuya kapılmadan bu işi düşünme fırsatını bulacakmış. Yakup pişman katillerin azizi olacakmış: ne zaman biri birini öldürürse, Yakup ona görünüp, yapmış olduğu şeyi doğru dürüst düşünmesi için gerekli süreyi tanıyacak, sonra da pişman olup olmadığını soracakmış. Eğer pişmansa, o insan cinayeti geri alabilecek ve sanki cinayet hiç olmamış gibi olacakmış. Eğer pişman olmazsa, o zaman

en azından gerçek özgür iradesiyle davranmış olacakmış. Eğer plan başarılı olursa, bu işlem tüm günahlar için geçerli olacakmış. Yakup da gelmiş geçmiş en büyük ikinci kurtarıcı olacakmış." Erskine uzaklarda, karanlık köknar ağaçlarının üzerinde ince bir duman gördü; köye yaklaşıyorlardı. "Yakup bu teklifi kabul etmiş tabii; ama eder etmez Tanrı'nın onu kandırdığını anlamış. Yıllarca dolanıp durmuş, binlerce katliam sahnesine girmiş, ikinci şans verildiği zaman aynı şeyi yapmayacak tek bir kişi bile bulamamış. İnsanların hoşlandıkları için öldürdüğünü ve daha bayağı dürtülerimizin buna bahane oluşturduğunu anlamış. Sonunda kendi kendine bile yalan söylediğini görmüş: başrahibi öldürdüğüne memnunmuş; olup bitenlerin bir anını bile değiştirmezmiş. Tanrı'ya gitmiş ve bu işten vazgeçmek istediğini, artık insan doğası ve kendi doğası konusunda ne kadar yanlış düşündüğünü anlamış olduğunu söylemiş. Tanrı da başrahibi öldürmenin cezası olarak, ona özgürlüğünü vermeyi reddetmiş. Biraz etkileyici bir hikâye, değil mi? Artık oradan geçen herkes yığına bir kütük ya da sopa atıyormuş, ara sıra da biri gelip yığını tutuşturuyormuş. Ateşle Yakup'a sesleniyorlar, ondan köy halkına kötü zamanlarda akıllıca seçim yapmaları için yardımcı olmasını istiyorlarmış."

Gittins tam sözünü tamamlamıştı ki, arabanın ön tekerleklerinden biri yoldaki bir deliğe girdi ve Erskine arabadan fırlayıp uçacakmış gibi oldu. Şoföre yardım etmek üzere arabadan inince, bileklerine kadar çamura battılar. Soğuk yüzünden her şey daha bir sertti. Atların kokusu Erskine'e, amcasının ona on iki yaşlarında Claramore'da ata binmeyi öğretmek için sarf ettiği umutsuz çabaları hatırlattı. Daha şimdiden, keşke bu yolculuğa hiç çıkmasaydım diye düşünüyordu.

Aslına bakarsanız, burada geçirilecek on beş günün işe yarayacağını ne akla hizmet düşündüğünü de pek hatırlamıyordu. Kasım ayında, Ukrayna'dan yeni dönmüş olan Benjamin Percy, Kraliyet Entomoloji Derneği'nde etkileyici bir konuşma yapmış, herkes Afrika ya da Asya'ya gitmeye çalışsa da, egzotik olmayan eski doğu Avrupa'nın maalesef ihmal edildiğini söylemişti: "Oralarda sabahları ayakkabınızı şöyle bir sallayın, içinden mutlaka bilinmeyen bir altcins düşer yere." Percy bölgeden dönerken yanında birkaç adet çok ilgi çekici yeni tırtıl da getirmişti. Böylece birkaç yeni sefer daha düzenlendi; Bialystok'un güneyindeki bir bölgeye yapılan ve kısmen Erskine'in babası tarafından finanse edilen bu

gezi de onlardan biriydi. Beş kişi gelecekti; ama üçü çeşitli nedenlerle vazgeçmiş, geriye Erskine ile John Gittins kalmıştı.

Gittins elli yaşlarında, şişman, su samuru suratlı bir bürokrattı; yaklaşık yirmi yıl boyunca yanında, içinde küçük bir *cimicidae* (tahtakurusu) kolonisi bulunan cam bir şişe taşımıştı. Bunları her gece tüylü kalçasına döküyor, kanıyla beslenmelerini sağlıyordu; tüm bunlar çene kemiği büyüklüğü ile beslenme alışkanlıklarını ilgilendiren uzun vadeli, anlaşılması güç bir deneyin parçasıydı. Dediklerine göre, otelden ayrılırken genellikle şişeyi unutur, sonra da temizlikçiler kırıp ezmesinler diye deli gibi gözyaşları içinde odasına koşardı. Tahtakurusu kolonisinden bahsetmediği zamanlar Gittins'in konuştuğu tek konu, neredeyse her seferinde, Zooloji Terminolojisi Uluslararası Komisyonu'nun tüyler ürpertici sekreteri lepidopterist[4] Francis Hemming ile olan kan davası olurdu. Bu tartışmanın ayrıntıları Gittins dışındaki herkes için anlaşılamayacak kadar karmaşıktı; ancak Erskine'in bildiği kadarıyla şöyle olmuştu: Gittins, Lizbon'daki bir dizi konsültasyonun son gününde, Hemming'in tiranlığını bitirmek üzere, mektupla oy kullanma konusunda devrimci bir harekete kalkışmış ve bunu yapacağını tahmin eden Hemming de, ondan önce söz alıp, hiç kesintisiz beş saat boyunca sıtma paraziti sınıflandırması üzerine konuşmuştu. O yüzden Gittins daha isyanını başlatamadan komitenin yorgun yaşlıları yüzünden toplantının ertelenmesi gerekmişti. Gittins artık Hemming'i her şekilde yok etmeye kararlıydı. Erskine, Hemming'in hayalini kurduğu şövalyeliği almasına engel olmak için Gittins'in sadece kendi hayatını değil, büyük olasılıkla karısının, kızının, hatta tahtakurularının bile hayatını feda etmeye hazır olduğundan kuşkulanıyordu. Gittins'in entomolojik olmayan tek hobisi dillerdi; Lehçe de dahil yaklaşık bir düzinesini konuşabiliyordu. Adamın boynunda üzerinden altı tane uzun, eğri büğrü kıl çıkan bir ben vardı; sanki mancınıktan atılan bir örümcek gelip etine saplanmıştı.

Köye yaklaştıkça grimsi arpa ve pancar tarlalarının yanından geçiyorlardı. Fluek'i, çevresindeki toprakların çeşitliliği yüzünden seçmişlerdi; köy, bir araya yığılmış birkaç kulübe, birkaç ambar, birkaç ahır, bir han ve 1920'de Bolşevikler geldiğinden beri çatısı yıkık duran bir kiliseden ibaretti. Ahşap binaların birkaç tanesi, yakınlardaki bir savaş alanından getirilmiş olması muhtemel, birbirine uyumsuz, paslı, oluklu demir tabakalarla yamanmıştı. Bu yerin çok uysal ve yorgun bir hali var, diye düşündü Erskine; sanki şişko

inekleri gözünü korkuttuğundan, sıcak bir akşam yemeğinden olan sıska bir çiftçi gibiydi.

At arabasından indiler. Şoför atları bir direğe bağladıktan sonra iki İngilizi hana götürdü. Yolda Erskine, şal örtünmüş birkaç ihtiyar kadının kapı ağzından onlara baktığını fark etti.

"Bizi gördüklerine pek hoşnut değiller" diye mırıldandı Gittins'e. Hakkında bir şeyler okuduğu o "nazar" denen şey bu muydu acaba?

"Hayır, kesinlikle hoşnut değiller" dedi Gittins ve şoföre bir şeyler söyledi. Erskine ürktü; Gittins'in söylediklerini aktarmasını istememişti – budala şimdi bir kabalık yapacaktı. Ama şoför her zamanki rahat tavırlarıyla yanıt verdi ve Gittins, "Bugün gelmememiz gerekirmiş. Bugün –o sözcüğü bilmiyorum– sanırım ‘melek çocuğun' doğum günüymüş. Nineler bunun uğursuzluk olduğunu düşünüyor, dedi. Kendisi inanmıyor böyle şeylere."

"Bu ‘melek çocuk' kimmiş, ya da neymiş?" Bu söz nedense Erskine'i ürpertmişti.

"Siz bu meseleye kafanızı yormayın diyor."

Erskine'in korktuğu kadar kötü çıkmadı han. İçeri girdikleri sırada kırmızı etekli, kir pas içinde bir kadın semaverden çay dolduruyordu. Ayaklarının kıyısında gri, tek gözlü bir köpek vardı; pirelerini kaşıyarak bir sürü yavruyu emziriyordu. Kadın, kulağa samimi gelen birtakım karşılama sözleri sarf etti. Şoför de bavullarını üst kata taşımalarına yardım etti.

Odada sadece iki kişilik bir yatak, masa ve sandalye vardı. Bavullarını açmadılar; çünkü içindekileri koyacak bir yer yoktu. Yatağın karşısındaki duvarda, elle çizilmiş, tuhaf bir poster vardı.

"O nedir?" diye sordu Erskine.

"Sanırım şu bir pire olmalı, altında da, ‘Bunu öldürün' yazıyor. Bence öteki de bir banyo olmalı, orada da, ‘Bunu tasarruf edin' yazıyor. Banyo suyunu mu kastediyor? Yanlış anlamış olabilirim." Saat beşe geliyordu. Gittins pencereye gitti. "Yakında hava kararacak. Bugün çıkmanın bir anlamı yok." Kırmızı deriden gösterişli kitap çantasına uzanıp içinden Fince gramer kitabını çıkardı ve masanın başına oturdu.

"Köyün geri kalanını görmek istemiyor musun?" diye sordu Erskine.

"Görecek pek bir şey yok."

Gittins'in yanıldığını kanıtlamaya kararlı olan Erskine yürüyüşe çıktı. Fakat birkaç tavuk dışında bakmaya değer bir şey bulamadı. Herkes evlerine kapanmış gibiydi. Sonra yağmur ıslattı ensesini. O da odaya döndü, yatağa oturdu ve Sloane'un Darwin yorumlarını okudu. Saat yedide han sahibesi yukarı gelip iki kap yenilebilir güveç getirdi. Saat sekizde Gittins pantalonunu çıkardı ve neşeyle mırıldanarak tahtakurularını besledi; acayip derecede erotik bir ritüeldi bu –Erskine bile öyle olduğunu görebiliyordu. Gittins'in bir ara böceklere Francis Hemming'le ilgili bir şeyler mırıldandığını duyduğuna bile emindi. Saat dokuzda birlikte yatağa girdiler ve Gittins mumu söndürdü.

"İyi geceler" dedi.

"İyi geceler" dedi Erskine. Gittins atlardan bile beter kokuyordu; yine de Erskine hemen uyuyakaldı.

Ertesi gün şafaktan önce kalkıp köyün yakınlarındaki bir derenin başına gittiler. İkisinin de üzerinde yağlı ipek pelerinler vardı. Erskine derenin kıyısındaki bir dönemeçte kayaları tekmeledi. Gittins ise birkaç metre daha ilerde suya incecik bir ağ attı. Birkaç saatte bir, ağı kurusun diye bir ağacın gövdesine asıyor, sonra da üzerindekileri örnek olarak topluyorlardı. Gittins ne zaman Hemming'den bahsetmeye çalışsa, Erskine duymazdan geliyordu. O yüzden öğleden sonra Gittins, önce Hemming hakkında olmayan, on-on beş dakika içinde Hemming konusuna doğru çevrilmek üzere dikkatle düşünülmüş konular açmaya başladı. Akşamüstü geldiğinde, Gittins, usta bir satranç oyuncusu gibi, aslında kendisi Hemming'den hiç bahsetmediği halde, Erskine'i öyle ya da böyle Hemming'i anmadan geçemeyeceği yanıtlar vermeye zorlayacak sohbet kavşakları açıp duruyordu –Erskine'in de sabah yaptığı gibi Gittins'i duymazdan gelmekten başka şansı kalmamıştı. Gittins'i perişan eden şey, Erskine'in Hemming'in yaptıklarını onaylayıp onaylamadığını açık seçik bir şekilde ortaya koymayı kasıtlı olarak reddetmesiydi. Buna karşılık Gittins de –tıpkı metresini en yakın arkadaşlarıyla konuşmak istemeyen biri gibi– tahtakuruları hakkında pek konuşmak istemiyor gibiydi.

Gece çöküp de hana döndükleri zaman, dışarıda onları küçük bir çocuk kalabalığı bekliyordu. Gittins onları Lehçe selamladı. Hiçbiri yanıt vermedi; ama en büyükleri –yaklaşık on altı yaşlarında, çarpık dişli ama yakışıklı bir delikanlı– eğri büğrü bir tütün kutusu uzattı onlara. Erskine gülümsedi ve başını sallayarak geri çevirdi.

"Yapma" dedi Gittins.

"Pipo kullanmıyorum ki."

"İçinde tütün olduğunu hiç sanmıyorum."

O zaman Erskine kutuyu alıp açtı. Kutunun içinde beş-altı adet kara leke sürünüyordu. Gittins büyütecini çıkardı ve kutunun üzerine eğildi. "*Anoplura*."

"Pire mi? Şaka mı bu?"

"Buraya böcek aramaya geldiğimizi duymuşlar herhalde."

Erskine kutuyu kapatıp çocuğa uzattı; ama çocuk geri almadı.

"Herhalde para istiyor" dedi Gittins.

"Eğer ona para verirsek, burada kaldığımız süre boyunca her gün hepsine vermemiz gerekir" dedi Erskine. Ama sonra büyük çocukla göz göze geldi yine. Çocuğun hem kendini beğenmiş, hem de sinirli yüz ifadesi ve üst dudağındaki kömür tozu lekesi, Erskine'i düşündürdü. Çocuk birini hatırlatıyordu ona; yakınlık hissettiği birini. Yüzünü en son Londra'dayken gördüğü birini; ama kim olduğunu çıkaramadı. "Ne kadar istiyormuş, sor bakalım" dedi.

Gittins çocukla konuştu. "On groszi istiyor."

"Ne kadar ediyor yani?"

"İki peni sanırım."

"Ya. İyi o zaman, hepsine verelim on groszi."

"O kadar bozuk param yok."

"Parayı ne yapacaklar ki? Burada dükkân yok."

"Arada sırada gezgin satıcılar geliyordur."

Erskine cüzdanından bir zloti çıkarıp çocuklara verdi. Hiçbiri gitmedi.

"Başka ne istiyorlar?"

Gittins sordu. "Örnekleri bize vereceklermiş; ama sonra kutularını geri istiyorlar."

"Yuh artık. Sor bakalım büyük olana; on zlotiye satar mı kutuyu?"

Gittins sordu; çocukların hepsi bir ağızdan konuşmaya başladı. "Şimdi hepsi kutu satmak istiyor. Özellikle de şu," –tuhaf bir şekilde yetişkin suratına sahip, homunculus gibi kir pas içinde, altı yaşlarında bir çocuk– "en iyi kutunun onda olduğunu söylüyor ısrarla."

"Eğer büyük dışında birine para verirsek, elinden alırlar."

Böylece Erskine, büyük çocuğun sıcak eline on zloti koydu. Kulağa biraz küfür gibi gelen seslerin ardından tartışma sona erdi ve küçük çocuklar, kutularının içindekileri teker teker artık Erskine'in olan kutunun içine boşalttılar. Sonra gittiler. En büyük çocuk telaşla giderken dönüp bakmadı bile. Hepsi gözden kaybolunca Erskine bütün pireleri yere döküp üzerlerine bastı.

Posterden hatırladı: "Bunları öldürün."

"Biliyor musun Erskine, bence dolandırılmış olabiliriz" dedi Gittins. Tüm yolculukları boyunca ilk ve son kez beraber güldüler. Erskine bu çocukların herhangi birinin "melek çocuk" olup olmadığını merak etti. Belki de yakışıklı olandı. Ama o zaman kötü talihle ne işi olabilirdi ki?

Bir saattir odalarında oturuyorlardı. Erskine dostça, Hemming'le alakası olmayan bir sohbet başlatma umuduyla, "Kaptan Robert Fitzroy'un 1831 yılında *Beagle* gemisine Charles Darwin'i doğa bilimci olarak kabul etmemeye kalkıştığını biliyor muydun?" gibi bir soru sorma yanlışına düştü. "Meğerse Darwin'in burnunun şekli onda güven uyandırmamış."

"Gerçekten mi?"

"Burada öyle diyor. Bilim tarihinde tam bir dönüm noktası."

"Ne okuyorsun?"

"Sansom'ın *Mum Alevi*."

"Ne anlatıyor?"

"Öjenik kuram ve pratiği. Enfes bir kitap."

"O saçmalığa inanmıyorsun, değil mi?"

Erskine bir an için sessiz kaldı. "Aslında hayatımı o ‘saçmalığa' adamayı düşünüyorum."

"Anglosakson ırkının ıslah edilmesi. Tohum-plazmanın zaferi."

"Evet."

"Yapma ya. İngiltere'de kırk beş milyon insan var Erskine. Sense seçkin ırklar yetiştirmeyi planlıyorsun. Nasıl olacak bu sence?"

"Yapılması gereken tek şey sistemli şekilde cesaretlendirme ve cesaret kırma."

"Cesaret kırma derken, ölüm odasından mı bahsediyorsun?"

Erskine bunu duymaktan nefret ediyordu. Ortalama bir embesilin öjeni teorisine karşı çıkarken kullandığı ne kadar akıl dışı, kadınsı itiraz varsa, onlara karşılık geliyordu bu iddia. Bunu söyleyip, önyargılı oldukları bu konuda bir an olsun düşünmek zorunda kalmıyorlardı.

"Ölüm odası, binlerce yöntemden sadece biri" dedi Erskine. "Bunun kullanılmasına gerek bile kalmayabilir. Bütün projeyi tek bir aşırı önlemle tanımlamanın duygu sömürüsünden başka bir şey olmadığını çok iyi biliyorsun. Düşün ki, herkes entomolojiyi senden ve tahtakurularından ibaret sansın."

"Senin kafandakine göre, ben doğurmaya hak kazanır mıydım?"

Erskine elbette bunu düşünmüştü. Gittins şişko, kötü kokan, ufak tefek ve sıkıcı bir adamdı; üstün bir insan sayılmazdı. Ama tahtakuruları konusundaki yorumuyla zaten çok ileri gitmişti –sonuçta bu daha ikinci günleriydi– o yüzden, "Eminim sen gerekli testleri geçerdin" demekle yetindi.

"Ya, teşekkür ederim Erskine, çok rahatladım." Erskine Gittins'in entelektüel açıdan alaycı bir tavır takınabileceğini önceden fark etmemişti. "Beni korkutan şey şu; belki bir gün o testlerden birini gerçekten geçmem gerekecek ve soruları saptayıp yanıtları belirleyen sen olacaksın –ya da sen olmasan bile, belki Bay Hitler olacak. Bütün bunları aşmanı canıgönülden diliyorum."

"Öyleyse sanırım sen de kızının sakat, sabıkalı bir zenciyle evlenmesinden mutluluk duyarsın?"

"Eğer birbirlerine aşıklarsa, işlerine karışamam..." dedi Gittins tereddütle.

"Bence sen bunu bir düşün" dedi Erskine. Çok emin olamasa da, kazandığını hissediyordu.

"Kızımın senin gibi biriyle evlenmesine hayatta izin vermezdim. Şen şakrak ortalıkta gezindikleri halde dünyanın yarısını ölü sayan biriyle; asla. Pek mutlu bir hayatının olacağını düşünemiyorum."

"Aşk ve mutluluk gibi sözler ağızda kolay erir Gittins. Fakat herkes kolay yoldan gidemez. Uygarlığın bir geleceği olacaksa, bazılarımızın zor olanı yapması gerekiyor." Hayatında bir tane bile "zor iş" yapmadığını aslında çok iyi bilen Erskine, bu sözleri gereken ağırbaşlılıkla söylemek için elinden geleni yaptı; ama Gittins, sanki aynı şey aklından geçmiş gibi yüzünü buruşturunca, Erskine, "Herkesi geride tutan senin gibi aptallar oluyor" diye patladı. Daha önce hiç Gittins'in yaşındaki birine "aptal" dememişti; ve bunu söylerken gözlerinin içine bakamadı. Bütün gün Hemming'i dinleyip durmamış olsaydı, bunların hiçbiri yaşanmazdı. Gittins yanıt vermeyip, Fince gramer kitabını eline aldı; Erskine de mecburen kendi kitabına döndü. Bir saat sonra, kadın güveçle birlikte geldiği sırada, hâlâ öfkeyle aynı sayfaya bakıyor, zenciyle ilgili ettiği o laftan daha sağlam bir şeyler söyleyebilmiş olmayı diliyor, bu kadar önemsiz bir tartışmanın nasıl olup da yumruklaşmışlarcasına aynı adrenalin patlamasını insana yaşatabildiğini merak ediyordu. Bu arada Gittins, hiçbir şey olmamış gibi hâlâ iyelik ekiyle ilgili notlar almayı sürdürüyordu.

Gittins mumu söndürüp, "İyi geceler" deyinceye kadar ikisi de konuşmadı. Erskine sessiz kalmıştı; Gittins'in sesinde alttan alta küçümseyici bir ima olduğunu sezebiliyordu. "İyi geceler, Erskine" dedi

Gittins, biraz daha yüksek bir sesle. Erskine yine sesini çıkarmadı. Ertesi sabah ormana ayrı ayrı gittiler. Tek başlarına beraber topladıklarının çok azını toplayabildiler; ama Erskine hâlâ Gittins'ten bir özür bekliyordu.

Öğle vakti bir derenin içinde dolanır, yağmurun soğuk dilini omuzlarında hissederken, pantolonu bir şeye takılan Erskine yere yuvarlandı. Suyun içinde tekrar ayağını yere basabilmek için çırpınırken, elinde duyduğu acıyla birlikte sudaki kanı gördü. Paslı bir tel örgü bobinine yakalanmıştı. Varşova Savaşı'ndan sonra, Polonya-Sovyet Savaşı'nın sonuna doğru Polonyalılar, dağılan Bolşevik askerlerinin köpeklerinden kaçmasına engel olmak için nehirlere kilometrelerce tel örgü çekmişti. Bunu bilmiyor olsaydı –eğer Gittins onu bu konuda özellikle uyarmış olmasaydı– askerlerden bıkan, her yeri hurdayla kaplanmış ormanın kendine özgü korkunç demir otlar yetiştirdiği sonucuna varabilirdi. Otların, ağaçların arasında başka ne tuzaklar bekliyordu onu? Ne arıyordu burada? Böcekleri kim takıyordu zaten? Tir tir titrerken, keşke enfeksiyon kapıp ölsem diye düşündü; ama sonra eline bir yara bandı yapıştırıp öğle yemeğinde konserve biftek yiyince, kendini daha iyi hissetti.

Akşamleyin geri döndü; ama Gittins'le dört saat sürecek bezdirici bir sessizliğe bir kez daha katlanamayacağı için köyde gezinmeye başladı. Önceki gibi sıkıcıydı bu gezi; ama geri dönerken geçen akşamki yakışıklı çocuğu bir ahırdan çıkarken gördü. Çocuk da herhalde evine dönüyor, diye düşündü. Ve kendini onu takip ederken buldu. İşte o sırada çocuğun ona kimi hatırlattığını anladı, karşısında büyük coşku duyduğu, yüzünü en son Londra'da gördüğü kişi... Hemen anlamış olması gerekirdi; ama Gittins'le yaptığı konuşma aklını karıştırmıştı. Hitler'di bu kişi.

Çok geçmeden çocuk bir kulübeye girdi. Erskine birkaç dakika bekledi, sonra pencereye yanaşıp içeriye bakmaya çalıştı. Bir masa ve bir şömine gördü. Biri omzuna vurdu.

Arkasını döndü. Çocuk karşısında duruyordu. "Affedersin, ben sadece..." Çocuk Lehçe birtakım sorular soruyordu. Erskine gülümseyip başını salladı; başka yapacak bir şey gelmiyordu aklına. Çocuk kolundan tutup çekiştirdi.

Kulübenin içi pek aydınlık değildi. "Annen baban burada mı?" diye sordu Erskine, anlamsızca. Çocuk başka bir şey söyleyip, onu başka bir kapıdan geçirdi. Çocuğun peşinden yatak odasına girerken –odanın tavanı çok basık

olduğu için eğilmek zorunda kalmıştı; ve keskin bir sidik kokusu, pancar ve odun dumanının kokusunu bastırıyordu– kalbi güm güm atıyor ve burada neler yaşanabileceğini düşünmemeye çalışıyordu. Ama sonra çocuğun ona bir şey göstermek istediğini anladı. Çocuğun kardeşi yatağa bağlanmıştı; uyanıktı, kasılıyordu. Melek çocuk. Erskine ona bakarken çocuk sızlandı; ya da belki de adını söyledi.

Tam hana girerken çamurun içine kusuverdi. Yağmur kesilmişti. Ağzını silip içeri girdi. Artık yalnız olmak istemediğini hissediyordu; o yüzden Gittins'e selam vererek sordu, "Çok örnek buldun mu?"

"Çok değil."

"Ben de."

Sonra gidip yattılar. Rüyaların saf anarşisinde Erskine'i kaygılandıran tuhaf bir şeyler vardı; rüyalar zorbaydı. Gecenin ortasında tel örgü yığınları arasında debelenirken uyandı –nasıl oluyorsa tellerin çiçek yatağından başka bir şey olmadığını biliyordu ve çarşafın ıslak olduğunu fark edince kan olmalı bu, diye düşündü. Sonra dehşet içinde olup biteni anladı ve tel örgüden hemen önce çarpık dişli çocuğu gördüğünü hatırladı.

Gittins'le aynı yatağı paylaşacağını öğrendiğinden beri bunun olmasından korkuyordu. Lekeden çok, Gittins'in aslında uyumayıp, Erskine'in mırıltı ve kasılmalarına tanıklık etmiş olmasından kaygılıydı. Bu mırıltı ve kasılmalar aslında Erskine açısından spekülasyondu; ama okul yatakhanesindeki çocuklar, sadece bir futbol maçı rüyası görürken bile bağırıp tekmeler attığından, bedeninin de, ona bu kadar asi bir şekilde isyan ederken, bir sinyal vermiş olacağını düşünüyordu. Elbette, bundan emin olamazdı; bu tür şeylerin Gittins yaşındaki erkeklerin başına gelip gelmediğini de bilemezdi. Tersine; belki de yeryüzü üzerinde onun dışındaki herkes, okuldan mezun olmadan önce sıvılarını kontrol etmeyi öğrenmişti. Neden her ay doktora gidip meniyi, bu akıl dışı sıvıyı bir sivilcedeki cerahat gibi akıtmak mümkün olmuyordu? Belki bunu Gittins'e sorabilir, işe yarar yanıtlar aldıktan sonra da onu boğabilirdi. Aslında, diye düşündü Erskine, Gittins herhangi bir şekilde bu olayı dile getirirse, yapacağı şey bu olacaktı. Tam o sırada Gittins kıpırdandı. Erskine yataktan aşağı atlamamak için zor tuttu kendini. Ancak dışarıdan kuş sesleri duyulmaya başladığı sırada geri uykuya dalabildi. Tel örgüler sarmaşık gibi üzerini kaplamaya başlarken,

önceki rüyasında çarpık dişli ama yakışıklı çocuğu görmediğini anladı. Onun kardeşini görmüştü.

Ertesi sabah ereksiyonla uyandı. Gittins'le ne konuşabildi, ne de onun yüzüne bakabildi; o yüzden sanki yine tartışmışlar gibi ayrı ayrı yola çıktılar. Daha birkaç gün mağaralara gitmek takvimde yoktu; ama Erskine ormandan bıkmıştı ve kuzeye, tepelere doğru yöneldi. Ufak bir gölün kıyısında yanlışlıkla bir kurbağaya basınca, ayakkabısını sopayla temizlemek zorunda kaldı.

Orman tarafındaki çakıllı bayırdan birinin geldiğini duyduğu sırada, bir saattir bir mağaranın ağzındaki taşları ters yüz ediyordu. Gittins'in geldiğini sanarak ayağa kalktı. Ama gelen çocuktu.

"Ne yapıyorsun burada?" diye sordu Erskine.

Çocuk Lehçe bir şeyler söyledi.

"Beni takip ettin."

Çocuk Erskine'in ne yaptığını görmek için yere baktı.

"Dün için özür dilerim. Öyle davranmak istemezdim. Kardeşine kabalık etmem yanlıştı."

Çocuk gülümsedi.

"Tütün kutunu geri istiyor musun diye sormayı da unuttum." Erskine paltosundan kutuyu çıkardı ve çocuğa uzattı; ama çocuk başını sallayıp, tıpkı önceki günkü gibi Erskine'in kolundan tutup onu mağaranın içine sürükledi.

İçerisi yarasa gübresi ve küf kokuyordu; okulda bazen sigara içmek için gittikleri o terk edilmiş kriket kulübesini andırıyordu. Yer kayalıktı, engebeliydi. Birkaç metre sonra tam bir karanlığa gömüldüler. Orada çocuk Erskine'e arkasını döndü ve pantalonunu indirip öne eğildi. Erskine donakalmıştı; çocuğun kıçına, bacaklarının arasından sarkan uzun çükünün ucuna bakakaldı.

Bu gerçekten oluyordu. Çevresindeki her şey ansızın yumuşacık bir hal aldı; dokunun dokusu değişti. Kayalar bile et olmuştu artık. Geçit vermez

dünya sonunda geçit verdiği, hem de sonuna kadar verdiği için tıpkı bir diseksiyon masasında yatan ikiye yarılmış bir tavşan gibi duruyordu. Erskine istediği her şeye bakıp dokunabilir, uzanıp tavşanın kalbini avcunun içinde patlayıncaya kadar sıkabilirdi; onu kimse durduramazdı. Nefes alamıyordu. Bir süre sonra çocuk dönüp Erskine'e baktı. Erskine, Seth Roach'un yüzü yerine, bu isimsiz Polonyalı çocuğun otoriter yüzünü görmekten dolayı biraz hayal kırıklığı içindeydi. Öne doğru bir adım atıp kemerini çözmeye başladı. Bir an için düşünmeden edemedi: on beş-on altı yaşlarındaki bu çocuk, ne yapmış, ya da ne görmüştü ki, kendini böyle sunmayı öğrenmişti… Acaba iş bittikten sonra çocuğa para ödemesi gerekir miydi? Yoksa bu tütün kutusuyla birlikte gelen bir hediye miydi? Ama asıl merak ettiği, yapması gereken şeyi doğru anlayıp anlamadığıydı. Tam çocuğun kaz sivilceli kıçına dokunmak üzere uzanmıştı ki, Gittins'in "Erskine?" diye bağırdığını duydu.

Panik halinde çevresine bakındı. Gittins mağaranın ağzından onları göremezdi; o yüzden aklına ilk gelen şey, Gittins gidinceye dek sessizce beklemek oldu. Ama sonra bütün araç gerecinin dışarıda olduğunu hatırladı; nerede olduğuna şüphe yoktu. Talihsizlik ve kaybetmenin getirdiği o kötü duyguyu iliklerine kadar hissetti; tıpkı Cambridge'de yaşadığı o günkü gibiydi –çok nadir bulunan bir enicocephalid'i laboratuvarın diğer ucuna taşırken, bir rüzgâr esip tüpün mantarını uçurmuş, akşama kadar büyüteçle yeri didik didik aramak zorunda kalmışlardı.

"Erskine?" diye bağırdı Gittins yine. "Buraya geleceğini tahmin etmiştim. Mağaralara gitmeye can attığını biliyordum. Duyuyor musun beni, Erskine? Öğle yemeğini unutmuşsun. Gelip bir bakayım dedim, belki benimkinden istersin."

Çocuk pantolonunu giydi.

"Erskine, orada mısın?"

Erskine yere çömelip mağaranın dibine doğru emeklemeye başladı. Örümcekler yarasa gübresine gelen sinekleri avlamak için kayaların arasına ağlarını örmüştü; Erskine de mecburen gözlerini kapadı. Sağ elinin altında tuhaf bir şey hissedince açtı gözlerini; ama etraf kapkaranlıktı, o yüzden pilli fenerini çıkardı. Düğmesine bastığı gibi çığlığı bastı.

Sırıtan bir insan iskeleti mağaranın duvarına yaslanmış halde duruyordu; gölgesi bile korkunçtu. Elbiselerinin neredeyse hepsi çürümüştü; dizlerinin üstünde bir tüfek, elinde bir bıçak vardı. Paslanmış bir su matarası da hemen yanında duruyordu. Bir Bolşevik askeri. Erskine yere baktı ve iskeletin parçalanmış sol botunun mantarlı ayak başparmağını tuttuğunu gördü. Delice bir dehşetle feneri yere bırakıp eline bir taş aldı ve boğuk bir iniltiyle iskelete doğru fırlattı. Taş iskeletin kaburgalarını ezince, kalbin olduğu yerden kara bir kan boşandı. Askerin hayaleti intikam için geliyor, diye düşündü Erskine; ya da belki de, Tanrı'ya şükür, hâlâ rüya görüyordu. Ama sonradan bunun askerin hayaleti olmadığını gördü. Taşın rahatsız ettiği bir kınkanatlı kolonisiydi bu; mağaranın derinliklerine doğru kaçıyorlardı. Erskine böceklerle ne yapılacağını bilirdi.

Bir tanesini eldivenli elleriyle yakalayıp büyüteç altında inceledi. Bu türün gözü yoktu, kanatlıydı ve dikenlerle kaplıydı. Defterini aradı; hayvanın sırtındaki tuhaf elmas şeklindeki lekenin eskizini yapacaktı. O sırada böcek elinden uçtu ve Erskine'ın daha önce hayatında hiç görmediği bir şeyi yaptı.

Bu küçük halüsinasyonu görmezden gelmeye çalışan Erskine, belleğini zorladı. Kınkanatları biliyordu; ama bu türü bilmiyordu. Bunun da tek bir anlamı vardı; bu yeni bir kınkanatlıydı, tümüyle yeni ve ayrı bir tür. Percy'nin tüm vaatlerine rağmen, bu yolculukta buldukları ilk yeni tür. Referans kitaplarına da bakması gerekiyordu ama, daha şimdiden emindi.

Böylece sadece Gittins'i yenmekle kalmamıştı; bu küçük yeraltı sakinine isim verme ayrıcalığı da onun olacaktı. Ve sonra da bu ismi, Gittins'in nefret ettiği Uluslararası Zoolojik İsimbilim Komisyonu'na onaylattıracak ve böylece böcek, sonsuza dek –ya da en azından uygarlık daha büyük yeraltı sakinlerinin istilasına uğrayıncaya, bilimin tümü unutulup gidinceye kadar– bu isimle anılacak, Erskine'in çocukluk hayallerinden biri sonunda gerçek olacaktı.

Cinsi *Anophthalmus* olacaktı, yani "gözsüz". Ama *Anophthalmus* ne? Gittins'i kızdırmak için *Anophthalmus hemmingi*, ya da batıl inançlardan yola çıkarak *Anophthalmus yakubi*, hatta biçimsiz çocuğun şerefine *Anophthalmus meleki* olabilirdi; ama kendini daha yirmi beş yaşında ölümsüzleştirme fırsatını tepemezdi Erskine: bu yüzden, *Anophthalmus erskini* oldu tercihi. Bu düşüncelerin verdiği mutlulukla başka bir böcek aldı

eline; fakat yakından bakmaya çalıştığı zaman yine aynı şey oldu. Üçüncüsünü alınca; yine aynı şey. Ancak dördüncü böceği aldığında ne gördüğünü anlayabildi. Böcek, zarlı kanatlarını uçmak için kaldırırken üzerindeki elmas desen bozuluyor ve sadece bir an için, farklı bir desen ortaya çıkıyordu; aynı dört dik açının asimetrik bir yeniden düzenlemesi... Saatin ters yönünde kusursuz bir tetraskelion. Bir svastika.

7

Grublock Thames'in güney kıyısındaki ışıltılı bir kulede yaşıyordu. Kule onun için, pek sevdiği Danimarkalı bir mimar tarafından tasarlanmıştı; hermenötik ve plastisin ürünüydü, doksan altmış doksan ölçülerinde, telaşla doldurulmuş bir dosya dolabına benziyordu. Geceleri üç katlı çatı dairesinin pencerelerinden Chelsea'nin pırıltısını seyretmek mümkündü. Sağda, daha uzaklarda Square Mile vardı; sanki yıldızlardan gelen bir ışık yağmuru önce bir dikit, sonra da bir dağ silsilesi oluvermiş gibi ışıl ışıl yükseliyordu. O kadar göz alıcı bir manzaraydı ki bu, Grublock'ın hiçbir misafiri karşı duvara asılı küçük suluboya resmi incelemeye tenezzül bile etmiyordu: Viyana'daki Aziz Peter Kilisesi'ni resmetmek üzere yapılmış biraz soluk ve keyifsiz bir çabanın ürünü olan, sol alt köşesinde neredeyse okunması imkânsız bir "A. Hitler" imzası yer alan resmi...

Grublock'ın hayali, uzun zaman önce anladığım kadarıyla, Londra şehrinin silüetine öylesine kocaman, öylesine gayriinsani, öylesine inanılmaz bir bina kondurmaktı ki, yüz yıl boş kalsa bile kimse onu fark edemeyecekti –eh, belki yakınlardaki sandviç dükkânları fark ederdi... Aynı Orta Çağ kentlerindeki katedrallar gibi, her yerden görünür olacaktı; ama yine de kimseye şekli ve konumunun nedeni açıklanmayacaktı. Kimse kapısından içeri alınmayacak ve hiç kimse, içeride gece gündüz olup bittiğine inanılan karmaşık mali işlemleri anlamanın yakınından bile geçemeyecekti. Yani ışıklar sürekli açık tutulsa da, içinde gerçekten yaşayan var mı, yoksa burası bin metrelik bir obelisk mi, hiç anlamı olmayan bir kriptogram mı, bir reddiye mi; söylemesi imkânsız olacaktı. Bazen, gazetelerde Grublock'ın projelerinden biriyle ilgili bir şeyler okurken, bu soytarılığı daha önce yapıp yapmadığını merak ederdim. Birkaç yıl önce, her türlü ekonomik karamsarlıkları hor görerek, hem Şangay, hem de Dubai'de bir müteahhitlik bürosu açmış, bana herkesin serbest piyasadan bahsetmeye bayıldığı, ama aslında kimsenin zincirinin son halkasını koparmaya cesaret edemediği Londra'da çok vakit kaybettiğini söylemişti. Fakat Şangay ve Dubai'nin ovaları hâlâ boş sayfa gibi duruyordu; ve ben onun boş sayfaları sevdiğinden emin değildim. O bozmayı seviyordu. Ama özel bir tür bozmaydı onunki. Biz bozmayı, karalamanın düz çizgilere

saldırısı, okunaksızın okunaklıya saldırısı olarak düşünürüz; Grublock'ın yaptığıysa tam tersiydi.

Sabahın altısında gece kapıcısına Grublock'ın katına çıkmak için yalvardım. ("Gece kapıcısı", on dil konuşan, yirmi kişi çalıştıran, iyi bir avukat kadar para kazanan ve dediklerine göre, bir şişe 1959 Château Mouton Rothschild'dan tıpatıp Ludmilla Putin'e benzeyen bir fahişeye, istediğiniz her şeyi otuz dakika içinde tedarik edebilecek biri için küçültücü bir unvandı; ama Grublock böyle denmesini istiyordu.) Güvenlik sıkıydı elbette; ama yüzümü, ya da belki de sadece kokumu önceki gelişlerimden tanıyordu. Ve trimethylaminuria'mı lobisinden çıkartabilmek için ne gerekirse yapmaya hazır bir hali vardı. Bu arada asansörlerde olduğu gibi, lobide de yirmi dört saat boyunca plazma ekranlarda ekonomi kanalları sessizce oynuyordu.

"Balık" dedi Grublock, sarmal merdivenlerden dairenin salonuna inerken. Kıpkırmızı yüzü, pembe gömleği, küçük şiş göbeği ve devlet okulundan kalma samimiyeti, vampirlere has İskandinav mobilyasıyla hiç mi hiç uyuşmuyordu. (Ya da bütün o Nazi eşyalarıyla aslında.) "Burada ne halt ettiğini sanıyorsun sen? O kadar önemliyse neden telefon etmedin? Daha kalkmamış olabilirdim."

"Zroszak'ı kimin öldürdüğünü biliyorum."

"Devam et."

"Evime geldi. Herif bir Ariosofist."

"Bir ne?"

"Gizli Alman derneklerinden birinin üyesi." Açıklamaya başladım, ama Grublock sözümü kesti.

"Balık, ben onun Japonlara çalıştığına eminim."

"Zroszak'ın ne aradığını söylemen gerekiyor bana. Ben de olaya bulaştım artık. Herifin... Herifin silahı vardı."

"Neyse, burada güvendesin artık. Ayrıca illa bilmen gerekiyorsa, bir böcek arıyordu. Haydi, bu işi yoluna koymak için birkaç yeri aramam lazım

–önce Teymur– ama eğer burada kalacaksan, yıkanman gerekiyor. Doğrusu, çiçek bahçesi gibi kokuyorsun."

Grublock'ın bana başka bir şey anlatmayacağını biliyordum. Söylediğine inanabileceğime de emin değildim. Grublock'ın büyük mermer banyosunda, hâlâ pul pul çimento akıtan duşa girmek için soyunurken, Hitler'in Philip Erskine'e yazdığı mektubu düşünüyordum. Mektubu okurken Erskine denen bu adam nasıl da deliler gibi gururlanmış olmalı. "Papalardan, iş adamlarından ve devlet başkanlarından nice hediyeler aldım, ancak hiçbiri sizin nazik hediyeniz kadar özel ve şaşırtıcı olmamıştı." Bu hediye sadece bir böcek olamazdı. Grublock alay ediyordu benimle. Hem de utanmadan, ona bedavaya yaptığım bir iş yüzünden hayatımın tehlikeye girdiği bir zamanda benimle alay ediyordu.

Yine de, sıcak bir duş aldıktan sonra kendimi toparlamıştım ve üzerine tek harf işlenmiş bir havluyla kendimi kurularken ve yine tek harfli bir bornoz giyerken, Grublock'ın kuvvetlerini seferber etmesini hevesle bekliyordum. "Benim evde ipuçları olabilir" diyordum, banyodan çıkarken. Grublock'ın hâlâ telefonda konuşuyor olabileceğini hatırlayınca sustum.

Ama telefonda değildi. Ellerini kafasının arkasına koymuş, bir koltukta oturuyordu. Galli de kapıda durmuş, Grublock'a silahını doğrultmuştu. Bana baktı.

"Otur lütfen. Alarm düğmesini hiç düşünme. Onu iptal ettim." Bana karşı çok öfkeli değildi sanki; oysa ben olsam suratıma bir fincan zehirli çiş atan birine çok öfkelenirdim. İçeri nasıl girmişti?

"Gülünç bir hata yapıyorsun" dedi Grublock sakin sakin. "Kimin için çalıştığını bilmiyorsun, değil mi? Paranı aracı bir hesapla ödüyorlar."

"Evet."

"Benim o. Paranı ödeyen benim. Benim için çalışıyorsun. Ama bilmiyorsun. Bak; Zroszak neredeyse başarmak üzereydi. Bundan eminim; o ya da bu şekilde, istediğim şeyi birkaç haftada elde edecektim. Sonra da satacaktım. Japonlar senin de işin peşine düştüğünü öğrenince –ve senin benim için çalıştığını bilmediklerinden– fiyat herhalde iki ya da üç katına çıkacaktı. Ama senin bu kadar hızlı hareket etmeni beklemiyordum. Zroszak bana o boktan şeyi nerede bulacağımı söylemeden önce senin

Zroszak'ı bulacağın aklıma gelmedi. Evime girmeni de beklemiyordum. Çok zenginim; ama boyumu aşan işlere bulaştım, gördüğün gibi... Benim için sadece bir hobi bu. Ama şimdi bana yani patronuna zarar verirsen, seni bir daha kim işe alır?"

"Sana inanmıyorum ne yazık ki."

"Kanıtlayabilirim. Şu dizüstü bilgisayarı getir, sana göstereyim."

"Bu adama güveniyor musun?" diye sordu Galli, başıyla beni göstererek. Mavi gözleri öylesine billur ve solgundu ki, sanki bir tür göz hastalığı varmış gibiydi.

"Evet, sanırım. Bir yere kadar" dedi Grublock. "Neden?"

"Bir şeyler bulmakta becerikli."

"Evet" dedi Grublock. Sonra da Galli onu alnından vurdu.

Grublock koltukta yana kaykıldı. Burnundan aşağı bir kan seli boşanırken, gigaflopları aşırı yüklenince bilgisayarımın hard diskinden çıkan takırtı gibi bir ses çıkardı.

Galli bana döndü. Beyaz lateks eldiven giydiğini gördüm. "Lütfen, histerikleşme" dedi.

"Gerçekten bir böcek mi arıyorsun?" diye geveledim.

"Bu sana makul geliyor mu?"

"Hayır."

"Kesinlikle."

Yani baştan sona yalan söylüyordu Grublock. Peki ya sonrası; aracı hesap meselesi? Kendini korumaya mı çabalıyordu? Emin olamadım. Bir açık artırma parçasını elde etmek için katil tutmak, Grublock'ın kolaylıkla yapabileceği bir şeydi –bir keresinde, rakip bir müteahhit Peckham'daki bir sahayı Grublock gerekli parayı toplamadan önce almasın diye, *Evening Standard* gazetesinde civar semtlerdeki çocukların bisiklet zinciri ve samuray kılıçlarıyla silahlanıp, balici bir tecavüz çetesi kurduğunu öne

süren bir haber yayımlatmıştı. Ama o zaman bu Thule Derneği dövmesi ne anlama geliyordu?

"İyi ama ne arıyorsun?" diye sordum.

"Seth Roach diye Yahudi bir boksörü duydun mu hiç?" diye sordu Galli.

"Sayılır."

"Seth Roach'un mezarını arıyorum."

"Onun nerede olduğunu kesinlikle bilmiyorum."

"Bilmiyorsun."

"Yani beni öldürecek misin?"

"Şimdilik öldürmeyeceğim. Seni yanımda götüreceğim. Onu bulmama yardım edeceksin."

8

ŞUBAT 1936

Sabahın soluk ışığı, çıplak bir kız görmektense ölü bir kız görmeyi tercih eden sapık bir oğlan gibi tir tir titreyerek morgun pencerelerinden içeri süzüldü. Bu morg, bir levazımatçının böcekleri andıran çelik aletler ve formaldehitle dolu morglarından biri değildi; St Panteleimon Hastanesi'nin hayata veda eden misafirlerini gönderdiği yer olan Hackney'deki krematoryuma gitmek üzere bir arabaya konmayı bekleyen ölülerin, tekerlekli sedyelerin tepesinde, ellerine günü geçmiş bir dergi bile tutuşturulmadan bekledikleri, buz gibi bir odaydı. Bu sabah sedyede yatan ceset gerçekten ölü görünmüyordu. Kokmuyordu da. En azından, bir önceki gece hâlâ konuşup durduğu zamandan daha ölü görünmüyordu. Bu da Günahkâr'ı tedirgin ediyordu; çünkü her ne kadar midesi zayıf olmasa da, ceplerini karıştırırken Ollie Renshaw'un uyanıp bileğine yapışması fikri onu ürkütüyordu.

Renshaw, ilik erimesi yüzünden iki büklüm olmadan önce, ağlak mektuplar kaleme alırdı. Uzun boylu, gözlerini kısarak bakan, sarışın bir adamdı; en bayağı söze bile kibar bir gülüşle yanıt verirdi. Özel referans koleksiyonunu yüklenir, kapı kapı dolaşırdı: telefon rehberleriyle, zamanı geçmiş *Kim Kimdir*'lerle, hayır derneklerinin yıllık raporlarıyla, din adamlarının listeleriyle dolu bu eski asker çantasındaki her kitapta, daha önce başvurduğu sayısız isimlerin yanı dikkatle kurşun kalemle işaretlenmişti. Polis ve Hayır Örgütleri Derneği tarafından enselenmemek için sürekli farklı takma isimler kullanarak kızı Ruth için tekerlekli sandalye parası isterdi. Ama birkaç peni karşılığında başkaları için de gayet güzel mektuplar yazardı. Bu ne getireceği belirsiz düzenbazlığa çaresizlikten başladığı sanılsa da, aslında Renshaw, on sekiz yaşında Passchendaele Savaşı'ndan sol eli hiçbir şey hissetmez halde döndükten sonra, onun yaşadıklarını atlatmayı başaran birinin bir daha hayatında dürüst bir iş yapmaması gerektiğine karar vermiş ve sonra da bir tür profesyonel olmuştu: bir araba tutmaya ve temiz gömleğe para bulabildiği zamanlar, ülkeyi terk etmek zorunda kaldığı için milyonlarca rublesini Londra'ya getirmeye yardımcı olacak güvenilir birini arayan ve bu iş için gerekli rüşvet ve banka masraflarına biraz yardım edecek kişiye paranın yüzde 10'unu teklif eden bir Rus kontesinin ağırbaşlı genç yardımcısı

rolünü oynamıştı. Bu işi kotaracak kadar prezentabl olmaktan çıkınca, Ruth'u icat etti. Sonra spinal tüberküloza yakalandı ve kendini –Günahkâr gibi– Blackfriars'daki St Panteleimon Hastanesi'nde buldu; sonra da bu hastalıktan ölüp morga getirildi. Morgun kapısını hiç kilitlemezlerdi; çünkü St Panteleimon'daki herkes içeri girmenin kötü şans getireceğini bilirdi. Ölüleri rahat bırakmak gerekir; ama Günahkâr'ın babası ona bir keresinde, Polonya'da beyaz vebanın yayılmasını önlemek için ölen ilk kişinin cesedini gömüp kalbini yaktıklarını anlatmıştı.

Günahkâr'ın elleri öylesine şiddetle titriyordu ki, astarına dikilmiş para var mı diye bakmak için Renshaw'un pantolonunun düğmelerini güçlükle çözebildi. Kendisi tüberküloza yakalanmamıştı; ama bedeninin derinliklerinde bir yerde bu romantik hastalığa özlem duyuyordu. Şimdi rastgele semptomlarını bu hastalığa yormaya meyilliydi; derisi sapsarıydı, günde üç-dört kez kusuyordu ve vücudunda olgun şeftali büyüklüğünde morarıklıklar vardı. Ayağı takılırsa dizlerinin üstüne düşüyor ve tekrar ayağa kalkmadan önce bir-iki dakika duvara yaslanması gerekiyordu.

New York'ta işler kötü gitmiş, sonra da hiç yoluna girmemişti. Haham Berg'ün verdiği akşam yemeğinin ertesi günü Frink'le odasından, kilitli kapının arkasından konuştuğu günü hatırladı.

"Çıkar beni."

"Korkma, yemeğini getirecekler."

"Antrenman yapmam lazım. Maç vakti geliyor."

"Maç iptal oldu Seth. Her şey bitti. Biliyorsun."

"Neden?"

"Neden mi?" diye sordu Frink. "Bana mı soruyorsun neden diye? Eline geçen ilk fırsatta bizi kandırdın, kaçıp gittin. Judah'ın cüzdanını çaldın, kargaşa çıkardın ve benim elimi parçaladın. Judah seni bir daha jimnastik salonuna alır mı sanıyorsun? Gerçekten; seni halkın önüne çıkarır mıyız sence? Sen kendini kodese tıktırmadan önce eve dönüyoruz evlat. Bu arada, Aloysius Fielding maçından kazanacağımız paralarla alacaktık ya dönüş biletimizi, hatırladın mı? O da yok şimdi. Judah sağ olsun, salonda ayak işleri yapayım diye günde birkaç dolar verecek; yeterince para biriktirene

kadar da borç verip üzerini tamamlayacak. Ama biz bu kadarını da hak etmiyoruz. Özellikle de benim, elimdeki sargılarla bir boka yaramayacağımı düşünürsek."

"Dövüşmek istiyorum."

"Dövüşebilirdin Seth. Yapabilirdin. Fırsat çıktı karşına. Kazanırdın da üstelik. Yeni bir şeylere başlardın. Biliyordun bunu. Senin ne bok yiyeceğin gün gibi ortadaydı aslında; ama ben bu kez bir istisna yaparsın diye umdum. Çünkü bu işten yararı olan bir sen değildin. Ben de vardım. Benim işlerimi de bok ettin. Onca şeyin ardından. Bir tarafın sızlıyor mu bu yüzden Seth? Hiç sanmıyorum. Seni küçük piç."

Frink, tüm öfkesine rağmen, Günahkâr'dan daha önce yumuşadı; ülkelerine giden buharlı gemide, Euston'a giden trende ve hatta otobüs bekledikleri sırada, barışmalarını sağlayacak bir sohbet açmaya çabaladı. Ama Günahkâr yanıt vermedi. Frink'i dinlemekten o kadar bunalmıştı ki, neredeyse yaşlı adamı barda öldürmediğine pişman olmak üzereydi. Yeryüzünde ona kendini suçlu hissettirecek tek bir kişi vardı, o da kız kardeşi Anna'ydı. Geceyi geçirmesi için teklif edilen yatağı reddetti. Onun yerine, doğruca Caravan'a gitti.

Sonraki birkaç ay boyunca Günahkâr, giderek daha çok, New York'ta kalabilmiş olmayı diledi. Keşke yenilmezlik serisini sona erdiren bu şehirle bir maç daha yapabilseydi. Frink'in bahsedip durduğu o şan, şöhret: bunları hak ettiğini biliyordu. Hepsi tek bir gecede, elinin altından kayıp gitmiş olabilir miydi? Hâlâ orada olmalıydı; ama orada değil, Londra'daydı yine, her gecenin farklı olduğu yerde. Bazen birini tavlayıp, onun evine gidiyordu. Bazen birini tavlıyor, adama Hotel de Paris ya da başka bir oteldeki odanın parasını ödettiriyordu. Bazen polis gelip onu itekleyene dek parkta yatıyordu. Bazen Embankment'taki serserilerin arasında yatıyordu. Bazen –yer gösterici gelip onu bir fenerle uyandırana kadar– Leicester Meydanı'ndaki gece boyu açık sinemalardan birinde birkaç saat kestiriyordu; haber gösterimlerinde sürekli Mussolini ile Kral Edward dönüyordu. Bazen bir yatakhaneye girebilmek için bir şilinini bile harcıyordu. Aslında Günahkâr'ın arkadaşları yok değildi –sözgelimi Caravan'ı işleten Will Reynolds vardı– ama sorun şu ki, onlardan yardım istediği anda arkadaşlıkları katlanamaz hale gelecekti. O yüzden para için sadece sevmediklerine yanaşıyordu. Onlar da sürüsüne bereket olduğu

halde, kısa sürede gelir kaynağı tükendi. Annesiyle babası vardı; ama üç yıldır onları görmemişti ve bundan dolayı da mutluydu. Onları bir daha göreceği vardıysa, bu ancak dünya şampiyonu olduğunda olurdu –böyle çulsuz bir halde değil. Albert Kölmel vardı; ama –azıcık bile olsa– kimse Albert Kölmel'e borçlanmak istemezdi. Frink vardı; ama o da hâlâ söz konusu değildi. Anna'yı görmeyi istiyordu; ama onun da nerede olduğunu bilmiyordu.

O yüzden çok geçmeden ona hem geceyi geçireceği bir yatak, hem de para verecek züppe hanım evlatları aranmaya başladı. Genellikle zor olmuyordu bu tipleri bulmak; ama bir keresinde, efendisi koltuğundan onları seyrederken donuk bir hizmetçiyle seks yapmak zorunda kalmıştı. Böyle evlerden çıkarken sık sık para ve mücevher çalıyordu; çünkü polise gidemeyeceklerini biliyordu. Eline geçen parayla her zamankinden daha çok içmeye başladı; Frink olmayınca dövüş ya da antrenman için ayık kalması gerekmiyordu. Zaten hayatı da öyle aman aman değişmiş sayılmazdı; ama sonra, Aralık ayında bir gece, durumun iyice kötüye gittiğini anladı. Covent Garden'da tek bir züppe hanım evladını durdurup konuşamadığı gibi, korumaları ikna edip Caravan'a bile girememişti. Aslına bakarsanız, o gün ile kendisini St Panteleimon Hastanesi'nde çay yudumlarken bulduğu gün arasında neler olup bittiğini de hatırlamıyordu.

St Panteleimon'da bir yatak bulmak şans işiydi; Londra'nın hayırsever hastanelerinden biriydi burası. Yine de yatağı uzun süre işgal etmemeniz beklenirdi. Her gün Günahkâr'ın koğuşuna sedyelerle birileri getirilip, birileri götürülüyordu. Dün gece Ollie Renshaw'u götürmüşlerdi; Günahkâr'ın Noel'den beri üçüncü kez morga girmesinin nedeni buydu. İlk iki seferde cesetlerin üzerinde para bulamamıştı; ama budala Renshaw kesinlikle bir şeyler saklamış olmalıydı. Günahkâr bir şeyler bulabilirse, bu ciğer evini terk edip, haftalardan sonra ilk içkisini içmeye gidebilirdi. Aslında eskisi kadar çok içmek istemiyordu sanki –düşüncesi bile biraz midesini bulandırıyordu. Ama o kadar uzun zamandır, günde belki bin kere kendine içki ısmarlamaya söz veriyordu ki, başka seçeneği yoktu.

"Siz Yahudilerin ölülere dokunmasını yasaklayan kurallar var sanıyordum."

Günahkâr döndü.

"Biz Hıristiyanların da kuralları var elbet; ama onları yazmaya hiç gerek görmedik."

St Panteleimon'un rahiplerinden biri olan Connelly, morgun kapı ağzında duruyordu. Kırklarına gelmiş bir İrlandalıydı; kaçak tütün elde etmek için elinden geleni ardına koymadığından pek uyumadığı, yüklükte ayakta on dakikalık kestirmelerle idare ettiği söyleniyordu.

"Onun kardeşi misin Roach? Yeğeni misin? Kayıp oğlu musun yoksa? Bu yüzden mi geldin buraya?"

"Onda bana ait bir şey var" dedi Günahkâr.

"Ah tabii, sana borcu vardı, değil mi? Yarım bir gümüş kuron mu?" Connely hafifçe gülümsedi. "Ben sizin gibilere hep iyilikle yaklaşmaya çalıştım. Sabır için dua ettim. Ama bir süre sonra Tanrı bana sabır vermekten vazgeçti; belki de hepiniz çok iğrenç olduğunuz içindir. Polis çağıracağım. Bir yere ayrılma." Connelly kapıyı kapayıp kilitledi. Günahkâr Renshaw'la yalnız kaldı.

Çevresine bakındı. Pencerelerden biri onun çıkabileceği büyüklükteydi; ama çok yüksekteydi. O yüzden Renshaw'ın cesedini sedyeden yere itti, sonra da sedyeyi duvara itip üzerine çıktı. Ama sedyenin gıcırtılı tekerlekleri sağa sola yalpalarken pencereyi kırmayı başaramadı; o yüzden sedyeden indi, Renshaw'ın cesedini yerde sürükledi, bir kolunu sedyenin tekerleklerinden birinin altına takoz gibi koydu ve sedyeye bir daha tırmandı. Pencereyi yumruğuyla kıramayacak kadar yorulmuştu; o yüzden Renshaw'ın ayakkabısını çıkarıp onunla kırdı.

Yağmur ve rüzgâr morga, bir geçide hücum eden yağmacılar gibi saldırıyordu. Günahkâr'ın üzerinde uzun yün iç donundan başka bir şey yoktu. İki yıl önce, briyantine batırılmış bir yağmur oluğuna bile tırmanabilirdi; ama bu pencere o kadar büyük değildi ve kendini çok güçsüz hissediyordu. Sonunda tek dizini yukarı kaldırdı, pencerenin kıyısındaki kırık camlar yüzünden her yeri kesildi. Sonra diğer dizini kaldırdı ve sonra öteki taraftaki ıslak kaldırım taşlarının üzerine yuvarlandı; omzunda bir şeyin ezildiğini ve iç donunun kasıklarından yırtıldığını hissetti.

Ezilmiş bir salyangoz gibi yan yatarken çevresine bakınmaya çalıştı; ama yağmur yüzünü dövüyordu, ve morgun karanlığından sonra gün ışığı da

gözünü almıştı. Sonra bir gölge düştü üzerine. Bir dövüşün sonunda rakiplerim böyle mi hissediyordu acaba, diye düşündü. Gölge, "İyi misiniz Bay Roach?" diye sordu. Günahkâr inleyip gözlerini ovuşturdu. Elinde şemsiyeyle orada duran adamın yüzünü hemen tanıyamadı; ama ses tanıdıktı –parodi denecek kadar züppe bir ses. Sesi belleğinde tarayıp bulması birkaç saniye sürdü; sonraki birkaç saniyeyi de şok duygusunu üzerinden atmaya harcadı. Pock maçından sonra Premierland'deki soyunma odasına davetsiz gelen amcıktı bu. Bearskin miydi, neydi?

"Sen ne sikime..." diye başladı Günahkâr. Ayağa kalkmaya çalıştı; ama yapamadı.

"Gerçekten sizsiniz" dedi Erskine. "Gerçekten de. Vay, vay. Bu ne hoş bir tesadüf, değil mi? Üstelik bu benim Blackfriars'daki daha dördüncü sabahım. Sizi bulmayı gerçekten çok istiyordum. Ama bir pansiyonda olduğunuzu duymuştum; hastanede değil."

"İkisinde de değilim artık."

"Elbette. İyi değil miydiniz?"

"İdare ederim" dedi Günahkâr, ifadesizce.

"Sıcak bir banyoyla sıcak bir kap yemek ister gibi bir haliniz var. Belki biraz sosis de yersiniz."

Günahkâr aylardır sosis yememişti. Ekmek ve tereyağından bıkmıştı artık. "Nerede?"

"Son görüşmemizden bu yana Clerkenwell'de bir daire tuttum."

"Hoş bir yer mi?"

"Öyle. Düşünüyorum da, şimdi oraya beraber gitmememiz için hiçbir neden yok. Taksi bekliyor beni. Sizin için bu kadarını yapmama izin verin."

"Bana da uyar." Günahkâr hayatı boyunca hiçbir şey için yalvarmamıştı; ama o an bunu yapabileceğini düşündü.

Erskine caddeyi yukarı aşağı kolaçan etti. Sonra tekrar Günahkâr'a baktı. Bir karara varmıştı belli ki. Daha sert bir sesle, "Diğer yandan," dedi,

"babam bir serserinin yatak parasını ödediğini öğrenirse çok üzülürdü sanırım. Aslına bakarsanız, bundan eminim."

Günahkâr sonunda ayağa kalkmayı başardı ve burnunun ucunda yağmur damlalarıyla öylece durdu; çükü ölü bir fare gibiydi. "Yapma, dostum. Lafı dolandırmanın bir anlamı yok. Ne istediğini biliyorum."

"Biliyor musunuz?" diye sordu Erskine.

"Daha önce söyledikleri hatırlıyorum. Sen deneyini yap, ben senin elliliğini alayım; sen de, ben de, baban da, kulağakaçan böceklerin de, hep beraber helalleşelim, tamam mı?"

"Teklifimi hatırlamanıza sevindim, Bay Roach; ama korkarım artık koşullar değişmiş durumda. Sanırım sizden biraz daha fazlasını isteyeceğim, karşılığında da biraz daha fazlasını teklif edeceğim. Ne kadar isterseniz kullanabileceğiniz size ait bir odanız olacak. Size temiz çarşaf ve temiz elbiseler vereceğim. Yiyebileceğiniz kadar sosis vereceğim; koşer de, başka türlüsü de. Size cömert bir cep harçlığı da vereceğim. Hatta kendinizi içkiyle mahvetmenize bile izin vereceğim; çünkü bunu yapmazsam hemen kaçıp gideceğinizi biliyorum. İsteyebileceğiniz hemen her şeyi vereceğim, ve benim yardımımla, belki de bir gün boksa geri dönecek kadar güçlü olacaksınız. Ama tüm bunlara karşılık tek istediğim sizi sık sık muayene etmek olmayacak. Size sahip olmak istiyorum." Erskine'in sesi, sözleri kadar özgüvenli çıkmıyordu. "Birinin köpek ya da koltuk alması gibi, bedeninizi satın almak istiyorum. Özgürlüğünüzü hiçbir şekilde kısıtlamayacağım; ama ölene dek kuramlarım için hangi deney ve gözlemi yapmak istersem isteyeyim, boyun eğeceksiniz. Öldükten sonra da bedeniniz bana ait olacak."

"Siktir git, amcık ka..." Günahkâr uygun bir söz bulamadı.

"Ya da sizi burada, yağmurda böylece bırakırım; bana fark etmez. Tümüyle sizin seçiminiz. Hayatı iyi bir bedelle yeniden satın almak istemiyorsanız…"

Günahkâr önce Connelly ile polisi, sonra yine sosisleri düşündü. Bir iki gece kalıp sonra Erskine'in parasıyla tüyebilirdi. Kısa günün kârı gibi olurdu. Ne kadar az seçeneği olduğunu, bu ciğersiz kurşun askerin gelişine

ne kadar minnettar olduğunu düşünmek istemiyordu. "Tamam öyleyse, gidelim" dedi.

"Harika. El sıkışalım."

Günahkâr Erskine'in elini olabildiğince sıkıca sıktı. Erskine onu titrer ve kanlar akar vaziyette Bread Caddesi'ne park etmiş olan taksiye götürdü. Arka koltuğa oturduğu anda uyuyakaldı.

Sonra, sakallı bir doktor onu muayene ederken uyandı. Erskine'in dairesindeydi; St Panteleimon'daki şiltelerden sonra, şaşırtıcı derecede yumuşak ve geniş bir yataktaydı. Omzu acıyordu.

"Kötü beslenme tabii… Bir-iki de tatsız enfeksiyon; ayrıca ağır alkol zehirlenmesi" dedi doktor, Günahkâr'ın kesiklerini temizledikten sonra. "Ne kadar zamandır kayıptı demiştiniz?" Günahkâr'ın Claramore denen bir yerden Londra'ya kaçan köylü bir çocuk olduğu söylenmişti doktora.

"Sadece iki hafta oldu" dedi Erskine. Küçük yatak odasının köşesindeki bir sandalyede oturmuş, muayeneyi baştan sona seyretmişti.

"Anlaşılan uzun süredir gizli gizli içiyormuş. Bence canınızı sıktığınıza değmez."

"Babasına onu geri götüreceğime söz verdim" dedi Erskine, doktora parasını öderken. Doktor ona birtakım tozlar verdi; bunları Günahkâr için günde iki kere sıcak su dolu bir fincanın içinde karıştıracaktı. Doktor gittikten az sonra, aynı hikâyeyi dinlediği belli olan ev sahibesi, bir tepside bir tabak ciğerle soğan getirdi.

"Biraz içebileceğimi söylemiştin" dedi Günahkâr yemeyi bitirince.

"Evet. Ölümünü hızlandırdığının farkındasın, değil mi? İçkiyi bırakmazsan sağlığına asla kavuşamayacağını biliyorsun?"

"Biraz içebileceğimi söylemiştin."

"O zaman günah benden gitti."

Erskine Günahkâr'a bir bardak bira koydu; o da hemen kafaya dikti. Daha sıvı midesine varmadan yoğun bir rahatlama duygusu kapladı içini; hani birisi, yapmayı istemediğiniz bir şeyi son anda yapmanız gerekmediğini

söyler ya –işte aynen onun gibi bir rahatlamaydı bu. Gerçi biranın tadı biraz tuhaftı.

"Ne tür bir bira bu?" diye sordu şişeye uzanarak.

"Bira sadece" dedi Erskine, şişeyi hemen tepsiden alıp. "Herhalde sen daha ucuz çeşitlerine alışıktın. Şimdi, birkaç dakika içinde Kraliyet Entomoloji Derneği'ndeki bir toplantıya gitmem lazım. Akşamleyin döneceğim. Umarım rahat edersin; bence yataktan çıkma, ama kalkmak istersen çekmede temiz giysiler var. Dairede para ya da başka içki yok; laboratuvarımı da kilitledim. Elbette gitmene engel olamam; ama gidersen geri gelemezsin. Anladın mı hepsini?"

Günahkâr başıyla onayladı. Erskine yatak odasından çıkmak üzereyken evin kapısı çaldı.

"Bir dakika Bayan Minton" diye bağırdı Erskine.

"Fipicik? Fipicik, benim ben!" Ses, kadın sesiydi; ama ev sahibesininki değildi. Erskine bembeyaz bir suratla yumruklarını sıktı.

"Giyiniyorum" diye bağırdı.

"Daha önce de gördüm seni giyinirken. Aç şu şapşal kapıyı."

"Burada dur, sesini çıkarma" diye fısıldadı Erskine Günahkâr'a. Yatak odasından çıktı, kapıyı arkasından kapadı. Günahkâr onun ön kapıyı açtığını duydu.

"Giyiniyorum demiştin" dedi ses.

"Giyindim işte. Keşke önceden telefon etseydin Evelyn."

"Her hâlükârda evde olacağını bilmiyorum sanki abi! Hiçbir şey yaptığın yok ki."

"Aslında çok meşgulüm ve hemen gitmezsem geç kalacağım. İstersen bu akşam birlikte yemek yiyelim?"

"Hayır."

"Yemek çok mu burjuva olur?"

"Ben sadece erişkinlere yaraşır bu pek hoş yeni daireni görmek istemiştim. Biraz sönük gerçi, değil mi? Ah, en azından şu resmi almışsın yanına. O resmi satın almak, hayatın boyunca yaptığın tek zevkli şey."

"Sen o resmi tek bir nedenden dolayı seviyorsun; o da annemin onu korkunç bulması."

"Hayli uyduruk bir Rembrandt pastişi; ama onun dışında son derece çarpıcı bir resim." Günahkâr ayak seslerini duydu. "Peki, bu oda ne?"

"Oraya girme" dedi Erskine.

"Neden girmeyeyim" dedi ses ve yatak odasının kapısı açıldı.

Erskine'in kız kardeşi yirmi iki yaşında, sevimli bir kızdı; dalgalı kahverengi saçları başının arkasında toplanmış, böylece çenesine, aşınmış ipekler gibi tekdüze bir ışıltı yayılmıştı. Üzerinde peri yeşili bir elbise vardı, elinde de –küçük bir köyü hava saldırısından koruyabileceğe benzer– eski püskü bir şemsiye duruyordu. Kaşları sürekli alaycı bir şekilde kıvrık duruyordu; sanki sabırla dünyanın geri kalanının sigarasını yere atmasını, gösterişi bırakıp, aslında her şeyin ne kadar saçma olduğunu itiraf etmesini bekliyor gibiydi.

"Yatağında yatan bu adam kim söylesene?" diye sordu Evelyn.

"Benim yatağım değil o. Misafir yatağı."

"Kim bu peki?"

"Uşağım. Hastalandı da."

"Fipicik! Ne zamandır uşağın var senin? Ne saçma! Üstelik Yahudiye benziyor!" Bunu tiksintiyle değil, şaşkınlıkla söylemişti.

"Yahudi değil. Adı Roach. Evi olanın, uşağı da olmalı."

"Çocuk; sen gerçekten abimin uşağı mısın?"

Günahkâr yanıt vermeden önce uzunca bir süre bekledi; Erskine'in yalvaran bakışlarının ve gıcırdayan dişlerin tadını çıkardı. Sonunda, "Evet, efendim" dedi. Erskine, mermiyi yiyip ölmüşçesine gevşedi.

"Neyin var peki?"

"Böbrek taşı" dedi Erskine.

"Ne sıkıcı. Abim nereden buldu seni?"

"Kesinlikle gitmem gerekiyor, Evelyn" dedi Erskine. "Gel haydi, sana bir taksi durdurayım." Evelyn'e elbette kendine ait bir daire vermemişlerdi; o yüzden Londra'ya geldiğinde genellikle, Gloucester Yolu yakınlarında oturan arkadaşı Caroline Garlink'te kalırdı. "Saat sekizde Ravilious'ta, diyelim mi? Bize bir masa ayırtacağım."

"Gelemem, işim var."

"Kiminle? Annem seni Bruiselandlerle yemeğe mi çıkartıyor yoksa? Kentte olduklarından bahsetmişti."

"Aslına bakarsan, senin eski dostun Morton'la."

"Hâlâ Morton'la takılıyor musun?" Babaları William Erskine, Morton'ın İngiliz Faşistler Birliği'ne yakınlaştığını öğrendikten sonra Evelyn'in onunla konuşmasını bir süreliğine yasaklamış –bu birliğin faşizmin adını lekelediğine inanıyordu– ama sonradan vazgeçmişti.

"Ne demek istediğini anlamıyorum sevgili abicim; senin memnun olman lazım. Ufak tefek ayrılıklarınız olsa da, hem aynı üniversitedensiniz, hem de aynı politik görüşü paylaşıyorsunuz. Hoşça kal Roach."

Abi kardeş çıktılar. Günahkâr yataktan kalktı, üzerine bir sabahlık giydi, sonra da evi inceledi. Temizdi, aydınlıktı, çok soğuk da değildi; ama anne-babasının Spitalfields'deki evine kıyasla çıplaktı: hiç süsleme yoktu, tek bir resim vardı –herhalde Evelyn'in bahsettiği resim buydu.

Kara paltolu ve iri favorili yedi-sekiz doktor bir kadavranın çevresine toplanmıştı; bir parça etin etrafına toplanan kuzgunlara benziyorlardı. Kadavra sararmıştı, ama yine de kaslıydı; sarkan bir deri parçasından sağ kalçasındaki tendonlar ayrıntılı bir şekilde görünüyordu. Kasıklarına bir örtü serilmişti, ama altındaki kabartı açık seçik görünüyordu. Geri kalan her yere kasvetli bir renk hakimdi; St Panteleimon'daki morg gibiydi. Ve hatta kadavranın yüzü Günahkâr'a biraz Ollie Renshaw'u hatırlattı. Başını hemen çevirdi resimden; biraz daha baksa doktorlar, ki gerçekten doktorsa onlar, cesedin üzerine kapanıp cesedi yemeye başlayacaklarmış gibi geldi. Sonra, işemek için banyoya giderken –St Panteleimon'daki gibi lazımlık

kullanmamak ne büyük lükstü– bir aynayla burun buruna geldi; gördüğü şey, resimden çok daha kötüydü. Haftalardır puslu bir pencereden daha temiz bir şeyde kendi yansımasını görmemişti ve kapıdakilerin onu Caravan'a neden almadığını şimdi anlayabiliyordu. Böyle görünmek istemiyordu.

Oturma odası, banyo ve iki yatak odası dışında, küçük bir mutfak ile kapısı kilitli olan gizemli bir altıncı oda vardı; herhalde Erskine'in laboratuvarıydı orası. Kilit sağlamdı; ama istese kapıyı menteşelerinden kırabilirdi –gerçi bugün değil de; biraz daha dinlenip ciğer ve soğan yedikten sonra kesin kırardı. Erskine'in eşyalarını nerede rehine verebileceğini düşündü. On beş dakika sonra, pencerede durmuş caddeye bakarken ve dönüp dolaşıp buraya gelmesinin ne tuhaf olduğunu düşünürken, dairenin ön kapısı bir kez daha çalındı. Günahkâr gidip kapıyı açtı. Evelyn geri gelmişti; abisi yoktu yanında.

"Taksiyi geri çevirdim" dedi.

"Neden?"

"Çünkü gerçekten Philip'in uşağı mısın, öğrenmek istedim. Değilsin, değil mi?" Evelyn, karşısındakine meydan okurken erkekçe bir tavırla çenesini öne itiyordu.

"Bilmem. Bir saat önce seyis yamağıydım."

"Tahmin etmiştim. Uşaklarından biri senin kadar ölümcül görünseydi, evine almak bir yana, bir kilometre yakınından bile yürümezdi. Asıl işin nedir?"

"Boksördüm."

"Boksör olmak için biraz kısasın."

"Bir cüceye göre iyi yumruk atarım. Sen nesin?"

"Besteci olmaya niyetliyim. Avangart müzik sever misin?"

Günahkâr omuzlarını silkti.

"Eminim severdin" dedi Evelyn. "Her halinden belli." Evelyn böylesi bilgiç sözler ettiğinde –özellikle de Günahkâr gibi bakan birine

söylediğinde– çok inandırıcı olmadığının farkındaydı; ama evde alıştırma yapacak kimse yokken hazırcevaplılığını nasıl geliştireceğini bilemiyordu. Yemekte alaylı bir şeyler söylemeye kalktığında babası ona öyle bir bakıyordu ki, içinden ağlamak geçiyordu. Caroline Garlick'in ailesi de fena insanlar değildi; ama onlar da tersine, hemen her şeye kahkahayı basıyorlardı, entelektüellerin tartışma mekânı falan sayılmazdı orası. Paris'e gitmesine izin verselerdi, bolca alıştırma yapabilir ve bu delikanlı gibi bir sürü insanla tanışabilirdi; ama şu anki haliyle gerçek entelektüellerle tanışsa –komşuları Alistair Thurlow'dan başka artık kim olursa– herhalde onu fazla çocuksu bulurlardı. Bir hafta kadar kendini aşırı içkiye vurmayı da denemişti –çok içenlerin muhabbeti şahane olur denirdi– ama çoğu kez sızıp kaldı.

Evelyn kendine gelip gülümsedi. "Biliyor musun, ağabeyim birçok açıdan sıra dışı biridir. Cesur olduğunu hiç bilmezdim. Yirmi altı yıldır inatla bekâretini koruyor, sonra sıradan bir perşembe günü gelip, yatağında bir cariye buluyorsun. Sana böyle hitap etmemden rahatsız olmazsın sanırım?"

"Ne demek o?"

"Olmazsın yani."

"Ne demek o?"

"Yani hayal dünyasında değildim demek istiyorum; abimin gerçek..."

"Bana isim takma dandik sürtük" dedi Günahkâr ve başını çevirdi. Aynı anda duyduğu bir sesle birlikte ensesine ağır bir darbe yedi. Döndü. Evelyn şemsiyeyle başına vurmuştu.

"Bir kadınla böyle konuşulmaz" dedi Evelyn. Yanakları hafifçe kızarmıştı. Dışarı çıktı.

Günahkâr bir koltuğa oturdu. Ensesini ovuşturdu; Evelyn'in onu bu kadar sinirlendirmesine nasıl olup da izin verdiğine şaşmıştı. Aslında nedenini biliyordu: Erskine'in kız kardeşi, ona kendi kız kardeşini hatırlatmıştı. Bir zamanlar sahip olduğu kız kardeşi... Anna.

Anna'yı son gördüğünde Günahkâr on beş, Anna ise on iki yaşındaydı; gözleri kafası için hâlâ çok büyüktü. Bir cuma gecesi bütün aile Romford Caddesi'ndeki evde, mutfak dedikleri o büyük her amaca uygun odada

toplanmıştı. Günahkâr'ın annesi ocağın başında tavuk çorbası yapıyor; Anna, inatla Günahkâr'a dikiş öğretmeye çalışıyor; Günahkâr'ın babası da, köyden gelen üç-dört eski arkadaşıyla birlikte oturmuş, bir yandan Ocka adlı bir Leh iskambil oyununu parasına oynarken, bir yandan da iş konuşuyordu. Peş peşe dokuz el kaybettikten sonra, babası ayağa fırlayıp arkadaşlarından birine bağırdı: "Sen iki kağıt yerine, üç kağıt aldın."

"İki kağıt aldım."

"Üç aldın. Fark etmem mi sandın?"

"İki aldım."

"Hile yapıyorsun" dedi Günahkâr'ın babası. "Yine hile yapıyorsun" diye kükredi. Sonra taburesinden kalktı ve üzerinde oyun oynadıkları dengesiz katlanır masayı alıp açık pencereden dışarı attı. Çarpma sesinden sonra birkaç küfür geldi dışarıdan. Günahkâr sıçradı; üç katı koşarak indi. Destedeki ilk sinek kaldırıma düşmeden caddeye dağılan bozuk paraları toplamaya başlamıştı bile. Yaklaşık iki pound kadar para topladığı sırada arkasını döndü; kardeşinin de peşinden gelmiş olduğunu gördü.

"Sen yukarı çık Anna" dedi.

"Şeker alacak mısın?" diye sordu kız. Günahkâr'ın eski gömleklerinden biri vardı üzerinde.

Apartmanın kapısında babası belirdi. "Getirin paramızı küçük pislikler."

Günahkâr kaçtı.

O gece eve sarhoş döndüğünde, annesini Anna'yla paylaştıkları odada buldu. (Uzunca yıllar kız kardeşiyle aynı yatakta yatmışlardı. Onun dünyasında erkek kardeşlerin sonunda kız kardeşlerini sikmesi ya da ona benzer bir şeyler yaşaması, rastlanmadık durumlar değildi. Günahkâr Anna'ya asla o şekilde yaklaşmamış oluşundan dolayı kendisiyle gurur duyuyordu.) Annesi, Anna'nın başındaki yeşermiş çürüğe ıslak, soğuk bir bez koymuştu. Anna yarı uyanıktı; sızlanıyordu. Günahkâr anne-babasının yatak odasına gitti, babasını uyandırdı ve onu, yüzü kanlar içinde kalıncaya kadar dövdü. Babası, annesinin dikiş makinesinin yanında iki büklüm inlerken, Günahkâr diğer yatak odasına gitti, annesini odadan yollayıp, elinde ıslak bezle Anna'nın başında bekledi. Ertesi sabah Anna'ya veda edip

Frink'le antrenman yapmak üzere jimnastik salonuna gitti. Akşam Premierland'de maçı vardı; son maçtı bu. Maçtan sonra kalabalıktan bir adam onu tebrik etmeye geldi; o da bir hafta kadar adamın evinden çıkmadı. Kokaini ilk kez orada denemişti; ama orgazmlarını donuklaştırmasını sevmedi. Sonunda bir gün eve gittiğinde, Anna'yı bulamadı.

"Nerede?" diye sordu annesine.

"Gitmiş. Baban aramaya gitti." Annesi ağlamıştı.

"Gitmiş ne demek be?"

"Evden çıktım, döndüğümde yoktu."

"Niye bana öyle bakıyorsun?"

"Bizimle kalsaydın Seth..." dedi annesi. "Bizimle kalsaydın, bu olmazdı."

"Sizinle kalmak mı? Bu herif geberinceye ya da siktirip gidinceye kadar gece gündüz sizinle mi kalacaktım?" dedi Günahkâr.

"Kardeşin onu bu evden alıp götürecek bir koca buluncaya kadar."

"Gece gündüz?"

"Neden olmasın? Neden kalmıyorsun? Tüm o maçlar ve kızlar yüzünden mi? Bizimle kal, ya da git. Seni dövemediği için onu dövüyor. Tanrı şahidimdir! Sen burada olsan, o kadar çok dövemeyecek. Sen hep burada olsan, dövmek istese de yapamaz. Ama bir geliyorsun, bir gidiyorsun... Onu sinirlendirecek kadar kalıp, sonra ortadan kayboluyorsun. Haftada bir gelip onu cezalandırman işe yarıyor mu sanıyorsun? Bu her şeyi kardeşin için daha da kötüleştiriyor. Benim için de."

Günahkâr da aradı Anna'yı. Ama bulamadı. Sevgili Anna'sını kaybettiğinde, kız kardeşten öte bir şey kaybetmiş oldu. Çünkü Anna'nın, tıpkı Erskine'in kardeşi Evelyn gibi, abisi hakkında çok önemli bir şey bildiğinden emindi; üstelik Anna, Günahkâr'la ilgili bu gerçeği Günahkâr'ın kendisinden bile önce fark etmişti. Annesi Günahkâr'ı mahallenin kızlarına sarkmakla suçlayınca, o her zamanki gülüşüyle değil de (portakal suyuyla dolan bir bardak gibi yüzünde ağır ağır yükselip kahkahaya dönüşen bir gülüştü bu), daha bir farklı gülerdi. Sadece on iki yaşındaydı; ama başka

kimsenin tanımadığı gibi tanıyordu Günahkâr'ı. Peki kardeşinin asla söylemediği ve artık ortadan kaybolduğuna göre, asla söyleyemeyeceği başka neyi vardı keşfedilecek? Günahkâr'ın başka hangi sırları onunla birlikte yağmura karışıp gitmişti?

9

MART 1936

Erskine yirmi iki yaşında, Cambridge'den yeni çıkmış ve pek de mutlu olmayan bir gençken, kahramanı Francis Galton'ın izinden gidip, üç ay boyunca kendi üzerinde pek çok deney gerçekleştirdi. O dönemde yaptığı deneylerden özellikle dört tanesi, unutulmazdı.

İlki çok kısaydı. Hayatının büyük kısmında Erskine, bedenin bilinçdışı süreçlerinin, bilinçli akla tamamıyle boyun eğmesinin sağlanıp sağlanamayacağını merak etmişti. O yüzden bir gün, hazırlık çalışması olarak, Claramore'daki yatağına oturdu ve yarım saat kadar sadece nefes alıp vermeye yoğunlaştı. Sonra dikkatini *Ceratophaga* cinsi (ölü atların toynaklarından ve ölü kaplumbağaların kabuklarından başka bir şey yemeyen bir güve) hakkında yazmayı planladığı bir denemeye yöneltti ve bedenine, normalde olduğu gibi, denetimsizce nefes almaya dönme emri verdi; tıpkı sabırsız bir çocuğu oyun oynamaya gönderir gibi...

Ama bedeni ona aldırmadı ve her nefesi kesin olarak istemediği sürece, nefessiz kalıp ölecekmiş gibi hissetmeye başladı kendini. Beynindeki bir kapağı kesin olarak kapatıp kapatmadığını ve hayatı boyunca başka bir şeye yoğunlaşıp yoğunlaşamayacağını merak ettiği birkaç dakikalık panikten sonra, hiç düşünmeden nefes almaya başladığını fark etti. Ama bunu fark ettiği anda durdu yine; panikledi, başladı, fark etti, durdu. Bunları tekrar tekrar yaptı; ta ki annesi kapısını çalıp, kız kardeşinin tatilden erken döneceğini söyleyinceye dek... Bununla bağlantılı olarak daha şevkle yaklaştığı üç proje daha planlanmıştı –istediği anda uyuyakalmak, mide zarının istenmeyen balgam oluşturmasına engel olmak ve sindirim sistemini hızlandırıp, her gün büyük bir kahvaltı edip, hiç açlık hissi duymadan öğle yemeğini atlamak gibi– ama kendine kalıcı bir zarar vermemek için hepsini ertelemeye karar verdi.

Daha sonra, aklın idaresinin, beden kadar zor olup olmayacağını öğrenmek istedi. O yüzden iki hafta boyunca yanında bir defter taşıdı ve ne zaman bir şey yapmaya karar verse, ne kadar önemsiz olursa olsun, durumla ilgili hızlı hızlı notlar aldı ve sonra yatmadan önce bu notları ayrıntılı olarak ele aldı. Tüm bu süreçte, Galton'ın ifadesiyle, "sebepsiz ve yaratıcı" tek bir eylem bile bulamadı: yaptığı her şey –buna ister kapris, ister hayal, isterse

esin deyin– tümüyle öngörülebilir, bilindik arzu ya da yükümlülüklerin bir sonucuydu. Ve istenirse bunlar da büyük olasılıkla kalıtım ve ortamın banal bir bileşimine kadar geriye götürülebilirdi. Bu durum onu bunalttı. Sonra, on beşinci günde, kız kardeşinin yatak odasının yanından geçerken, soyunma masasının üzerinde gazeteden kesilmiş bir resim olduğunu gördü; *le beau Sasha* diye bilinen Fransız banka soyguncusu Alexandre Stavisky'nin resmiydi bu. Odaya girip bir süre resme baktı, sonra kendi odasına dönüp defterini çıkardı; ama ne yazacağından emin değildi: suç ve cezaya özel bir ilgisi yoktu, o yüzden fotoğrafa bakmasının da pek bir nedeni yoktu. Deneyi bıraktı.

Sonraki aysa, Winchester'da kaldığı yatakhanenin aşçılarından birinin öğrencilerden birine tavayla saldırmaya kalkıştığı için tımarhaneye kapatıldığını öğrendi, ve böylece delilikle ilgilenmeye başladı. Bir sonraki Londra ziyaretinde, Kensington'daki Rutland Kapısı'ndan Green Park'ın doğu ucundaki taksi durağına yürüdü. Yürürken gördüğü her şey, insan ya da hayvan, canlı ya da cansız her şey, yabancı bir gücün gönderdiği casuslarmış gibi davrandı. Taksi durağına vardığında atları, kulaklarını dikip kendisini dikkatle izleyenler ve onu izlemiyormuş gibi kulaklarını gevşek bırakmış olanlar diye ikiye ayırabildi. Dehşete kapılıp Birleşik Üniversiteler Kulübü'ne koşarak döndü. Bir sonraki gün dördüncü deneyine başlayıp, putperestliği sorgulamaya kalkışıncaya dek kendini iyi hissetmedi. Masasına su kabağından bir pipo koyup onu seyretti; kendi kendine ısrarla onun bütün insanların davranışlarını ödüllendirme ya da cezalandırma gücüne sahip olduğunu söyledi. Zaman içinde, saatler ilerledikçe, pipoya karşı içinde bir tür hürmet duygusunun geliştiğini hissetti; ama piponun önünde diz çökmeyi kabullenmeden önce akşam yemeğini yemesi gerekti.

Sonunda bu deneyler onu korkuttu. İnsan aklını küçültüp zayıflatmanın ne kadar kolay olduğunu düşünmek hoşuna gitmiyordu. Gitgide sık bir şekilde, zorlu bir günün ardından uykuya dalınca, gözlerinin önüne belli bir görüntü gelmeye başladı. Bir tepenin üstündeki büyük, soylu bir binaydı bu; sütunlar ve kulelerden oluşan bir mucize. Kaleyle manastır, devlet binası arası bir şeydi. Ama binanın içindeki bütün oda, salon, koridor ve merdivenlerde, kendi gövdesi kalınlığında kanlı, şeffaf, ışıltılı bir boru dolanıyordu; başı ya da sonu yoktu –sürekli yutar gibi kasılıp bükülüyor, halıları kirletip pencereleri kırıyordu. Sık sık da, belli bir nedeni yokken, bu bağırsak canavarın bir düğümü kasılıyor, daha sıkı, daha sıkı kasılıyor; öyle

ki sonunda binanın bütün bir kulesi ya da kanadı çatlayıp parçalanıyor, tepeden aşağı gümbür gümbür yuvarlanıyordu. Orayı yeniden inşa etmek mümkündü; ama biraz sonra hangi kesitin parçalanacağını bilmek imkânsızdı. Bu yapış yapış solucanı bir balta, ya da çekiçle ikiye parçalamaya kalkışınca da hemen yeniden büyüyor, ertesi gün kilere giden yolu tıkamış, ya da çarşafların altına kıvrıla büküle sokulmuş oluyordu. Erskine boruyu toz olup gitmiş, binayı da kirlenmemiş bir halde hayal etmeye çabaladığı zamanlar bile, bu düşünceyi sadece bir anlığına koruyabiliyordu; sonra yine bağırsağın kırmızı eti beliriyordu gözlerinin önünde.

Ancak Günahkâr'ın dairesinde onunla birlikte yaşamaya başladığı günlerde bu hayal eskisi kadar sık canlanmıyordu Erskine'in gözünde; çünkü artık bir şeyi özellikle düşünmemeye çalışırsa, bu daha çok melek çocuk oluyordu.

Kasım ayında yaptığı Polonya gezisinden ve Gittins'le yatakta yaşadığı o korkunç olaydan sonra, kısa bir süre için yine kendi üzerinde deneyler yapmaya başladı; uykusunda asla boşalmamanın, ya da ereksiyonla uyanmamanın mümkün olması gerektiğine karar vermişti. Bir günde yarım kilo meyan kökü yemek libidosunu bastırmaya yaramamıştı; fakat on günde bir mastürbasyon yaptığı zaman bir tür homeostazi yakalayabildiğini keşfetmişti.

Fakat mastürbasyon yapmaktan rahatsızdı; gerçi Erskine'in böyle hissetmesinin nedeni geleneksel ahlaki sebepler değildi. İncil'i ikna edici bulmuyordu. Ayrıca bir keresinde, Winchester'daki yatılı okul öğretmeni Doktor Paisey, ofisinde yaptıkları kısa, sıkıntılı bir görüşme sırasında erkeklerin cinsel dürtülerinden bahsetmiş ve "Hanım ile hadım arasındaki farkı anlıyor musun?" diye sormuştu Erskine'e. "Evet" yanıtını alınca da, vazifesini yaptığından memnun bir şekilde Erskine'i yollamıştı. Yine de Erskine, o zamandan beri mastürbasyonla ilgili çok şey okumuştu; çünkü ırk ıslahıyla ilgili eski kitaplarda bu konu sıkça karşısına çıkıyordu. Sözgelimi Joseph Howe, mastürbasyonun sivilceye, solgunluğa, donuk gözlere, dilde tüylenmeye, kabızlığa, tüberküloza, saraya, melankoliye, deliliğe ve en kötüsü de, "sperm güçsüzlüğüne" yol açtığını, bunun da cücelerden, sıskalardan ve kadınlardan başka bir şey üretmeyeceğini söylemişti. İngiltere'nin en zengin yatılı okullarının bile açık

yatakhanelerden, kaba saba çarşaflardan, kapısız tuvaletlerden, soğuk duşlardan ve bunaltıcı jimnastik saatlerinden vazgeçmemeleri, büyük ölçüde Howe ve cephesinin etkisiyle olmuştu; ama elbette artık bu önlemler genellikle kendi kendiyle oynamanın önlenmesine değil, erkekçe karakterin sağlamlaştırılmasına atfediliyordu. Erskine, rasyonel düşünerek, Howe'un savlarının tam anlamıyla tıbbi kanıtlara dayanmadığını görebiliyordu; ama yine de, bir öjenik öncüsü olarak ister istemez, kendi yaratıcı serumu konusunda özensiz olmaması gerektiğini düşünüyordu (Galton'ın evli olduğu halde çocuk sahibi olmadığını hiç unutmuyordu). O yüzden bazen mastürbasyon yapıyor, bazen de yapmıyordu; yaptığı zamanlarda kaledeki kanlı solucanın da, melek çocuğun da aklına davetsizce gelmesini önlemek için büyük çaba harcıyor, hatta bu isteksiz seansların her birine kendi kendini çürüten bir duayla başlıyordu: "Şimdi düşünmemem lazım..."

Ama elbette Polonya gezisi, onun deneyciliğini birçok açıdan yenilemişti. İngiltere'ye keşfettiği kınkanatlıdan onlarca canlı örnek getirmişti. Önce, svastika yüzünden ona *Anophthalmus hitleri* adını vermek istedi; ama sonra bu türün, Reichsführer gibi üstün bir lider olmadığına, bir öncü, bir Vaftizci Yahya, bir zarkanatlı müjdeci olduğuna karar verdi. O yüzden ona *Anophthalmus himmleri* adını verdi ve *Anophthalmus hitleri*'nin de bir şekilde, sonradan geleceğini umut etti. Haftada beş-altı gün, Clerkenwell'deki yeni dairesindeki laboratuvarında böcekleri inceledi. Orası aynı zamanda Günahkâr'ı incelediği yerdi.

Delikanlının orada, onun dairesinde olduğuna hâlâ inanamıyordu. Sonbaharda Polonya'dan döndükten sonra Erskine, *Boks Tutkunları* dergisinde artık Günahkâr'la ilgili pek haber çıkmadığını fark etmişti. O yüzden, Premierland'deki küçük düşmeden sonra kendi kendine onu tekrar görmeye çalışmayacağına söz verdiği halde, Günahkâr'ın nerede olduğunu bilen birini bulma umuduyla oraya yeniden gitti; ama kapılarda takılan tiplerin hiçbirinin yanına yaklaşmaya cesaret edemediğinden, tek yapabildiği ikinci el mobilya satan bir dükkânın önünde, "*Londra Yahudi Gözcüsü*, bir peni! Sadece Yahudiler için! Bir peni! *Londra Yahudi Gözcüsü*, sadece Yahudiler için!" diye bağıran bir gazete satıcısıyla konuşmak oldu. Erskine yanından geçerken satıcı, tantanalı bağırışını kesip, "Bir tane ister misiniz efendim?" diye sormuştu.

Erskine durup döndü. "Şaka mı yapıyorsun?"

"Anlayamadım efendim?"

"Sana Yahudi gibi mi görünüyorum?" dedi Erskine kızgınlıkla. Gerçi o sırada satıcının da Yahudi gibi görünmediğini ve şivesinin de Londralı olmadığını fark etmişti.

"Sadece bir peni."

"Kafadan sakat mısın sen?"

Satıcı ürküp gazeteyi Erskine'in eline tutuşturdu. Erskine gazeteyi su yoluna atma niyetiyle aldı; ama satıcı para istemeyip teşekkür etti, dönüp yine bağırmaya başladı.

Erskine Clerkenwell'e giderken takside eline tutuşturulan şeye bir göz attı. Nedense Yiddiş dilinde değil İngilizce yazılmıştı; aslında broşür gibi bir şeydi, yarım düzine kadar makale vardı, reklam da yoktu. Manşette, "YAHUDİLERİN İŞLETTİĞİ BANKALAR LONDRA'DA BÜYÜK BAŞARI KAZANDI –Musevi finans piyasaları kesin zaferi kutluyor, Almanya'daki başarılarını İngiltere'de tekrarladıklarını söylüyorlar" yazıyordu. Gazetede ayrıca, bazı Galli madenci köylerinde Bolşevizmin yayıldığını neşeyle anlatan bir rapor ile, lider bir kişiliğin, Yahudi dükkân sahiplerinin Yahudi olmayanlara iş ya da eşit ücret vermemeleri gerektiğini söyleyen sözleri vardı. Arka sayfada ise, Yahudi erkeklere zengin İngiliz ailelerin kızlarıyla evlenmeleri için "samimi öğütler" sunan bir makale, "bahçeyi satın almadan önce meyveyi tatmak gerekir" gibi bir uyarı eşliğinde yer alıyordu.

Başka bir gün olsa Erskine herhalde çok meraklanırdı; ama o sırada tek düşündüğü delikanlıyı nasıl bulacağıydı. Sonunda *The Times*'da ilanlarını gördüğü Camden'daki bir ajanstan birini tuttu; ama adamın tek öğrenebildiği Günahkâr'ın Blackfriars'ta bir yerlerde olduğuydu. Böylece Erskine avını kendisi sürdürmeye karar verdi –ve şansı da yaver gitti. Günahkâr'ı deneyler için dairesine getirmeyi düşünmüyordu aslında: sadece Günahkâr'ın nerede olduğunu öğrenmek istiyordu. Ama delikanlının o acıklı halini görünce, bir pazarlık yapılabileceğini anladı. Ve şimdi, caddede karşılaşmalarının üçüncü gününde, Günahkâr çıplak olarak Erskine'in laboratuvarında duruyor, Erskine de onun anatomisine ilişkin ayrıntılı notlar

alıyordu. Bu kadar beklemek zor gelmişti; ama denek zar zor ayakta durabilirken çalışmaya başlamanın da bir yararı olmayacaktı.

"Arkanı dön" dedi Erskine. Günahkâr dönünce, Erskine'in böceklerini sakladığı toprak dolu, ters yüz edilmiş tabutlara benzeyen cam tüplerle yüz yüze geldi. Erskine Günahkâr'ın kalçalarını inceledi. Onları kafasında Polonyalı çocuğunkilerle kıyasladı; defterinde ise normal, sağlıklı bir erkeğinkilerle kıyasladı. Bedenin özellikle bu kısmı Günahkâr'ın bodurluğunu mu, yoksa onun gücünü mü, yoksa ikisi arasındaki çelişkiyi mi gösteriyordu? Penisi açıkça gücüne aitti: kimde olsa büyük dururdu. Bir elliyi ancak bulan bir delikanlıda neredeyse grotesk duruyordu; özellikle de gerçek erkeklerin British Museum'daki Yunan heykellerine benzemediğini anlayınca yaşadığı şoku pek atlatamamış olan Erskine için kesinlikle groteskti. Premierland'de Günahkâr'ın kasları Erskine'in gözüne o kadar sert görünmüştü ki, rahatça bir böceğin dış kabuğu olabilirlerdi. Gevşek halde bile hâlâ muhteşemdiler. Erskine birkaç kere Günahkâr'ın kalçalarıyla uyluklarının arkası arasındaki o kusursuz küçük çizginin eskizini yaptı. Defteri daha sonra yok etmek zorunda kalıp kalmayacağını düşündü.

Tüm bu çalışma yaklaşık bir saat kadar sürdü; ama Erskine'e birkaç dakika içinde olup bitmiş gibi geldi. Sonra kulübüne gitti; orada en basit konuşmayı bile sürdüremeyecek halde buldu kendini. Pazartesi günü Erskine, banyodan yeni çıkmış olan Günahkâr'dan bir dizi poz vermesini istedi: bir ayağı bir sandalyenin üzerinde, sonra boksör çömelişinde, sonra eğilmiş halde... Delikanlı hafiften eğlenmeye bile başladı. "Şunu istemez misin?" diye sordu, yumruklarını havaya kaldırıp, başını dikleştirerek. "Şipşakçılar hep bunu isterler benden."

"Ucuz gazetelerde çalışmıyorum ben" dedi Erskine.

Salı günü, ölçümleri almak için bir metreyle pergel kullandı. Günahkâr'ın kaz sivilceli derisine parmaklarını değdirmemeyi başardı; ama Erskine diz çöküp Günahkâr'ın kalça çapını ölçerken delikanlının penisi sertleşmeye başladı. Tıpkı melek çocuğun karşısında olduğu gibi, Erskine yine ne bakabiliyor, ne de başını çevirebiliyordu. Ama Günahkâr'ın suratında nadir görülen bir sırıtma vardı ve Erskine, bunun onu kışkırtmaya yönelik kasıtlı bir çaba olduğunu tiksintiyle fark etti. Ceza olarak çelik pergelin uçlarını Günahkâr'ın sol baldırına iki damla kan çıkartacak kadar sertçe bastırdı; ama delikanlı kıpırdamadı bile –ereksiyonu da dimdik duruyordu. Erskine

aletini bırakıp odayı terk etti; bir sonraki seansta yanımda buzlu bir kova getirsem mi diye düşünüyordu. İçten içeyse, iki kova hazır etmenin daha iyi olup olmayacağını düşünüyordu.

Çarşamba günü, hâlâ kendine gelememiş olan Erskine, Günahkâr'ı yalnız bıraktı. Ama Perşembe günü laboratuvarda ona, "Fışkırtından bir örnek almam lazım" dedi.

"Neyimden?" Delikanlı ev sahibine ait bir gömlek ve pantolonla dolanıyordu; ikisi de komik derecede bol geliyordu bedenine. Erskine onun sabahlık giymesini tercih ediyordu aslında; çünkü o kılık, Günahkâr'ı Premierland'de ringe çıkan bir boksör olarak gördüğü ilk anı hatırlatıyordu ona. Eninde sonunda Günahkâr'a yeni bir elbise sipariş vermek zorunda kalacağını biliyordu –bir terzinin ihtiyacı olan bütün ölçümleri almıştı zaten– ama delikanlının evin dışındaki dünyaya çıkabilmesini kolaylaştırabilecek herhangi bir şey yapmak konusunda isteksizdi.

"Eee..."

"Sen attırmamı istiyorsun."

Erskine başıyla onayladı ve Günahkâr'a bir test tüpü uzattı. "Anormallik var mı diye mikroskopla bakmak istiyorum." Mastürbasyona bağlı güçsüzlük belirtilerinden tırstığından, kendi spermini incelemeye henüz cesaret edememişti.

"Nasıl yapmamı istiyorsun?"

"Eminim biliyorsundur nasıl..."

"Sen yapar mısın benim için?"

Erskine öksürdü. "Hayır, yapmam. Bu bilim."

"Seyredecek misin?"

"Hayır!" diye bağırdı Erskine. Sonra da laboratuvardan çıkıp kendi kendine homurdanarak salonda oyalandı. Birkaç dakika sonra Günahkâr, "Tamamdır" diye seslenince içeri girdi. Günahkâr çanak gibi yaptığı elini uzattı; yumurta kesesi parmak uçlarından damlıyordu. Masadaki tüp boştu.

"Sana o kabı kullanmanı söyledim özellikle" dedi Erskine, buz gibi bir sesle.

"Çok soğuktu."

"Tekrar yapman lazım."

"İstemiyor musun?" dedi Günahkâr ve elini suratına sürecekmiş gibi Erskine'in yüzüne doğru kaldırdı. Erskine çığlık atıp laboratuvardan çıktı ve kapıyı dışarıdan kilitledi. Bir duraksama oldu; sonra Günahkâr kapı kolunu zorlamaya başladı.

"Çıkar beni."

"Biraz sonra."

"Çıkar beni yoksa önce bu kapıyı kırarım, sonra da senin suratını."

"Beni tehdit etme! Sen beni tehdit edemezsin! Kendine gel!" Fakat koca kapı gıcırdayıp menteşelerinden sallanıyordu. Delikanlı bu kısa sürede gücünün ne kadarını geri toplamış olabilirdi ki? Gerçekten kırabilir miydi kapıyı?

Sonra sallantı durdu. Erskine bir an için zafer hissine kapıldı.

"Aslında, en iyisi birkaç saat dur sen orada. Minnet, saygı gibi şeyleri düşünürsün ve..."

"Ve senin değerli böceklerini" diye haykırdı Günahkâr kapının öte yanından.

"Ne?"

"Onlarla şöyle doğru dürüst bir tanışayım diyorum. Herhalde ben sana poz verirken beni seyredebilirler."

"Dokunma onlara!" diye ciyakladı Erskine. Kapının kilidini açmaya koştu. Anahtar döner dönmez kapı ardına kadar açıldı ve onu sırtüstü yere devirdi. Günahkâr tepesine dikildi; yumrukları sıkılı, dişleri ortadaydı. Erskine'in suratına indirmek üzere çıplak ayağını havaya kaldırdı.

"Tanrı aşkına, senin için yaptıklarımı unutma" diye ağladı Erskine.

Delikanlı ayağını Erskine'in kafasının hemen yanına güm diye indirdi. Sonra küçümser bir bakış atıp, sakin adımlarda misafir odasına doğru yürüdü.

Biraz sonra Erskine ayağa kalktı. Laboratuvara girdi; zarar ziyan için çevresine bakındı. Her şey yerli yerindeydi; sadece defteri masada açık duruyordu ve sayfaları yapış yapıştı. Bu çocuk bir hayvan, diye düşündü. Kapıyı kilitledi, masaya döndü, eğilip birkaç kez derin derin defterin kokusunu içine çekti; koku, çıplak deriye dökülen mum damlası gibi beynine yapıştı. Sonra da defteri oturma odasındaki şöminede yaktı. Midesi bulanmıştı ve her ne kadar hoşuna gitmese de, canlandığını hissediyordu.

Ertesi gün Günahkâr odasından çıkmadı.

"Seth" diye seslendi kapıdan Erskine. "Gel haydi. Aç olmalısın."

Erskine ilk kez Günahkâr'a adıyla sesleniyordu. Hatta aylardır ilk kez biri bu ismi kullanmıştı. Bu isim Günahkâr'ı rahatsız ediyordu. "*A hiltsener tsung zol er bakumn*"[5] dedi.

"Yiddiş mi bu söz? Ne kadar büyüleyici. Unutmadan, dün olanlar seni üzdüyse özür dilerim."

"Üzülmek mi? Az kalsın altına işeyen sendin."

"Her neyse, unutalım işte."

"Tüm bunları ne sikime yapıyorum demiştin sen bu arada?" diye sordu Günahkâr.

"Ne?"

"Hepsi için bir bahanen var, biliyorum. Siktiri boktan bir büyü bilimini tutturmuşsun..."

"Öyle tabii. Test etmek istediğim bazı kuramlar var. Haklısın; sana da bunlardaki rolünü anlatmam lazım. Dışarı çıkarsan açıklayabilirim belki."

Günahkâr kapıyı açtı. Erskine mutfağa gidip kendine bir brendi, Günahkâr'a da bir "bira" koydu. "Bira" aslında malt tonikti; sözde alkolsüzdü –"içkiyi bırakanlar, emziren anneler, uykusuzluk ve hazımsızlık çekenlere" tavsiye ediliyordu. Günahkâr'ın bu haliyle farkı ayırt edemediği

kesinleşince, Erskine iki kasa sipariş etmişti. Delikanlı o vakte dek cin ya da viski istememişti. Erskine, Günahkâr'ın sağlığına göründüğünden çok daha fazla dikkat ettiğinden şüpheleniyordu.

Salonda oturdular.

"Irk ıslahı diye bir şey duydun mu?" diye sordu Erskine.

Günahkâr yanıt vermedi. New York'ta Pearl'ün çektiği nutuk kadar uzun bir konferansı dinlemek üzere olduğunu anlamıştı; nereye giderse gitsin, herkeste bir hava atma isteği uyandırıyordu. St Panteleimon'a gitmeden önceki haftalarda götürdüğü züppe hanım evlatları arasında bile ön sevişme diye monolog döktürenler olmuştu. Hepsi çok sıkıcıydı. Diğer yandan, Erskine'in onu burada tutma bahanesinin ne olduğunu öğrenmek de istemiyordu. St Panteleimon'daki çalışanlara karşı herhangi bir minnettarlık duymuyordu; aynı şekilde Erskine'e de kendini borçlu hissetmiyordu. Gerçekten bencil olmayan birilerini tanımıştı hayatta –Anna, belki Frink, belki bir iki kişi daha– ama Erskine de, tıpkı Albert Kölmel gibi, onlardan biri değildi.

"Peki, şu kadarını anlıyorsundur herhalde: eğer bir gün üretmek istersen... Ne olursa olsun, fark etmez... Diyelim ki, çok hızlı koşan bir köpek üreteceksin. O zaman bazı köpeklerin üremesine izin verirsin, diğerlerine izin vermezsin; ne kadar hızlı olduklarına bağlı olarak? Anlıyor musun? İyi. Peki, ya elinde çok zeki ve dikkatli, ama arka ayakları sakat doğmuş bir köpek varsa? Onun başkalarıyla çiftleşmesine izin verebilirsin; ama o zaman kendini hız açısından birkaç kuşak geriye atabilirsin. Ya da onu kısırlaştırırsın; ama o zaman da o kadar zeki ve dikkatli başka bir köpek bulamayabilirsin. Ne yaparsın o zaman?"

"Onun yerine bir polis atı alırım."

"Çok komik; ama hayır: normalde, sakat bir köpeği kısırlaştırabilir, beynin canı cehenneme dersin. Bunu diğer köpekler ve onların olası yavruları için yaparsın. Carr-Sanders bunu çok güzel ifade ediyor." BÜK'de yaptığı az katılımlı bir sunum için bu alıntıyı ezberlemişti; yine o sunumdaymışcasına bir havaya bürünüp alıntıyı tekrar etti: ‘Tek önemli olan net etkidir; kusurlu bir soydan gelen yetenekli bir bireyin ara sıra üretilmiş olması, ki bu kuramsal olarak nadir bir fenomen olarak

mümkündür, kusurun hakim olmasını telafi edemez. Özellikle de o kusuru ortadan kaldırıp ortalama zindeliği arttırarak aslında yüksek yetenekli bireylerin ortaya çıkma olasılığını arttırdığımız düşünülürse, bu kabul edilemez.' Aslında insanlardan bahsediyor burada. Ve çok da haklı; çünkü sözgelimi Yahudiler için de durum böyle. Yahudiler büyük ölçüde açgözlü, hain ve sevimsiz olur; bu yüzden de büyük dehaların birçoğu, onların uygar toplumdan kovulmaları gerektiğine inanıyor. Bu söylediklerimden rahatsız olmayacağını biliyorum; çünkü sadece gerçekleri dile getiriyorum."

Günahkâr kaşlarını çattı. Spitalfields'de büyümüş Yahudi bir delikanlı olarak, arkadaşlarıyla ne zaman bir zar oyunu oynasa, Erskine'in söylediklerinden bin kat kötüsünü işitmişti. İnsan bu tip lafları duymazdan gelmeyi öğreniyordu. Ama bu farklıydı; çünkü Erskine, söylediği her şeyi karşısındakinin ciddi ciddi kabul ettiğini sanıyor gibiydi. Günahkâr bundan hoşlanmamıştı. Babasının hikâyelerini hatırladı –bezdirinceye kadar tekrar tekrar anlatılan hikâyeleri– Polonya'da, Günahkâr doğmadan çok önce ailenin başından geçen olayların hikâyelerini... Eğer Haham Berg burada olsaydı, diye düşündü Günahkâr, ya da Pearl, hatta Seidelman, Erskine'i daha söze başladığı anda yerle bir ederlerdi. Ama orada değildiler; zaten o daha kendine has bir itiraz sunmaya fırsat bulamadan Erskine sözüne devam etti.

"Fakat Yahudiler aynı zamanda çok kurnaz oluyorlar; parayla da araları çok iyi. Bence böyle rezil bir tarzda parayla haşır neşir olan kurnaz Anglosakson sayısı çok az. Ama bu özellik tümden kaybolursa yazık olur doğrusu. Yeri geldiğinde işe yarıyor. Peki ne yapmak lazım? Bence, bazı koşullarda, iyi nitelikleri kötü olanlardan ayırmak için gelişmiş seçici üremeden yararlanıp, sadece kötü niteliklerin silinmesini sağlamak gibi bir yol var. Yahudinin kurnazlığını korursun –hatta iki katına çıkarırsın– ama onun genel rezilliğini yok edersin. Elbette yöntem istisnai bir teferruat içeriyor ve başarılı olması için, bilim adamının ya da iş başındaki despotun daha en baştan tek tek bütün cinsel çiftleşmeleri en az bir düzine kuşak boyunca planlayabilmesi gerekiyor; işte böceklerimle yapmaya çalıştığım şey bu benim."

"Başka bir Yahudi bulamaz mıydın öyleyse? Sürüsüne bereketiz. En az böceklerin kadar çokuz."

"Seni denek olarak seçmemin nedeni Yahudi olman değil. Seni fiziğin yüzünden seçtim. İngiliz ordusunun her askeri senin kadar güçlü kuvvetli olsa, o zaman bütün dünya korkar bizden. Ama aynı şekilde, eğer her asker senin kadar bodur olsa, tam bir alay konusu oluruz. Sen, sakat ama zeki köpek gibisin; anlıyor musun? Ya da, açgözlü ama kurnaz aşiret gibi. Peki ne yapmalı? Senin üremene izin vermeli mi, vermemeli mi? Ortodoks öjenikçiler sana izin vermemek gerektiğini söylerdi. Senin soyunun sonlandırılması gerektiğini, başka açılardan sunabileceğin çok şey olsa da, senin gülünç bir kusurla doğduğunu söylerlerdi. Ama bu haksızlık değil mi?" Erskine bağıra bağıra konuşuyordu ve ellerini yumruk yapmıştı. "Çok büyük haksızlık değil mi? Acımasız ve aptalca değil mi?" Sakinleşti. "Yani benim kuramım farklı. Ben buna, ‘fiyonk'un Latincesi olan bir sözcükle ‘lemniscata' üreme diyorum; çünkü kalıtım olarak alınan bir özellik genel nüfustan bir eğriyle uzaklaşabilir ve sonra geri dönebilir... Neyse, işin özü bu işte."

"Ama kimi siktiğimi ben seçemeyeceğim bu halde?"

"Hayır. Ama şikayet de edemezsin; çünkü bir eş sahibi olma fırsatı bile senin adına büyük bir şans. Kısa olduğun kadar güçsüz olsaydın – sunabilecek hiçbir şeyin olmasaydı– bunun lafını bile etmezdik. Ya da en azından, işler mantık çerçevesinde yürüseydi olmazdı; ki şimdi öyle yürümüyor."

"Benim adıma şahane yani."

"Evet."

"Senin için de öyle."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bir eş istiyor musun?" diye sordu Günahkâr.

"Evet."

"Çocuk?"

"Claramore'un mirasçısıyım ben. Elbette evleneceğim ve çocuklarım olacak. Ne demeye çalıştığın çok açık, Seth. Ama kuram sadece kendi kendine hizmet etmiyor. Özellikle yakışıklı, atletik ya da savaşçı

olmadığımı biliyorum; ama bir milim fark yaratmıyor bu. Birincisi, aklım var. İkincisi, ve daha önemlisi, iyi bir aileden geliyorum. Öjenik radikal bir bilim, ama biz İngiltere'deyiz –Rusya'da değiliz. Burada kimse İngiltere'nin iyi ailelerine müdahale etmeye cesaret edemez. Bu işin temel ruhuyla çelişir. Benim en kaba ırk ıslahı programından bile korkacak bir şeyim yok. Bu kuram kitlelerle ilgili. Bu yüzden onu öncelikle Polonya'dan getirdiğim böceklerde deniyorum. İstenmeyen bütün nitelikleri silinmiş, ama istenen bütün nitelikleri güçlendirilmiş bir nesil yetiştirmeye çalışıyorum. Uzlaşma yok, fedakârlık yok. Anlamaya başlıyor musun artık?"

Günahkâr başıyla onayladı.

"Sevindim. Bu konuda tartışma fırsatını pek bulamıyorum da." Erskine bunu söyler söylemez, Günahkâr'a herhangi bir şeyi "tartışmanın" mümkün olduğu biri gibi davranmanın ne kadar gülünç olduğunu fark etti. "Kulübe gidiyorum" diye ekledi hemen. Kulüpteyken, gazetede Albert Fish adlı bir New Yorklu'nun haberini okudu; Grace Budd adlı küçük bir kızı kaçırıp öldürmüş, elektrikli sandalyeye gönderilmişti. Fish on iki yaşında yetimhanede yaşarken, telgrafçı bir çocukla cinsel ilişkiye girmiş, eşcinselliği kısa sürede sadomazoşizme ve dışkı yemeye, oradan da cinayet ve yamyamlığa evrilmişti. Wysteria Kurt Adamı, Brooklyn Vampiri ya da Gri Adam olarak biliniyordu. Bir keresinde Oxford-Cambridge kürek yarışında kalabalıktan bir kız Erskine'e, "o gri adam" diye seslenmişti.

Ertesi gün Erskine babasından bir mektup aldı; babası yaklaşık bir yıldır Claramore'da siyasi bir konferans düzenlemeyi planlıyordu. Tarihi Ağustos başı olarak belirlenmişti. Dünyanın dört bir yanından önemli insanlar gelecekti ve kendisinin de öjenik üzerine kısa bir konuşma yapması mümkün olabilecekti. Erskine mektubu büyük bir heyecanla okumaya başladı, ve Evelyn'in babasına şüpheli "uşağı"ndan bahsetmediği sonucuna varınca rahatladı. Ancak daha sonra bu rahatlamanın yerini hayal kırıklığı aldı; çünkü babası, bir dipnotla, eğer Erskine iki yıl kadar önce verdiği bir sözü tutmayacak olursa parasını keseceğini belirtmişti. Tamamlaması gereken yorucu bir proje vardı önünde ve bu durumda projenin son tarihi de konferans olacaktı. O yüzden en az bir aylığına boksörü ve böcekleri büyük ölçüde kendi hallerine bırakmak gerekecekti. Şimdi Pangaea tarihini yazmanın vakti gelmişti –Erskine hanedanlığının en büyük gururu ve en büyük utancı olan tarihi.

10

SONBAHAR 1881

Lydia Erskine'in gebeliği, 1881 sonlarında iyice belirginleştiği zaman, kocası telaşa kapıldı ve kendine ait bir projeye ihtiyacı olduğuna karar verdi. İşte bu yüzden, dört ay sonra, tam da Yahudilerin Fluek köyünden kovulduğu gün, İngilizceden zarfları çıkarmaya karar verdi.

"Ne işe yarıyorlar ki?" diyordu Erasmus Erskine. "Eğer gramer açısından doğruluğu bir yana bırakırsak, ‘At hızlıca dört nala gitti' ile ‘At hızla dört nala gitti' arasında bir fark var mı?"

(Eminim ki, Philip Erskine olayın böyle cereyan etmiş olması gerektiğini düşünüyordu.)

"Hayır" dedi Richard Thurlow. "Ama, ‘Karısının aşk mektuplarını umursamazca bir tavırla ateşe attı" ile "Karısının aşk mektuplarını ateşe attı, umursamazdı" arasında fark var."

İki arkadaş oturmuş, Claramore Hall'un salonunda kahve içiyorlardı. Tepelerinde Philip Erskine'in ninesi yedi saattir ıkınıyordu ve bin kilometre ötede, Seth Roach'un ninesi, hâlâ tam uyanamamış iki kızını giydiriyor, Fluek'in en kısa adamı olan bir yirmilik kocası da kulübenin kapısında durmuş, Rus Polonyası'nda yaşanan en ufak çaplı soykırıma karşı elinde orakla nöbet tutuyordu.

"Tabii, bu söylediğin çok zekice Thurlow; ama hep yaptığın üzere, asıl noktayı kıl payı kaçırıyorsun. Gerçekten felsefi olan bir dilde böyle iki anlamlılıklar olmaz; çünkü hem ‘düşük fiziksel sıcaklığa sahip', hem de ‘duygusuz' anlamına gelen tek bir sözcük olmaz."

Erskine, finansörü ve genel yayın yönetmeni olduğu Londra'da basılan *Ultima Thule* adlı arkeoloji dergisinin üç yıl önceki kapanışından bu yana neyle meşgul olacağını bilemez haldeydi –kurlaşma ve evlilik gibi geç bir deneye kalkışmasına yol açan şey de buydu; ama sonra yine sıkılmıştı. Thurlow şiirle ilgilenmesini salık vermişti; ama Erskine şiirin, insani çabanın ateşli bir asalağı olduğu görüşüne vardı. Genel seçimlere North Hampshire'dan muhafazakar aday olarak katılmasına izin verilmediği için, politika için de aynı duyguları hissetmeye başlamıştı. Lydia şişerken, o da

sık sık, Mart 1879'da, Birleşik Üniversiteler Kulübü'nde yapılan son *Ultima Thule* yayın kurulu toplantısındaki bazı tartışma konuları üzerine düşünmeye koyuldu.

Hindistan'dan dönen kâşif Ferdinand Silkstone, dergide efsanevi batık krallık Kumari Kandam'la ilgili bir makale yayımlamak istemiş, Madras yakınlarındaki Coromandel kıyısında, en az yirmi bin yıl önce var olan gelişmiş bir uygarlığa ait yerleşim kanıtlarını barındıran bir denizaltı mağaralar topluluğunu keşfettiğini öne sürmüştü. Saat ikiyi bulduğunda Silkstone henüz toplantıya teşrif etmediği için, herkes heyecan içinde Kumari Kandam'da yaşayan eski Tamiller hakkında fikir yürütüyordu. Sözgelimi; nasıl konuşuyorlardı acaba? *Ultima Thule*'un editörü olan Marcus Amersham, onların çok zarif ezgili bir dili olduğuna inanıyordu; bu da mali işler sorumlusu Gibbs'e François Sudre adlı bir Fransız müzisyenini hatırlattı. Müzisyen, Solresol denen, yedi notaya dayalı tümüyle yeni bir iletişim tarzı icat etmişti: do, re, mi, fa, sol, la, si. Sonra, elbette, konu on yedinci yüzyıldaki Kraliyet Derneği'ne döndü; dernek üyeleri *a priori* yapma dillere deli gibi tutkundu –hatta sekreter Dodson lafı on ikinci yüzyılda Rupertsberg başkeşişi olan Aziz Hildegard'a kadar götürdü; o da meleklerle konuşmak için dokuz yüz kelimelik bir dil icat etmişti. Sonra Silkstone geldi.

Silkstone neşeli, sağlam yapılı bir adamdı. Kahkahasıyla bir deli gömleğinin dikişlerini bile kopartabilirdi. Bir saat kadar konuştu. Bitince, Erskine dışında herkes onu alkışladı. Kâşif teşekkür edip gitti. Ardından ateşli bir tartışma başladı.

Bir tek Erskine makaleyi yayımlamadan önce daha çok kanıt görmek gerektiğini düşünüyordu: Silkstone'un hikâyesi çelişkiliydi ve eskizleri ayrıntılı değildi; kırılmaya çok müsait olduklarını söyleyerek yanında tek bir kalıntı bile getirmemişti. Bu arada Amersham, Gibbs ve Dodson da, Silkstone'un çarpıcı bulgularının, *İngiliz Etnoloji Derneği Dergisi*'yle olan temiz rekabetinde *Ultima Thule* dergisine büyük katkı sağlayacağı inancındaydı. Bir türlü ikna olmayan Erskine sonunda durumu protesto ederek dergiden parasını çekmekten başka bir yol bulamamıştı; bu da yeni bir sayının çıkmaması anlamına geliyordu. O günden beri Amersham, Gibbs ya da Dodson'la hiç konuşmamıştı. Ve üç yıldır hemen her gece yatakta uyanıp, Silkstone'un gerçeği söyleyip söylemediğini düşünüyordu.

Kumari Kandam makalesinin *İngiliz Etnoloji Derneği Dergisi*'nde çıkmaması tam bir kanıt sayılmazdı; çünkü o derginin editörleri dar görüşlülükleriyle ünlüydü. Dikkatsizlik ederek, çağın en büyük arkeolojik buluşunun önünü mü kesmişti? Thurlow bu düşünceyi gülünç buluyordu; ama Erskine asla emin olamadı. Eski meslektaşları hâlâ çok saygı gören kimselerdi; fakat o Hampshire'da unutulup gitmişti.

Ancak bugünlerde –hâlâ kafası o toplantının bazı ayrıntılarıyla meşgul olsa da– Kumari Kandam'dan çok, evrensel yapay bir dil konusunu düşünüyordu; kurallar dışına çıkmayan, tuhaflıkları ya da ikili anlamları olmayan bir dil... Amaç sadece farklı uluslardan insanları bir araya getirmek değil, bu süreçte kafalarını temizlemekti: her sözcüğün kendi nesnesiyle kusursuz bir Âdem ilişkisine sahip olduğu bir dilde, yanlış anlamaya da, paradoksa da yer yoktu.

Geçmişi ortaya çıkarmak yeterince keyifliydi; ancak böylesi bir dil oluşturmak, geleceği icat etmek olacaktı.

"Ama Erskine, kimse yepyeni bir kalede yaşamak istemediği gibi, yepyeni bir dille konuşmak da istemez" dedi Thurlow, Claramore'un salonunda. "Bir dilin, gizli geçitlere ve kapalı zindanlara ihtiyacı vardır. Yoksa benim gibi şairler işsiz kalır."

"Bu da çok iyi olur" dedi Erskine. Tam o sırada bir bebek çığlığı duydular.

Sekiz-dokuz yaşına gelinceye kadar mirasçısı çocuğun üzerinde yararlı bir etkisi olamayacağını hisseden Erskine, azimle projesine girişti. Latince ve Yunanca dışında, mevcut hiçbir dilden etkilenmemiş bir dil oluşturmaya kararlıydı; ama bu iş sandığından zor oluyordu ve en sıradan syncategoremata'yla bile umutsuzca uğraşıp duruyordu. Genellikle akşam yemeğine geç vakitlerde telaşla geliyor, karısını neşe içinde Thurlow'la sohbet ederken buluyordu. Zarfları geri koymayı bile düşünmek zorunda kaldı; ama Haziran 1882'de onlara gerek olmadığı kararına vardı –aynı gün Günahkâr'ın dedesi, karısı ve kızlarıyla Fluek'e dönmüş ve bölge yetkililerinden, Çar III. Aleksandr'ın yeni Geçici Yasalar'ına göre Rus Polonyası'nın taşrasında Yahudilerin yerleşimine müsaade edilmediğini öğrenmişti. Günahkâr'ın dedesi, ailenin birkaç kuşaktır Fluek'te yaşadığını ve sadece soykırımdan kaçmak için birkaç aylığına uzaklaştığını söyleyince, onlardan nerede yaşadıklarını göstermeleri istendi. Ama bunu

yapamadılar; çünkü evleri yakılıp yıkılmış, topraklarına da el konmuştu. Onlar da mecburen bir kez daha Fluek'ten ayrılıp, Bialystok şehrinin kuzeyine gittiler; orada üçüncü çocukları olan Günahkâr'ın babası, Ocak 1890'da, tam da Erskine'in yazdığı *Pangaeaca Dil Bilgisi ve Sözlüğü* adlı kitabın 998 sayfalık ilk taslağı tamamlandığı gün doğdu.

Thurlow, ikide bir Volapük konusunu açarak, Erskine'in cesaretini kırmaya çalışıyordu. O dönemde Avrupa'nın en popüler yapay diliydi Volapük; iki yüz konuşanı vardı ve Paris'teki bir otelde Üçüncü Uluslararası Kongresi'ni yapmıştı –kongrede uşak ve kapı görevlileri bile sadece uygun dille iletişim kurmuştu. Volapük'ün Johann Martin Schleyer adlı Alman bir rahip tarafından yaratıldığını; rahibin yetenekli bir şair ve müzisyen olmasının yanı sıra, seksen üç dille temel bir yakınlığı olduğunu söyledi Thurlow –hâlbuki Pangaeaca, şiirden ve müzikten nefret eden ve sadece İngilizce, Latince ve biraz da Fransızca konuşan Erasmus Erskine tarafından yaratılıyordu. Erskine, Schleyer'in Katolik olduğunu söyledi. Thurlow büyük ölçüde İngilizceye dayanan Volapük'ün birkaç haftada öğrenilebildiğini hatırlattı –otuz katkı değeri, kırk türeme değişke çeşitlemesi, elli birleşik modalite ve altmış dokuz ünlü mutasyonuna sahip olan Pangaeaca o kadar karmaşıktı ki, Erskine bile akıcı konuştuğunu öne süremezdi. Erskine buna, dilin mıymıntılara göre olmadığı yanıtını verdi. Sekiz yıl boyunca Pangaeaca temel tartışma konuları oldu. Thurlow'un *Iskhys ile Coronis* adlı çok beğenilen şiir dizisi yayımlandığında Erskine eski dostuna o kadar öfkeliydi ki, kitabı evde bulundurmayı bile reddetti. Bu durum, kocasının Hampshire'daki nadir arkadaşlarından biri olan Thurlow'la iyi anlaşan Lydia'yı üzdü; bu yakışıklı Winchester mezunu akşam yemeklerine gelmeyi sürdürebilsin diye, iki adamın barışmalarını talep etti.

Fakat eski dostunun huzursuzluk çıkarmasından daha kötüsü, Erskine'in –hiç olmayacak birinin– Marcus Amersham'ın da yapay bir dil üzerinde çalışmakta olduğunu öğrenmesiydi. Yorkshire'da, Orba denilen bu yeni dil için bir kulüp bile kurulmuş, üyeleri çoktan İncil'i çevirmeye başlamıştı. Amersham, Orba'yla ilgili her kitapçığın arkasına sekiz adet vaat formu koyuyordu. Formlarda şöyle yazıyordu: "Aşağıda imzası bulunan ben, eğer on milyon kişi de aynı sözü verirse, Profesör Amersham'ın öne sürdüğü uluslararası dili öğrenmeye söz veriyorum." Formların arkasında isim ve adres yerleri vardı. Aslında bir profesör olmayan Amersham, on milyon

vaat formunu toplayınca, imzacıların bütün isim ve adreslerini içeren bir kitap yayımlayacaktı. Onda tıslayıp vaklamadan başka bir izlenim bırakmayan Orba'nın popülerliği ne zaman Erskine'in canını sıksa, karısıyla üç-dört saat oturup ona trans-nispi katkıların ya da ardışık ikonluğun temellerini öğretiyordu; ancak karısı, yapay dil fikrini coşkuyla karşılasa da, öğrenme hızıyla hayal kırıklığı yaratıyordu –o yüzden Erskine, evlilik hayatları boyunca ilk kez doğru eşi seçip seçmediğini düşünmeye başlamıştı. Pangaeaca'yı vaktinde geliştirip oğluyla ilk dil olarak konuşamamış olmasından dolayı derin bir pişmanlık duyuyordu. *Ultima Thule* dergisini basan şirket şimdi, sigara bayilerinde dağıtılmak üzere, binlerce kopya *Kısaltılmış Pangaeaca Dil Bilgisi ve Sözlüğü* basıyordu.

Fakat 1901 yılında Pangaeaca da, Orba da, Volapük de, Esperanto'nun hücumuyla bir kenara itildi. Bialystok'ta yaşayan Litvanyalı Yahudi oftamolojist Ludvic Zamenhof tarafından yaratılmıştı Esperanto. Zamenhof ara sıra meyve-sebze alışverişini Günahkâr'ın dedesinden yapardı. Bir gün, Zamenhof'un kim olduğunu öğrenen Günahkâr'ın dedesi, neden bir dil icat ettiğini sordu ona. "Biz çoğumuz gettoda büyümüş Yahudileriz" dedi, daha on yaşındayken Babil Kulesi üzerine beş perdelik bir trajedi yazan Zamenhof. "Ruslarla Lehler, Almanlarla Yahudiler; hepimiz birbirimizden nefret ederiz, ama birlikte yaşamak zorundayız. Bence engellerin yarattığı sıkıntıyı, gettodaki bir Yahudiden daha iyi kimse anlayamaz. Kimse bir Yahudi kadar güçlü bir şekilde hissedemez, hiçbir ulusa ait olmayan bir dile duyulan ihtiyacı; çünkü Yahudi, çoktan ölmüş bir dilde Tanrı'ya dua etmek zorundadır. Ona tüküren insanların dilinde eğitim alır ve yeryüzünün dört bir yanında hiç iletişim kuramadığı ama onun gibi acı çeken insanlar vardır." Bu konuşma belli ki epeyce prova edilmişti; yine de Günahkâr'ın dedesini heyecana boğdu. Lord Rothschild ve Sör Moses Montefiore gibi o büyük Londra Yahudilerinin hepsinin birden Esperanto öğrendiğini düşündü ve kendisi de öğrenmeye karar verdi; ama iki yakasını bir araya getirmek için çok çalıştığından bir türlü beceremedi. (O zamanlar Bialystok Yahudileri, yedikleri koşer etler ve yaktıkları Sabbath mumları için vergi ödemek zorundaydı. Vergi toplayan da Solomon Kofler adlı bir Yahudiydi; temsilcileri eve gelir, makbuz göstermeyenlerin mumlarını söndürürdü.) Bu arada Erskine Thurlow'a, bir Yahudinin bir dil icat etme küstahlığında bulunmasından yakındığı zaman, Thurlow ona Joseph Addison'ın *The Spectator*'a yazdığı 1712 tarihli makalesinden alıntıyla yanıt verdi: "Onlar

yeryüzünün ticaret yapılan kısımlarına yoğunlukla dağıldıkları için, çok uzak ülkelerin bile birbiriyle konuşmasını sağlayan, insanlığın genel bir muhabbetle bir araya gelmesini sağlayan araçlar haline gelmişler. Onlar büyük bir binanın kazık ve çivileri gibiler; tek başlarına pek bir değerleri olmasa da, bütün iskeleti bir arada tutmak için kesinlikle gereklidirler." Erskine de buna şu yanıtı yazdı: "Belli ki dillerden bahsediyor; ama ‘onlar' derken hangilerini kastediyor, tam anlayamadım. İngilizce ve Fransızcadır, belki? Bunun Zamenhof'la ne alakası var, onu da anlamadım." Thurlow da şöyle yazdı: "Dillerden bahsetmiyor. Yahudilerden bahsediyor."

Ertesi yıl Erskine, yakın bir zamanda Paris'te bir Uluslararası Yardımcı Dil Benimsenmesi Heyeti'nin toplanacağını duydu. Pangaeaca'nın da dikkate alınması gerektiğine emindi; o yüzden *Pangaeaca Dil Bilgisi ve Sözlüğü* için ikinci bir baskı hazırladı. Dillere meraklı İngilizlerden ve şeytanın avukatı Thurlow'dan duyduğu birkaç eleştiriye de yer verdi bu baskıda. Esperanto'nun kozmopolit bir komplo olduğuna yarı yarıya ikna olduğundan, Pangaeaca dilini konuşanların, rasyonel yönleri dışında, ahlaki yönlerine de özen göstermesi gerektiğine karar vermişti. Ama bazı rakipleri gibi sözcük atacak da değildi –bu sadece dilin argoyla bozulmasını hızlandırırdı. Onun yerine, "eşcinsel," "pasifist" veya "boynuzlu" gibi kelimeleri de mükemmel bir şekilde söylemeyi sağlayan bir syncategoramata ile birlikte, insanın dilini bastırmasına yol açan büyük bir semantik atalet ortaya çıkardı. Ve Erskine, kendi yaratısının içinde esip gürlerken, Kara Yüzler adlı bir çete de Bialystok'un Yahudi mahallelerinde esip gürlüyordu. Çoğu sarhoştu; bu yüzden Yahudiler, beceriksiz bir şekilde de olsa, kendilerini savunmayı, holiganları zincir, çekiç ve tabancalarla dağıtmayı başardılar; ama Günahkâr'ın iki teyzesi birden tecavüze uğradı, dedesi bir gözünü kaybetti ve sahip oldukları her şey yerle bir oldu. Günahkâr'ın dedesi şehrin taşradan da kötü olduğuna karar verdi ve ailesini Fluek'e geri götürdü. Günahkâr'ın babası orada yirmi iki yaşına kadar kalacak, Amerika bileti için para biriktirecekti.

Heyet 1903 yılında, planlandığı gibi, Esperanto ile Waldemar Rosenberger'in Idiom Neutral'ı arasında bir karara varabilmek üzere toplandı. (Pangaeaca'yla Orba yarışa alınmadı bile.) Heyet bu iş için bir Komite atadı. Komite bir Komisyon atadı. Komisyon Heyet'i dağıttı ve onun yerine bir Birlik atadı. Birlik bir Komite ile bir Akademi atadı. Akademi bir Dernek atadı. Bütün bunlar çok mantıklı bir şekilde

yapılıyordu; ama buna rağmen uluslararası dil hareketindeki birçok kimse Heyet'in, Komite'nin, Komisyon'un, Birlik'in, öteki Komite'nin, Akademi'nin ya da Dernek'in otoritesini tanımadı ve sonunda son bir rapor hazırlamaktan vazgeçtiler; tıpkı Moskova'daki Yahudilerin Durumlarının Düzeltilmesi Komitesi'nin yüz yıl önce yaptığı gibi –onlar da, hahamların, kantorların, öğretmenlerin, Günahkâr'ın büyük-büyük-dedesi gibi ritüel cellatlarının ve diğer görevlilerin yararlı Yahudiler mi, yoksa işe yaramaz Yahudiler mi olduklarına karar veremediklerinden sonunda pes etmişlerdi.

(Böylece aslında hiçbir yeni dil, Esperanto bile, zafer kazanamadı. Buna rağmen, Erasmus Erskine'in 1913'de ölümünden çok sonra bile Pangaeaca, Avrupa'da kendince küçük bir yer edindi. Hitler *Kavgam*'da, Yahudilerin dünyayı ele geçirdikten sonra evrensel bir dil oluşturmak isteyeceğinden bahsetmişti; sonra da Üçüncü Reich'ın dört bir yanında Pangaeaca ve Esperanto öğretilmesini yasakladı. Oysa bu dillerin yabancı sözcüklerin asimilasyonunu önleyerek Almancanın arılaştırılmasına katkıda bulunabileceğini söyleyen savlar da vardı. Polonya işgalinin ardından Varşova'daki Gestapo şefi, Zamenhof ailesinin üyelerini hapse atmak için kesin emir aldı. Zamenhof'un oğlu vuruldu ve iki kızı da Treblinka toplama kampında öldü; ama geliniyle torunu kaçmayı başardı. Bu arada Stalin de, dünya devriminin bir dünya diline sahip olması gerektiği görüşüne varmıştı; hem Pangaeaca, hem de Esperanto öğrenmeye çalıştı. Başaramadı ve bu dilleri Sovyetler Birliği'nde yasakladı; fazla hevesli astlarının bastırdığı Pangaeaca posta pullarının hemen imha edilmesini emretti. Ne Erasmus, ne de Philip Erskine, 1939 yılında Vilnius'taki bir hapishane hücresine giren bir Pangaeacacı, bir Esperantocu ve bir Yahudiyle ilgili şu gerçek hikâyeyi duyma fırsatına sahip olamadı. "Şalom" dedi Yahudi. "Saluton" dedi Esperantocu. "İlakş" dedi Pangaeacacı. Birbirlerini anlayamadılar ve hepsi açlıktan öldü.)

Ama 1905'te Erskine'in aklında, Uluslararası Yardımcı Dil Seçme Heyeti'nden çok, karısıyla ilgili şüpheler vardı. Kadın gizli kapaklı işler çeviriyor ve bir sürü mektup yazıyordu. Erskine iki defa Londra gezisinden aniden erkenden dönmüş ve kapıların sebepsiz yere açılıp kapandığını işitmişti. Ayrıca, Richard Thurlow ziyarete geldiği zamanlarda, Erskine odaya girdiği anda o ikisi hemen susuyor, sonra durumu örtbas etmek için telaşla, bir ağızdan konuşuyorlardı.

O yüzden Erskine bir gün, bir hafta önceden gideceğini bildirdiği Westminster Pangaeaca Kulübü'nün toplantısına katılmak üzere evden çıktı ve sonra da ahıra saklandı. Scranville tarafından gelen yolu oradan izleyebiliyordu. Öğle vakti Thurlow'un arabası geldi. Erskine yarım saat kadar bekledi, sonra eve girip ses çıkarmadan salona gitti. Kapalı kapıya kulağını dayadığında, karısıyla arkadaşının tam da kuşkulandığı sesleri, en iğrenç hayvani sesleri çıkardığını duydu. Kapıyı ardına kadar açtı.

Orada, divandaydılar. Şaşkınlık ve utanç dolu yüzlerini kaldırıp Erskine'e baktılar. Aralarında, arsız bir şekilde açık duruyordu: Orba dil bilgisi kitabı.

Erskine arkasını döndü ve yürüyüp gitti; gözyaşlarını tutmakta güçlük çekiyordu. "Affet beni Erasmus" diye bağırdı Thurlow arkasından. "Lydia da, ben de; daha kolay buluyoruz bunu..."

Erskine çalışma odasına gitti ve *Pangaeaca Dil Bilgisi ve Sözlüğü*'nün üçüncü baskısı için aldığı notları toplayıp dışarı çıktı, onları evin arkasındaki göle attı ve batıp, suyun altındaki kayıp Kumari Kandam krallığına doğru inmelerini seyretti; hayatının kalan yedi yılını bu krallığı aramak gibi iyimser bir çabayla geçirecekti.

11

NİSAN 1936

Philip Erskine kalemini bırakıp yazdıklarına baktı. Bunların hiçbirini babasına gönderemezdi. Yarın yeniden yazması, belki Birleşik Üniversiteler Kulübü'ne gidip kütüphanedeki evraklara bir kere daha göz atması gerekecekti. Boksörü öbür yatak odasında horluyordu. Ayağa kalkıp laboratuvarına gitti. Biyografi metniyle meşgul olsa bile, kınkanatlılarını beslemek için günde yarım saatini ayırıyor ve büyük ilerleme kaydediyordu. Tohum-plazmalar hiç umut etmediği kadar hızlı gelişiyordu. Hayatında ilk kez, böyle bir projenin nasıl bir tatmin getirebileceğini algıladı.

Fakat en umut vaat eden nesillerden birini içinde barındıran kabı incelemek üzere eğildiğinde, camın kötü bir şekilde çatladığını gördü. Öfkeyle Günahkâr'ın odasına gidip onu uyandırdı. Yaklaşık bir aydır beraber yaşıyorlardı. Delikanlı bütün gün yaşlı bir kedi gibi uyuyordu; ama hastalığını da artık atlatıyor gibiydi. Teni yine pembeleşmişti, yürürken ayaklarını eskisi kadar sürümüyordu –hatta bir iki kere Erskine onun antrenman yapar gibi parmak uçlarında sıçradığını fark etmişti. Ayrıca Günahkâr'ın Erskine'den ödünç aldığı iç çamaşırları da eskisi kadar keskin kokmuyordu; bu da iyi bir şeydi, çünkü bazen Erskine onları, yıkanmak üzere Bayan Minton'a vermeden önce, bir iki gün kendisi giyiyordu.

"Laboratuvar malzememe neden öyle yaptın?" diye sordu Erskine.

"Ne?"

"Cam kaplarımdan birine saldırmışsın. Niye?"

"Ben oraya girmeyeli uzun zaman oldu."

"Yalan söyleme bana."

"Siktir git."

"Verdiğin zarar ortada. Zaten önceden de tehditler savurmuştun."

"Evet, öyle; şimdi de o sikik şeylerini kırıp sana söylemeye korkacağımı mı sanıyorsun? Dokunmadım onlara."

"Göreceğiz bakalım." Erskine kapıya doğru yürürken geri döndü. "Bu arada, yeri gelmişken: yakında iki haftalığına Hampshire'daki aile evime gitmem gerekiyor. Babam önemli bir konferans düzenliyor." Durdu; delikanlının da onunla gelmeyi isteyeceğini umut etti. Pek aldırmadığını görünce devam etti; "Tabii seni o kadar zaman burada tek başına bırakamam. İstersen benimle Claramore'a gelebilirsin."

"Seninle gelmek mi?"

"Evet. Seni zorlayamam."

"Herhalde biraz kokoş kaçar oraları benim için."

"Uşağım olarak gelebilirsin."

"Uşak mı? Seni her sabah giydireceğimi mi sanıyorsun?"

"Yüce Tanrım, bunu ister miyim sence? Hayır. Öyle değil. Gerçek bir sorumluluğun olmayacak, ama aramızda. Sadece başkaları varken rol yapman gerekecek. Bence yeterince makul bir iş çıkarabilirsin. Tabii, buna karşılık yiyip içeceksin. Hem de tarihe tanıklık edeceksin. Anahtar deliğinden de olsa..."

"Sözde bana kıyak geçiyorsun, değil mi?"

"Ben sadece bir fırsat sunuyorum sana. Bir daha asla gelmeyecek bir fırsat."

"Neden orada olmamı bu kadar çok istiyorsun?"

"Çünkü gözlemlerim çok verimli oluyor. Tümden ara verirsem, yazık olacak."

Günahkâr omuzlarını silkti. "Aman, ne fark eder o zaman? Alt kattaki şişkonun getirdiğinden daha iyi yemekler varsa eğer..."

"Tamam. O zaman uşak dışında şoförüm de olman gerekecek. Sana birkaç sürücülük dersi ayarlayayım. Birkaç da yeni kıyafet."

Erskine neşeyle dışarı çıktı. Konferansın pek eğlenceli geçmeyeceğinden kaygılanıyordu. Daha o sabah telefonda kız kardeşiyle konuşurken, "Bu arada," demişti, "Babam tarihleri karıştırmış olmasın? Ajandama baktım da,

konferans Olimpiyatlar'la aynı haftaya denk geliyor. Bu doğru olamaz, değil mi?"

"Ah, canım; bence en iyisi onun yanında Olimpiyatlar'dan hiç bahsetmemek."

"Neden?"

"Durumun farkında değildi. Sonra annem gazetede görüp söyledi; ama biliyorsun, çok inatçı olduğundan artık erteleyemez. Olimpiyatlar vakit kaybıymış ona göre."

"Ama bütün önemli faşistler bu nedenle Berlin'e gidiyor."

"Evet, kesinlikle öyle; ama neyse ki, babam bütün ‘önemli faşistlerden' nefret ediyor –ve bu arada o lafı bu kadar hürmetle söylemen hayli komik. Gerçi Mosley'in Olimpiyatlar'a gitmediğini öğrendi; bakarsın çağırır."

"Ama Mosley'den özellikle nefret eder."

"Evet, ama aklına geleni davet etmek zorunda bu aralar; yoksa ‘konferans'ta sadece üçümüz olacağız."

"Bana kalsa, ben Olimpiyatlar'a giderdim."

"Aptallaşma Fipicik; spordan nefret edersin sen."

Erskine spordan nefret ederdi etmesine; ama atletizm izlemeyi severdi. Ve tabii bir de Hitler'le tanışmak için ölüp bitiyordu. "Her zaman değil, Evelyn."

"Ah, kim geliyor, bil bakalım."

"Kim?"

"Bruiseland ailesi."

"Leonard Bruiseland mi?" diye sordu Erskine. Babalarının ikinci kuzeniydi bu kişi.

"Hayır, ailecek diyorum."

"Hepsi mi?"

"Karısı değil tabii. Ama geri kalan herkes. Tam bir kabus."

Bu, gerçekten de tam bir kabustu. Neyse ki Günahkâr geliyordu; yoksa babasının felaket ruh hali ile korkunç Bruiseland ailesine zor katlanırdı. Laboratuvara girdi ve çatlak cam sorununun çözülmediğini hatırladı. Bayan Minton yapmış olabilir miydi? Ama laboratuvarın kapısını o gelince hep kapalı tutuyordu. Orada durmuş düşünürken, yüksek perdeden ısrarlı bir tıkırtı sesi duymaya başladı. Ses, aynı cam kaptan geliyordu. Eğildi, ve gördüklerine inanmakta güçlük çekti. Böceklerden biri kendini, tekrar tekrar, geriye çekilip çekilip cama vuruyordu. Her vuruşla birlikte cam titriyor ve çatlak büyüyordu. Ve öylece, gözlerinin önünde böcek, kabın içinden camı ve toprağı patlatarak çıkıp dosdoğru karşıdaki masaya uçtu; masada, Erskine'in Richmond'daki bir balıkçıdan ısmarladığı, bir torba canlı solucan vardı. Torbayı hışır hışır deldi ve torba titremeye başladı. Erskine çığlık attı.

"Roach! Roach! Tanrı aşkına buraya gel!"

Günahkâr gelip torbaya baktı.

"Çıkar şunu!"

"Neyi çıkarayım?"

"Böceği. Çıkar şunu, kaçmasın. Ama onu öldürme."

"Nasıl yapacağım bunu?"

Erskine bilemiyordu. İyi bir çözüm geldi aklına. "Yatak odamdaki büyük kutuyu al, içindeki elbiseleri döküp getir buraya." Sandığından bahsediyordu; Winchester'dayken bu ağır meşe sandığın içinde şeker, bisküvi, para falan saklardı –bazen içine girip dönem sonuna kadar çıkmamayı hayal ederdi.

Erskine'in delirmişcesine yağdırdığı emirleri yerine getiren Günahkâr sandığı yere koydu, kırık cam kabın kapağını çıkardı. "Vay, vay, bu boktan şeye şimdi dokunabilirim, öyle mi?" Kabı kaldırdı, toprağı ve diğer böcekleri sandığa boşalttı, solucan torbasını da alıp toprağın üzerine yerleştirdi. Sonra da sandığı kapayıp üzerine oturdu.

"O neydi peki şimdi?"

"*Anophthalmus hitleri*" dedi Erskine, sandığın anahtarını almaya giderken. Avucuna saplanıp kalmış bir cam parçası gördü. "Türünün ilk örneği."

Erskine örnek üzerinde bazı testler yapması gerektiğini biliyordu; ve yarın yapacaktı. Ama içten içe başardığını da biliyordu. Bu kadar kısa sürede başarmıştı. Kuramlarının, deneylerinin ve ayrıca –tam olarak ne işe yaradığı bariz olmasa da– geceleri delikanlı üzerinde yaptığı araştırmalarının yardımıyla, bir sıçan, ya da bir köpek kadar güçlü olan bu kınkanatlıyı, böceklerin bu Seth Roach'unu yaratmıştı. Üstelik svastika da hâlâ kanatlarındaydı; her zamankinden daha gururlu duruyordu. Erskine dehasını kanıtlamıştı. Kendi adını taşıyan bir sürü kreş hayal etti; doğduktan bir iki hafta sonra kalkülüs ve jimnastik yapmaya başlayan bebekler hayal etti. Yaşam öyküsünü titiz bir erkek sekretere dikte ettirirken hayal etti kendini. Seksen torun hayal etti; karakterlerinde en küçük bir leke bile yoktu. Solucan ve böceklerle birlikte sandıkta hayal etti kendini. Bir bardak su almak üzere mutfağa koştu.

O akşam Londra'ya –bir şemsiye satıcısının pazarlama numarası gibi kokan– ılık bir nisan yağmuru yağarken, Erskine masasının üzerinde duran Pangaeaca kitapçıklarını temizledi; Herr Hitler'e bir mektup yazacak ve zarfın içine böceğin tek örneğini koyacaktı. Erskine'in çalışmasını anlayacak tek bir kişi vardıysa, o da Hitler'di: düşük omuzları, sıska bacakları ve yayvan ağzı önemsiz sayan, anlamı bulanıklaştırmayacak bir telaffuz hatası sayan o muhteşem lider. Aslında, diye düşündü Erskine, Hitler onun kuramlarından şahsen yararlanacak değildi: Führer kahvaltıdan önce büyüleyici bir sarışını gebe bıraktığı zaman büyük olasılıkla zigotu Tanrı katına saf bir irade gücüyle itiyordu. Ama yine de fiyonk üremenin rasyonel bir gelecek için taşıdığı önemi görecek ve Erskine'in bu güzelim yeni türe onun adını vererek yaptığı küçük katkıyı da, hafif bir gülümsemeyle karşılayacaktı –Uluslararası Zoolojik İsimbilim Komisyonu'nun *Anophthalmus hitleri*'nin *Anophthalmus himmleri*'den kendi resmi sınıflandırmasına sahip olacak kadar ayrı olup olmadığıyla ilgili yapacağı o kaçınılmaz gevezeliklere hiç aldırmayacaktı. Erskine, böylesine meşgul bir devlet adamının, İngilizin tekinden gelen yalaka bir mektubu yanıtlamak bir yana, okumasının bile çok uzak bir ihtimal oluşuna aldırmıyordu. Ne olursa olsun, yazacaktı.

12

Stresli durumlarda kendime genellikle şu soruyu sorarım: Benim yerimde Batman olsaydı, ne yapardı? Batman benim için büyük bir ilham kaynağı – zekâsı, direnci, kendini feda etmesi– öyle ki, bazen gözlerim doluyor. Fakat sorun şu; Batman'i Little Chef restoran zincirlerinden birinde otururken hayal etmek zor.

Bunu öyle laf olsun diye söylemiyorum; temel bir sorun bu. Hayatımın büyük kısmının geçtiği yerlerin çoğunda –devlet doktorlarının bekleme odaları, mahalledeki yirmi dört saat açık bakkal, Kızarmış Şen Tavuk, eski danışmanımın dairesi, temiz hava almak istediğim zaman gittiğim o yolun aşağısındaki asfalt oyun parkı– annenizin otobüste koluyla burnunuzdaki sümüğü sildiği zaman hissettiğiniz o kendine özgü İngiliz ambiansı damıtılıyor sanki. Aslına bakarsanız, hem oturduğum semte hakim olan o toplu konut beton enkazlar, hem de onların bağırsaklarında küf gibi büyüyen o küçük bezgin kaygılar, benim intikam almaya yemin etmiş kahramanımı dışlamak üzere kasten tasarlanmış olabilir.

Daha pratik açıdan bakılırsa; herkes şunu unutuyor: Batman, art deco mimarisinin yanında sadece havalı görünmez, ayrıca bu mimariye uyum da sağlamıştır. Pervazlar, kuleler, kemerler ve geometrik gargoyllarla kaplı bir bina yapmak, üzerindeki tek süslemenin –tırmanmayı imkânsız kılan– su geçirmez Prikla kaplamanın üzerine takılıp kalmış bir süpermarket poşetinin olduğu bir bina yapmaktan çok daha kolay. (Buna karşılık Superman'in o ünlü uçma yeteneği var. Newton yasalarının mahkemesine hiç çıkmamış bir güç bu ve bu yüzden de, ıvır zıvır fiziksel bağlama aldırış ettiği yok. Superman'in Corbusier mimarisine bu kadar uyum sağlamış olmasının ikinci nedeni de bu zaten; ilk ve daha aşikâr nedense, onun biraz gayriinsani bir şekilde insanın kusursuz olabileceğine olan inancı. Komik bir durum bu aslında; çünkü sonuçta Corbusier'nin Aydınlık Şehri'ni gerçekten yapabilecek biri varsa, o da Lex Luthor'dır.)

Fakat asıl konu bu değil. Asıl konu, tam bir ihtişam yoksunluğu. Bu mekânlar, pisliğin bile hakkını vermiyor. Batman komik dururdu. Çizmelerine sakız falan yapışırdı. Bu kabul edilemez bir şey. Bu arada

Grublock'ın lüks inşaatları ise, yasal kılıfına uydurup vergi kaçırmayı haydutluk sayan tiplere hitap ediyor; yani, onlar da bir işe yaramaz.

Sonuçta öyle ya da böyle, evde Galli'den kaçmayı başarmanın beni ne kadar mutlu ettiğini anlayabiliyorsunuzdur; Batman de, yeryüzünün altı-yedi en büyük dövüş sanatı ustasından biri değil de, altı-yedi yüz trimethylaminuria hastasından biri olmuş olsaydı, aynen benim yaptığımı yapardı. Ve Little Chef'te otururken yaptıklarım sayesinde, Batman'e bir kez daha layık olmanın beni ne kadar mutlu ettiğini de anlatmama gerek yok sanırım.

M3 yolu üzerinde batıya doğru ilerliyor, o büyük sanayi tesislerinin yanından geçiyorduk. Gösterge panelinin bardaklığına kelepçelenmiştim. Otoyol bana yaşadığım apartman bloklarını hatırlattı; adeleli betonların hepsi sanki, insanın ölümlülere has çevresini değiştirme hevesine karşı koymak için özellikle inşa edilmiş gibiydi. Winchester yakınlarındaki bir kavşakta, çitle çevrelenmiş üçgen bir çöp alanının yanında bir anlığına yavaşladık. Takım elbisesi kana bulanmış bir adamın uzun otların arasında seke seke ilerlediğini gördüm.

"Hey, durup onu almamız lazım."

Galli yanıt bile vermedi. Saatlerdir konuşmuyordu. Winchester Koleji'ni düşündüm. Grublock bana bir keresinde hayatının en mutlu dönemini orada geçirdiğini söylemişti; ki o zamanlar öyle zengin de değildi. "Herkes sanıyor ki, özel okulda sana sıradan insanlara karşı duygusuz olmayı öğretiyorlar, ama bu doğru değil Balık" demişti bir keresinde. "Ben sıradan insanları umursamıyorum; çünkü onlar beni hiç umursamıyor." Aslında ikimiz de biliyorduk; bu durumun ardında kalbinin derinliklerinden kopup gelen Nietzscheci sebepler yatıyordu, ama o aralar kendini aklama havasındaydı. "Bugünlerde dünyanın sorunlarına ‘uluslararası finansörlerin komplosu' demeye kalkarsan, doğal olarak yedi ceddin deliymiş gibi davranırlar, ve büyük olasılıkla sana Yahudi düşmanı derler; ama iyi liberallerin ‘zengin müteahhitlerden' bahsetmesi çok makul sayılır –sanki hepimiz kötülükte ortakmışız gibi... Müteahhitleri sevmediğini söyleyenler herhalde sahipsiz toprağa çıplak elleriyle yaptıkları binalarda yaşıyor olmalılar. Bence onlar senin yaşadığın gibi yerlerde yaşamalı Balık. Edebiyat açısından otopark bileti neyse, mimari açıdan öyle olan bir yerde." Evimi savunmak istedim –özellikle de Grublock bizzat gelip kendi

gözleriyle görmediği bir şey hakkında atıp tuttuğu için– ama kolay değildi orayı savunmak. Batman hakkında ne söylemiş olursam olayım, altmışlı yılların birçok binasını seviyorum. Sadece yaşadığım binayı sevmiyorum. Belki de içinde insan yaşamamalıymış hissi vermeseydi, daha iyi olurdu.

Sonra, yolda ilerlerken, Galli'ye dönüp, "Sen kimse için çalışmıyorsun, değil mi?" diye sordum. "Grublock için çalışmıyorsun. Japonlar için çalışmıyorsun. Ariosofistler için çalışmıyorsun. Benim gibi bir koleksiyoncusun ve tek başına hareket ediyorsun. Tahmin etmem lazımdı. Elinde en iyi ne var? Goebbels Gottafchen Goethe topluyorum ben –yani Grublock ölene kadar bunu yapıyordum. Hiç duymuş muydun?"

Galli yanıt vermedi. Ama iki kilometre kadar sonra, çatal bıçak benzeri dev bir mavi tabelanın yanından geçerken, "Aç mısın?" diye sordu.

"Evet, ama Little Chef'e gitmek istemiyorum."

"Ben genelde orada yerim."

Otoparka girdik. Galli kelepçemi çözdü.

"Ortalığı karıştırırsın diye kaygılanmama gerek yok" dedi.

"Hayır."

"Çünkü bunu yaparsan, herkese paranoyak şizofrenik kayınbiraderim olduğunu, Southampton'daki bir kliniğe giderken kahvaltı için durduğumuzu söylerim. Garsondan özür dilerim, seni restorandan çıkarırım, herkes hemen unutur zaten. Ve sonra da seni vurup, cesedini New Forest'a gömerim. Daha önce yaptım bunu; çok kolay oluyor."

"Tamam." Galli'nin her söylediği akla yatkın geliyordu; aksanından olmalı.

Araftaki kafeye girip oturduk. Füme mezgit tostu istedim; yanımdan gelip geçenler benim kokumu balığın kendi keskin kokusundan ayırt edemesinler umuduyla bazen böyle yaparım. Galli, tam bir İngiliz kahvaltısı söyledi; ben şahsen fasulyedeki tüm o fosfatidilkolin yüzünden o kahvaltıyı yiyemezdim. Yan masada üç küçük çocuklu bir anne oturuyordu; çocuklar bağırıp çağırıyorlardı. Cep telefonunun masanın kıyısında öylece durduğunu fark ettim.

"Nereye gittiğimizi söyleyecek misin?" diye sordum.

"Claramore denen bir yer. Seth Roach'un 1936 yazında orada siyasal bir konferansa katıldığını gösteren deliller var."

"Neresiymiş burası? Kır evi falan mı?"

"Evet. İkinci Dünya Savaşı'nın hemen sonrasına kadar mülk Dokuzuncu Claramore Dükü William Erskine'e aitti. Sonra unvan, ev ve arazi, Amerikalı bir film prodüktörüne satılmış. Seksenlerde yeme bozukluğu olan kadınlar için özel bir hastaneye çevrilmiş. Şimdi de otel olmuş."

İşte tam o anda Batman'in yapacağı şeyi yaptım. Siparişlerimizin geldiği sırada çocuklardan biri masadaki bir bardak üzüm suyunu devirdi ve Galli'nin pantolonunu ıslattı. Galli, garson ve çocuğun annesinin hep birlikte peçeteleriyle olaya müdahale ettiği bir an yaşandı ve işte ben de o anda uzanıp cep telefonunu yakaladım. Kimse görmesin diye dua ederek bacaklarımın arasına sakladım.

Galli tuvalete falan gitseydi 999 acil durumu arayacaktım; ama elbette böyle bir yerde beni bir dakika bile yalnız bırakmayacaktı. Polise mesaj çekmek mümkün müydü acaba? Hiç fikrim yoktu. Stuart'a mesaj çektim. Neyse ki numarasını nadiren konuşmamıza rağmen ezbere biliyordum ve ‘5' tuşunun üzerindeki parmak yönlendirici tümseklerin yardımıyla ekrana hiç bakmadan mesajı yazıp gönderebildim. ‘stuart ben kevin esir edildim zrl bir adam silahla bni claramore die bir yere gtryr yardım lazım şaka dgl telefon etme tşkrlr." Normalde doğru imlâya çok önem veririm; ama şimdi vaktim yoktu.

Stuart'ın bana inanacağını biliyordum –hayatı boyunca başına böyle bir şey gelmesini beklemişti– ve on beş saniye kadar sonra telefon yanıt titreşimiyle sarsıldı: "vy cnn tamam polisi arıyorum." Kalbim güm güm atarak telefonu masaların arasına attım. Yapış yapış seramiğin üzerinde takırdadı. Anne suratıma bile bakmadan telefonu yerden aldı ve çocuklarıyla boğuşmaya devam etti.

Bir saat sonra, saat on bir gibi, A303'ün oralardan kuzeye döndük. Ormanın içinde kıvrılıp dururken Galli haritaya bakma işini bana verdi. On dört yaşında Epping'e gittiğimden beri hayatımda gördüğüm tek orman, bilgisayarımın başında savaşçı-büyücü olarak trol ve goblin avladığım

kadim ormanlardı; buradaki yaprak ve gölge bolluğunu canlandırmak, akla hayale sığmaz miktarda bilgisayar gücü gerektirir gibiydi.

"Oraya varınca ne yapacağız?" diye sordum.

"Tam olarak bilmiyorum. İpucu ararız. Umarım senin uzun süre önce kaybolmuş şeyleri bulma uzmanlığın sayesinde –ki, Bay Grublock bu konuda sana çok güveniyordu– 1936 yılında burada gerçekten ne olduğunu öğrenmeyi başarırız."

"Ne demek istiyorsun; ‘gerçekten ne olduğunu' diyerek?"

"Claramore, gazetelerde büyük yankılar uyandıran bir cinayetin mahalliydi" dedi Galli, ev çeyrek kilometre kadar ötede göründüğü sırada. Kırmızı tuğla ve mermerden, bodur bir evdi. Evin cüsseli ön sahanlığına, sanki geleceği görmüşçesine işlevsel bir hava hakimdi. Çevremizi saran ormanı canlandıran dev bir işlemciye, ya da kuşlara, böceklere, eğilip bükülen yabani otlara güç veren bir jeneratöre yaklaşıyormuşuz gibi hissettim. "Polis davayı çözdüğüne inandı; ama şüpheliler çoktan ortadan kaybolmuştu. Bir daha da ortaya çıkmadılar. İki önemli nokta var. Birincisi, davayla ilgili bir şeyler bilen herkes, polisin yanıldığına emindi. İkincisi, bu iki şüpheli dışında ve tabii ceset hariç, Claramore'daki olaydan sonra bir daha hiç görünmeyen biri daha vardı. Seth Roach. Bence asıl katil oydu. Ve bence, o da burada öldü."

13

AĞUSTOS 1936

Erasmus Erskine yaşamının son yıllarında Claramore'a, onu Kumari Kandam'ın mercan limanına götüren paslı bir tekneden başka bir şey değilmiş gibi davrandı. Coromandel sahiline yapılacak bir dizi keşif seferine sponsor olurken, çürümekte olan baba evine ciddi bir onarım ya da tadilat yapmaya kalkışmadı; karısının gitgide sıklaşan önerilerine de kulak asmadı. Fakat Erasmus 1912 yılında ölünce, Claramore oğlu William'a kaldı. William, uşakların bir harabeyi ancak ayakta tutmaktan başka yapacak daha iyi işlerinin olması gerektiğine inanıyordu. Londra'da, Admiralty Arch'ta gördüğü üç tonluk bir el çevirmeli gelgit dalga tahmin makinesinin büyüsüne kapılarak, mekânı yüzyıl boyunca çağdaş kalacak kadar kapsamlı bir şekilde modernleştirmeye karar vermişti.

William Erskine 1915 yılında Hollanda'ya gitmek üzere Hampshire'dan ayrıldığı sırada, sıradan bir oda evin göbeğine en az altı farklı yoldan bağlanabiliyordu. Sözgelimi, kirli giysilerinizi gardrobun içindeki oymalı bir kutunun içine attığınız zaman giysiler, bir oluktan geçerek, motorlu bir çamaşırhanenin içine düşüyorlardı; telefonu açıp santralin başındaki kızla konuşabiliyordunuz, o da sizi evin içindeki ya da arazideki herhangi bir odaya bağlayabiliyordu; süpürgelikteki bir deliğe hortumu sokup, güveleri bulaşıkhanenin altındaki merkezi bir vakum pompasına çekebiliyordunuz. Erskine, tüm bunların yanı sıra, şişme yük asansörlerinden, buz üretim bölmesinden, galvanik banyo ve motor yuvasından da gurur duyuyordu. Belçikalı radikal mimarlık dergisi *Béton*, bütün bir sayısını Claramore'un mekanikleşme sürecine ayırdı. Aynı sayıda ev sahibinin çok beğenilen bir makalesi de yer aldı; Erskine makalesinde, Spengler'ın *Batının Çöküşü*'nde anlattığı karanlık dalgaları kovabilecek tek şeyin bilime tapmak olduğunu savunmuştu.

Fakat William Erskine 1918 yılında Hollanda'dan Hampshire'a doğru yola çıktığında, bir insanın bacaklarının tankın paletlerinin altında nasıl püre olduğunu da, daha kötüsünü de görmüştü. O yüzden herkesin önünde, artık hiçbir şeyin teknolojiden daha önemli olmadığı yolundaki inancını savaşın tartışmasız bir şekilde güçlendirdiğini savunsa da, şahsi fikrine korkakça denebilecek bir ikircikliliğin sızmasına engel olamıyordu. Ayrıca, o yokken

Claramore'da sorunlar yaşanmıştı. Sözgelimi, güç odasındaki buhar türbinleri ile çamaşırhanedeki santrifüj kurutucu, bir Tesla makarası gibi aynı elektrik frekansında yankı yapıyor, bu yüzden aynı anda çalıştıklarında aralarındaki dar koridorda şimşekler çakıyor ve kötü bir şans eseri tam o sırada gümüş bir kase, ya da şamdan taşıyan bir hizmetçi varsa, kalp kası fena zonkluyordu. Yıkansın diye aşağıya gönderilen elbiseler iki-üç hafta sonra, genellikle de yanlış odaya, lekelerinden tamamen temizlenmiş, ama benzin kokarak ve dikişlerinden de sökülmüş halde geri gönderiliyordu; sonunda öyle oldu ki, misafirler çamurlu binicilik pantolonlarını yataklarının altına saklamaya başladı. Bir vakum hortumu kazasından sonra erkek misafirlerden birinin hastaneye götürülmesi gerekti; kazaya hiçbir zaman tatmin edici bir açıklama getirilemedi. William Erskine tüm bunları göz ardı etmeye niyetliydi; ama sonra, 1919 yılında bir gün, en sevdiği uşağı galvanik banyonun zincirinden elektriğe kapılarak öldü. Ve o da birdenbire, tıpkı bir zamanlar babasının yaptığı gibi, Claramore'un işleyişine olan bütün ilgisini kaybetti. Artık sırf makinelerin hatalı davranışlarını telafi etmek için bile fazladan bir uşak kadrosu gerektiren bu evin idaresini karısına bıraktı.

William Erskine daha sonra sadece bir kez otomatik geleceğe dair bir çeşit iyimserlik kasılması yaşadı. 1928 yılında, oğlunun Cambridge'e gittiği hafta, *The Times*'ta, birkaç şirketin "pirinç beyni", yani on altı yıl önce gördüğü gelgit dalgalarını haber veren makinenin gelişmiş bir neslini imal ettiğini okudu. Claramore'u baştan yaratmasına esin kaynağı olan o coşkuya yeniden kapıldı; bazı hisselerini satıp, bunların parasıyla piyasadaki en kaliteli pirinç beyni satın aldı –alet, New York, Binghampton'dan gemiyle getirilip, kütüphanesine yerleştirildi. Ondan sonraki birkaç ay ise William Erskine acil çözüm gerektiren bitmek bilmez aritmetik problemleriyle boğuşmaya başladı; çözümü genellikle ya akşam yemeğinde, ya da gecenin bir vaktinde arar, ve koca ev bazen saatlerce, bir canavarın cilalı dişleri gıcırdıyormuş gibi sallanıp dururdu. (Kütüphane artık oturup bir şeyler okumaya müsait bir yer değildi.) İşi, başkâhyasını iki-üç rakam toplamaktan başka bir boka yaramadığını söyleyerek kovmaya dek vardırdı; ancak kısa bir süre sonra bir not yazarak karısından yaşlı adamı tekrar işe almasını rica etmek zorunda kaldı. Satın aldığı şeyle birlikte bütün kişiliği yeniden gençleşmişti; Philip ile Evelyn'e ikide bir arkadaşlarıyla eğlenmek için neler yaptıklarını soruyor, en iğrenç fıkra ve hikâyelere bile kıkır kıkır gülerek

onları utandırıyordu. Fakat bu etki sonsuza dek süremezdi; çok geçmeden William Erskine, o eski huysuz yaşlı benliğine geri döndü. Böylece Claramore'daki makinelere ilgi duyan tek bir kişi bile kalmamıştı; ta ki, yedi yıl kadar sonra, faşist konferansının katılımcılarından biri olan Amadeo Amadeo gelene dek –*Béton*'da çıkan makaleyi okumuş olan Amadeo, evin o çok ünlü merkezi vakum pompasına kendi elleriyle dokunabildiği için heyecandan deliye dönmüştü.

"Bugünlerde piyasaya çıkan o küçücük portatif modellerden çok daha üstün bir makine bu" dedi Amadeo, pompa kükrerken. "Bununla gökteki bulutları bile emebilir insan."

"Eh, öyle" dedi Philip Erskine.

Londra'dan o öğleden sonra gelmişler, arabayı Günahkâr sürmüştü. Ne zaman ki delikanlı neşeyle dördüncü ya da beşinci kez yanlış yola saptı, ya da dönemeci alırken bisikletçilere toslayıp hendeğe yuvarladı, Erskine de sonunda Günahkâr'ın bunları kasten, onu korkutmak için yaptığını anladı. Bu sınavdan kendisinin ya da arabanın sağlam çıkıp çıkmayacağını bilemese de, oldukça vakitlice geldiklerini inkâr edemezdi; öğleden sonra erken saatlerde eve vardıklarında annesini, evin önündeki çimlerde, hafiften Akdenizli tipli bir beyefendiyle konuşurken buldu. Beyefendi aşırı asimetrik kesimi olan ışıl ışıl, sarı renkli bir takım elbise giymişti; elbise parlak paket kağıdından yapılmış gibiydi –ceket, alt kısmından tek bir iri çelik düğmeyle iliklenmişti.

Günahkâr arabayı taş heykellerinin yanına park etti. Arabadan indiler. Erskine'in annesi yanlarına geldi. "Canım! Sonunda buradasın. Peki bu kim?"

"Merhaba anne. Uşağım; Roach."

Günahkâr şapkasını aynen Erskine'in öğrettiği şekilde çıkardı. Yeleği, kaskatı yakalığı ve ütülü pantolonunun içinde pek bir saygıdeğer görünüyordu –komikti ama, elbiseleri seçerken Erskine'in bile hoşuna gitmişti bu durum.

"Doğup büyüdüğün evi ziyarete gelirken yanında uşağını da mı getirdin?"

"Evet."

"Çok yazık. Ben oğlumu bekliyordum hâlbuki; Battenbergli Prens Francis Joseph'ı değil. Ne yapalım, idare edeceğiz artık." Oğlunu kucakladı, sonra alçak bir sesle ekledi: "O biraz... Yani, yüksek bir rafa uzanması gerekirse ne yapıyor?"

"O mükemmel bir uşak."

"Peki öyleyse." Philip Erskine, artık anlaşılmış olacağı üzere, kolay bir çocuk olmamıştı. Annesi oğlunun saçma sapan titizliği ve seçiciliğiyle baş etmesini becerebilen bir oda hizmetlisi bulduğu kanısına vardı. Kendisi asla oğluna benzemezdi. Sosyetenin güzel kadınlarından biriydi ve yoksullara yaptığı büyük bağışları haklı çıkarmak istediği zamanlar dışında siyasetle ilgilenmezdi. Evlendikten kısa bir süre sonra, bir erkekten çok bir evle evlendiğini anlamıştı –ki bu ev, Erskine ailesinin gelirlerinin yavaş yavaş erimesinden ve o kahrolası makinelerden önce bile, çapından kat kat fazla sorun çıkarmasıyla ünlüydü. Başlangıçta olanaksızmış gibi gözükse de, artık evi kendi başına idare edebiliyordu. Ve bazen, kocası öldükten sonra Avrupa'ya gidip, oradaki o büyük otellerden birini mi idare etsem diye hayaller kuruyordu.

Oğlu da kendince seviyordu annesini; ancak ikisinin arasında sıcak bir ilişkinin oluşmasını engelleyen nedenler vardı. Bunların en önemlisi, Erskine'ın aile bireylerinin birbirlerine benzemesi olgusundan içten içe tiksinmesiydi. Ne zaman birbirlerine çok benzeyen akraba bir ikili görse, birinin diğerine çürümüş meyve kokusunun taze meyve kokusuna, ya da karikatürün fotoğrafa benzediği kadar benzediğini düşünür, kopyanın orjinalin örtük çirkinliğini dışavurduğunu görürdü. Kendisiyle annesinin, ya da babasının, ya da kız kardeşinin bir aynada yansımasını görmekten nefret ederdi. Günahkâr o sırada kesin iki Erskine üyesine bakıyor ve içinden Philip'in annesinin grotesk bir erkeksi parodisi, annesininse Philip'in grotesk bir kadınsı parodisi olduğunu geçiriyordu.

"Gel, seni Senyör Amadeo'yla tanıştırmam lazım" dedi kadınsı parodi.

Amadeo gülümseyip sağ elini, bedeniyle tam dik açı oluşturacak şekilde uzattı. Erskine kendine uzanan eli sarsakça sıktı; İtalyan'ın çelik düğmesinden yansıyan parlak ağustos güneşiyle bir anlığına gözleri kamaşmıştı. "Sizinle tanışabilmek büyük mutluluk" dedi Amadeo.

"Senyör Amadeo alt kattaki mekanizmaların hepsini görmeye çok istekli –neden sen göstermiyorsun?"

"Peki" dedi Erskine. "Çantalarımı yukarı çıkar lütfen" dedi Günahkâr'a. Bavulların içinde *Anophthalmus hitleri* yoktu; kutuyu sağ salim evde bırakmanın, içine de aç kınkanatlılara bir ay yetecek kadar tavuk kemiği doldurmanın daha iyi olacağı kanaatine varmıştı.

"İçeride Godwin'i bul" dedi annesi Günahkâr'a. "O sana Philip'in yatak odasını ve gerekli şeyleri gösterir. Ne yazık ki yük asansörleri yine bozuldu."

Günahkâr bavulları alıp içeri girdi; geriye sadece içinde Pangaeaca tarihinin basitleştirilmiş ikinci taslağının durduğu değerli valizi bırakmıştı. Erskine, alt kata inmek üzere bu valizi eline alırken, Amadeo'nun önemsiz İtalyan Fütüristlerinden biri olduğunu hatırladı. Fütürist harekettekilerin çoğu gibi, Amadeo da, Avrupa'yı ancak bir savaşın yeniden canlandıracağını dile getirmişti. Savaş naz niyaz yapmadan gelince, dileklerine bu kadar çabuk kavuşmayı beklemeyen bir sürü meslektaşı çoktan başka şeylere özlem duymaya başlamıştı bile; ama bir tek Amadeo daha çok savaş istemişti – daha uzun, daha kanlı, hatta daha mekanik bir savaş... Aslına bakarsanız Amadeo, Fütüristler arasında davaya en çok adanmış olanın kendisi olduğunu düşünüyordu; çünkü geçen yirmi yıl boyunca estetik ya da politik konumunda bir nebze olsun değişiklik yapmamış, onları tıpkı Claramore'daki makineler gibi gururla yerli yerinde bırakmıştı. Elli yaşında hâlâ makarna yemiyor, kendi icat ettiği ayrı bir noktalama sistemi kullanıyor, bütün giysilerini Milano'daki ayakta kalmayı başarmış tek "dinamik" terzide yaptırıyor, martıları zehirliyor ve hâlâ ara sıra saçlarını motor yağıyla yıkıyordu. O yaz konferansa gelen konuşmacıların çoğu gibi, çok az arkadaşı vardı.

Vakum pompasının yanından santrifüj-kurutucuya geçtiler. "Işıltılı endüstriyel vektörleri bir kadın kalçasının kusursuz yuvarlaklarını andırıyor" dedi Amadeo, ve sonra özlemle derin bir iç çekti. Erskine onu yalnız bırakmaya karar verdi. Babasını hâlâ görmemişti; bu işi de aradan çıkarsa iyi olurdu. Fakat babasının çalışma odasına giderken kulağına gıcırtılı piyano akortları çalınınca, salona girdi.

"Merhaba Fipicik" dedi Evelyn. "İtiraf edeyim ki, seni gördüğüme memnun oldum."

"Al benden de o kadar."

"Bakıyorum ‘uşağını', ya da her neyse artık, onu da yanında getirmişsin."

"Evet. Beste mi yapıyorsun?" Erskine, kız kardeşinin "ahenksiz müziği" (ne demekse artık), anne ve babalarını sinirlendirmek amacıyla benimsediğinin farkındaydı. Ama bunun bir işe yaramayacağını da biliyordu –babaları bile, kızın o saçmalığı gerçekten sevdiğine inanacak kadar bön olamazdı; söz konusu müzik, sadist bir dişçinin hastalarını korkutmak için bekleme odasında çalacağı türden müziklere benziyordu. Sözde bütün bunları bilen biri olan Alistair Thurlow, Evelyn'in bestelerinin "sarsıcı bir potansiyel" sergilediğini öne sürmüş ve Erskine'in anne babasını, kızlarını akademiye falan göndermeye ikna etmeye çabalamıştı; ama Erskine onun bunu sadece kibarlık olsun diye yaptığına yüzde yüz emindi.

"Hayır. Alıştırma yapıyorum. Bu eve tıkılıp kalınca hiçbir şey yapamıyorum."

"Yürüyüşe çık öyleyse."

"O da fayda etmez" dedi Evelyn, anlaşılmaz bir şekilde.

Erskine tam neyi kastettiğini soracakken, on iki yaşlarında kızıl saçlı bir kız odanın içine dalıp bağırdı: "Bay Erskine, az önce arkadaşınız Bay Morton'ı annenize tecavüz ederken gördüm!" Erskine bir an için sarsıldı; sonra kızın Millicent Bruiseland olduğunu, bu yüzden de durumun son derece normal olduğunu fark etti. Millicent'in annesi –anlaşılan kocasıyla bir tür kan davasına girip ağır bir bedel ödetmek amacıyla– aşırı derecede erken gelişmiş kızını Finlandiyalı bir psikiyatra göndermiş, o da kızın kafasını belli belirsiz anladığı sözcüklerle doldurmuştu; bu yüzden de kız şimdi herkese bunun gibi suçlamalar yapmayı alışkanlık edinmişti. Anne ve babası kimse aldırmazsa kızın yakında bu huyundan vazgeçeceğine inanıyordu.

Evelyn, "Git, romanını yaz, Milly" dedi. Millicent püfleyip gitti. "Neden çocuklara ilgi duyarlar, hiç anlamıyorum" diye ekledi Evelyn.

"Doğru." Erskine birden başını kaldırdı. "Bir dakika, sahiden Morton burada mı? O kısmı doğru muydu?"

"Evet."

"Tanrı'm, zaten yeterince baş belası vardı" dedi Erskine. "Neden?"

"Bilmem; Mosley gelmiyor –babam bile geleceğini sanmıyordu zaten– ve Bruiseland ısrarla Karagömlekliler'in de temsil edilmesi gerektiğini söyledi."

"İyi de, niye Morton? Ona ‘temsilci' demeye bin şahit ister. Bildiğim kadarıyla o çeteyle çok uzaktan alakası var."

"Bir de şu var ki Philip, biz Julius'la nişanlandık" dedi Evelyn. Gözlerini Erskine'den kaçırıp, arkasındaki berbat yeşil duvar kağıdına dikti.

"Şaka mı yapıyorsun?"

"Hayır."

"Ne zaman?"

"Geçen hafta."

"Evelyn, Tanrı aşkına, adamı tanımıyorsun bile."

"Hayır, tanıyorum. Hem ikimiz de iyi ailelerden geliyoruz. Senin tek önemsediğin konu bu değil mi?"

"Senin iyiliğini de düşünüyorum kardeşim."

O sırada anneleri, elinde bir çiçek saksısıyla çıkageldi.

"Canlarım, yukarı gelip Casper Bruiseland'i bir görün. Gözlem odasında; eminim ikinizi de görmekten mutluluk duyacak."

Philip ile Evelyn tiz seslerle itiraz düetine giriştiler. Anneleri tartışamayacak kadar meşgul olduğundan, "Tamam, tamam, Casper beklese de olur" dedi, "ama baban bekleyemez Philip."

"Nerede o?"

"Kütüphanede. Git hadi."

Erskine söyleneni yaptı. Kütüphanenin kapısı kapalıydı. Kapı koluna uzandığı sırada içeriden sesler duydu, duraksadı. Seslerden biri babasına aitti; diğeriyse Leonard Bruiseland'di. Kulağını tahtaya yasladı. Kapı dinlemeye bayılırdı.

"Bu dangalaktan kaç mektup aldın?" diye sordu Erskine'in babası.

"Sadece bir tane" dedi Bruiseland.

"El yazısını tanıdın mı?"

"Hayır. Ya sen?"

"Hayır. Bence kasten gizlenmişti."

"Muhtemeldir."

"Ve aynı tehditler mi vardı?"

"Evet" dedi Bruiseland. "Çok kaygılandırıcı."

"Kaygılandırıcı falan değil. Tatsız bir mektubu her aptal yazabilir."

"Göreceğiz."

Erskine hışır hışır ayak seslerini duyunca, kütüphanenin kapısı açılmadan geri çekildi.

"Vay, Erskine evladım!" dedi Bruiseland. Ucu soyulmuş kırmızı burunlu, neşeli, yapılı bir adamdı ve genellikle cümlenin ortasında –tamamen bilinçsizce– sinüslerinden birtakım parçacıkları koparmak için horultulu ve şakırtılı sesler çıkartırdı. "Bizim genç bilim adamımız nasıllar?" Kendini sahip olduğu üç çiftliğe adamış olan Bruiseland, çoğu bilim adamını sevmezdi; ama Erskine'i severdi, çünkü Erskine ona göre, hayvancılığın gelişmiş bir dalı olduğunu düşündüğü bir şey üzerinde çalışıyordu.

"Çok iyiyim, teşekkür ederim."

"Bu sıralar genellikle Londra'dasın, değil mi?"

"Evet."

"Bundan da –gark gark hort hort taark– yakında bıkarsın eminim. Peki ee, kız kardeşin nasıl?" diye sordu Bruiseland. Geniş sırıtması anlayışlı bir bakışa çevrilmişti.

"Kısa süre önce nişanlandı" dedi Erskine, gizlice alnındaki tükürüğü silerek.

"Aa." Bruiseland'e göre Evelyn Erskine ardına bakmadan kaçılması gereken bir kızdı. Çoğu basmakalıp yakıştırmaları en az on beş yıllık olduğundan, Bruiseland Evelyn'i, haşhaş kullanan telaşelerle, çocuk yapmak yerine "ruh çatışması" yaşayan o Ibsen adlı kadın arasında bir yerde görüyordu. Gelecekteki talihsiz kocasının onun çıplak bedeninde en az üç (anlaşılan çelişkili) cinsel eğilimin yarasını bulacağından emindi: uçarı aristokratik bir orospunun yara bere içindeki irinli cinsel organı; lezbiyen bir kült meraklısının baştan çıkarıcı kalça dövmeleri; ve nevrotik bir Modernist androjenin çörek gibi göğüsleri. Bunların hepsi Evelyn'in adama sağlıklı bir mirasçı doğurmasını engellemeye yetecek türden şeylerdi. Evelyn'in alaycılığı, düşüncesizliği, müziği, (sözde) cinsel yozluğu ve yarım düzine daha korkunç nitelikleri onu, Bruiseland'e göre, hem seçme ve seçilme hakkı sonrası kadınlarında ters giden her şeyin bir özeti, hem de kendi evliliğinin çöküşünün ardındaki suçlu kılıyordu. Karısı, Evelyn Erskine ve yoldaşlarından birazcık destek almış olmasaydı, hem kızlarını o Finlandiyalı ahlaksıza göndermeyi hiç aklına getirmezdi, hem de bütün parasını harcamak üzere Floransa'ya kaçmazdı. Yine de Bruiseland, İngiltere soylularının karılarının ve kızlarının düştüğü halin tek sorumlusu olduğu düşüncesindeydi; suçlu sadece ve sadece onlar, yabancılar ve bir de özgür basındı.

Erskine Bruiseland'le sohbeti sona erdirip kütüphaneye girdi. Babasıyla en tatsız görüşmelerini hep burada yapmıştı; Cambridge'de geçen üç yıldan sonra bile, eski kitapların kokusu onda kötü bir şeylerin olduğu duygusunu uyandırırdı.

Babası başıyla selam verip, "O elinde taşıdığın nedir?" diye sordu.

"Pangaeaca konulu monografım." Erskine babasının saçlarının ağarmasına alışamamıştı. Saçlar dışında, birbirlerine hayli benziyorlardı.

"Ben de odur diye ummuştum. Çıkar bakalım öyleyse."

Erskine'in babası pirinç beynin yanındaki koltuğa oturdu; Erskine de ayakta durup, el yazısı sayfalardan pasajlar okudu. Okuması bitince babası, "Çok da kötü olmamış" dedi. "Daktilo ettirip ciltlettirseydin bari." Erskine gururla gülümsedi. "Şimdi diğer meseleye gelelim; annen yanında lanet olası bir uşak getirdiğini söylüyor, ne iş?"

Erskine bir şeyler geveledi.

"Birincisi, sana her ay o kadar parayı gazetelerini ütületmek için birine maaş bağlayasın diye vermiyorum. İkincisi, Londra'dan kalkıp mükemmel, hatta bir kısmı sana beşikten beri bakmış olan uşaklarla dolu aile evini ziyaret etmeye gelirken yanında cüce uşağını da getirmen, kabul edilebilir bir şey değil. Anlaşıldı mı?"

"Evet."

"Onu evine göndereceksin."

"Yapmasam daha iyi" dedi Erskine.

"Yapmasan daha iyi mi? Ne yazık ki ona alt katta verebileceğimiz bir yatak yok. Eğer eve göndermezsen, senin odanda uyuması gerekecek."

Erskine yutkundu. Kütüphanenin bir kapısı evin arkasındaki göle açılıyordu. İçinden dışarı koşup, göldeki ördeklerin arasına karışmak geçti. Babası az önceki tehdidi savururken, uygulanmasını kesinlikle beklemiyordu elbette –sadece Günahkâr'ın kalmasına izin verilmeyeceğini açıkça söylemenin bir yoluydu bu– ama Erskine, "Tamam" dedi.

"Tamam mı?"

"Onu eve göndermektense öyle yaparım. Ondan vazgeçmem imkânsız."

Erskine'in babası kaşlarını kaldırdı. Erskine, babasının teklifini geri çekemeyecek kadar inatçı olduğunu biliyordu. "Peki öyleyse. Annene söyle, Tara'ya odana bir yatak sermesini söylesin. Bakalım bu soytarılığı ne kadar sürdüreceksin. Ama kız kardeşine seni cezalandırdım diye yakınmanı istemiyorum. Bu saçmalık senin seçimin."

"Evet."

"En azından yarınki konuşman hazırdır herhalde?"

"Hazır."

"İyi."

Erskine el yazmasını bırakıp çıktı. Günahkâr'ın bavulu açmaya zahmet edip etmediğini görmek üzere üst kata çıkmaya karar verdi. Merdivenlerde Morton'la karşılaştı; Morton iyice besili görünüyordu.

"Merhaba Erskine."

"Merhaba Morton."

"Hoş bir ev."

"Evet. Kardeşinin sağlığı nasıl?"

"İyi."

Nişan hakkında karşılıklı bir şeyler söylemeleri gerektiğini hissediyorlardı, ama ikisi de bu konu üzerine uzun bir konuşmaya katlanmak istemiyordu; o yüzden durup bakıştılar, sonra Erskine boş valizi gösterip, "En iyisi ben bunu yukarı götüreyim" dedi.

"Tamam."

"Bütün Trinity Üniversitesi Futbol Takımı'nın önünde kafama futbol topu atıp beni yere devirdiğin, gelip kalkmama yardım ettiğin, beni utandırıncaya kadar uzun uzun özür dileyip güldürmeye çalıştığın zamanı, benim yürümeye başlamamı bekleyip sonra hemen tekrar aynı şeyi yaptığın zamanı hatırlıyor musun?" demek istiyordu Erskine. "Kayınbiraderim olduğun zaman da böyle şeyler yapacak mısın?" Ama bunları söylemedi. Onun yerine, birinin babasını ve Bruiseland'i neyle "tehdit edebileceğini" düşünerek merdivenleri tırmandı. Şiddet mi? Böyle bir olasılık karşısında bile endişelenmeyi başaramadı.

Günahkâr Erskine'in yatak odasında kestiriyordu; tabii ki bavulu boşaltmaya zahmet etmemişti. Erskine hep merak ederdi: Londra sokaklarında dolanan bir tilki, kentteki değişiklikleri fark eder miydi; aldırır mıydı? Çimentoya, cama, düz çizgilere ve dik açılara baktığında, tıpkı bir kabusta olduğu gibi, çok yanlış bir şeyler olduğunu düşünür müydü; yoksa hayvanın ontolojisi de, tıpkı kendisi gibi sert ve zarif miydi? Aynı şekilde,

şimdi yine kendine soruyordu –Günahkâr burada, Claramore'da, kendini yersiz yurtsuz hissediyor muydu? Kendini yersiz yurtsuz hissetme denen şeyi ve ima ettiği güçsüzlüğü biliyor muydu; hiç yaşamış mıydı? Delikanlının omzunu okşadı birkaç saniye, sonra, Günahkâr kıpırdanınca, okşama hareketini şiddetli bir sarsma hareketine çevirdi.

"Babam burada benimle yatman gerektiğini söylüyor."

"Ha?"

"Ama senin gündüz burada olman için bir sebep yok. En iyisi alt kata in. Tara'dan portatif bir karyola iste." Günahkâr tam gitmek üzereyken Erskine arkasından seslendi: "Bu arada, eğer o götlek Morton senden bir şey istemeye kalkarsa, bir telgraf götürmeni bile istese, yapman gerekmiyor, tamam mı?" Hayatı boyunca hiç "götlek" dememişti.

"Morton kim?"

"Kız kardeşimin nişanlısı. Tam bir mikrop. Başına kötü bir şey gelmesini ne çok isterdim, tahmin bile edemezsin."

Erskine insanlardan yorgun düşmüştü; o yüzden alt kata inmek yerine bir kitap alıp yatağa uzandı ve yedi buçukta telefonu çalıncaya kadar da kalkmadı. Ahizeyi kaldırınca hafif bir gong sesi duydu. Akşam yemeği için üstünü değiştirme vakti gelmişti.

Aşağıya inerken sahanlıkta iki koca kulaklı adamın tartıştığını duydu; Almanca konuşuyorlardı. Erskine'i görünce yaşlı olanı sözünü kesip, "Nasılsınız?" diye sordu, "Siz Philip Erskine olmalısınız. Ben Berthold Mowinckel ve bu da ikinci oğlum Kasimir." Erskine, Berthold Mowinckel'in elini sıkarken heyecanlandı; bu el en azından bir kere Hitler'in elini sıkmış olmalıydı...

Avusturya-Macaristan ordusunun madalyalı bir yarbayı olan Mowinckel, Birinci Dünya Savaşı'ndan kısa bir süre sonra kendini Münih'te bulmuştu. Bir organizasyonda Walter Nauhaus adlı eski bir asker ve resim öğrencisiyle tanıştırıldıktan sonra Thule Derneği'ne üye olmuştu. Katıldığı dernek toplantılarının üçüncüsünde ayağa kalkıp, nadir görülen mistik bir hünere sahip olduğunu keşfettiğini söylemişti: atalarından kalma durugörü belleği vardı; yani aşiretinin bütün tarihini, insan ırkının ortaya çıkışından

bu yana nesilden nesile geçtiği haliyle, sanki bizzat oradaymış gibi net bir şekilde hatırlıyordu.

Kronolojisi yaklaşık MÖ 228000'de başlıyordu; o tarihte gökte üç güneş vardı ve yeryüzü devlerle, cücelerle ve iki başlı yüzen atlarla doluydu. Uzun süren bir mücadele döneminin ardından Mowinckel ataları –hava tanrılarıyla su tanrıları arasındaki bir birleşmenin soyundan gelenler– barışın tesis edilmesini sağlamış ve çok geçmeden Tibet'teki Agartha kadar uzak yerlerde büyük koloniler kurmuşlardı. Sonra, yaklaşık MÖ 12500'de, Krist'in İrminist dini ile yozlaşmış Wotancılar arasında bir savaş başlamıştı. Savaş MS 777 yılına dek sürüp gitmiş, sonra o tarihte bir ihanet sonucunda, baş-Wotancı Charlemange, Detmold yakınlarındaki Externsteine kayalıklarında bulunan bir İrminist tapınağını ele geçirmeyi başarmıştı. Mowinckeller bu yüzden Rusya'ya kaçmak zorunda kalmıştı. Wotancılar, Katolikler, Yahudi ve Farmasonlar, Berthold Mowinckel'e hayatı boyunca eziyet etmişlerdi; zaten Mowinckel'e göre Almanya'nın son yenilgisinin ve Habsburg İmparatorluğu'nun çöküşünün sorumlusu bunların hepsiydi. Söz konusu suç, Mowinckel'in gözünde, bu komplocuların Mowinckel'in karısının birikiminin büyük kısmını yatırdığı saç fırçası fabrikasını sabote etmesinden çok da ağır sayılmazdı.

Mowinckel, Ariosofistlerin kahramanı oldu. Birkaç kehanet ve şiir kitabı yazdı. 1931 yılında, Hitler'in Schutzstaffel'ine katılmış bir Thule Derneği üyesi olan Richard Anders, Mowinckle'i Heinrich Himmler'le tanıştırdı. Himmler Mowinckel'in vakayinamelerinden pek bir etkilendi; daha sonra da onu, Münih'teki SS Irk ve Yerleşim Ana Ofisi içindeki Antik Tarih Bölümü'nün başına getirdi. Fakat tam da o hafta bir trajedi yaşandı. Gustav ve Kasimir adlı iki oğlu Münih'te, Sparkassenstrasse'de gezinirken Gustav, küçük kardeşini binadan kopup düşen bir taşın altında kalmaktan kurtardı. Ancak kendisi başından yaralanıp, üç gün sonra da hastanede öldü. İlk oğlunun ölümüyle birlikte, Mowinckel'in atalardan kalma durugörü belleği de sonsuza dek sönüp gitti. Olaydan sonraki birkaç ay boyunca Berthold, Kasimir'i sürekli test edip İrminist tarihiyle ilgili ne bildiğini sordu; ama ne yaparsa yapsın –aşağılamak, tokatlamak, hipnotize etmek dahil– oğlu tek bir ayrıntıyı bile hatırlayamıyordu. Sonra bir gün Kasimir babasına, rüyasında abisinin ruhunu gördüğünü ve abisinin gücünü ona aktardığını söyledi; ama ağzının içinde yuvarlayarak verdiği ayrıntılar babasının

hatırladıklarıyla hiç tutmuyordu. "Neden abin seni kurtarmak için kendi hayatını feda etti?" diye sorup duruyordu Berthold.

Sonunda, hayal kırıklığıyla oğlunun boynunu kırmasına ramak kalmışken, Himmler'i Agartha'yı bulmak üzere Tibet'e yapılacak bir keşif gezisine para yatırmaya ikna etti. Üç ay sonra geri döndüğünde konuşan bir panda vurup kanını içtiğini, vajinalarında büyülü taşlar taşıyan bir kadın aşiretiyle karşılaştığını ve bir şehir büyüklüğünde dev bir manastır harabesi gördüğünü öne sürdü. Himmler tüm bunlardan etkilenmişti; ancak tartışmalı bir kokteyl tarifi yüzünden iki adamın arası açıldı ve Mowinckel bir daha asla Nazi çevrelerinde görünmedi. Artık Avrupa'yı geziyor, konuşmalar yapıp şiir kitaplarını satıyordu.

Erskine iki adamla birkaç dakika gevezelik etti. Konuşmayı kibar bir şekilde Hitler'le ilgili dedikodu sormaya götüremedi. Sonra alt kata inip, saman nezlesine yakalanmış kız kardeşini holde burnunu silerken buldu. Onu kuzey yemek odasına götürdü; masaya sadece on servis konduğunu görünce canı sıkıldı. Berlin Olimpiyatları'nın konferansı etkileyeceğini biliyordu; ama katılımın bu kadar düşük olacağını tahmin etmemişti. Avrupa'nın babasından nefret etmeyen tek faşistleri bunlar mıydı? Belki de geri kalanlar Olimpiyatlar'a davet edilmediklerini itiraf edemeyecek kadar utanmıştı; evlerinde perdeleri kapatmış, radyo dinleyerek oturuyorlardı. Böyle bir durumda kendisi de büyük olasılıkla aynısını yapardı.

Odayı dolanarak elle misafirleri saydı. "Sen, ben, babam, annem, Bruiseland, Mowinckel ve oğlu, deli İtalyan..."

"Deli olabilir ama müzikle ilgili ilginç fikirleri var."

"...ve bir de senin soylu nişanlınla birlikte dokuz ediyor. Kim kaldı?"

Yer kartı son Claramore misafirinin bir Muhafazakar Parti yöneticisi ve Erskine'in tanıştığı en sıkıcı insan olan Edgar Aslet olduğunu ortaya çıkardı –adam o kadar sıkıcıydı ki, ne hayatı ya da yapıp ettikleriyle ilgili tek bir ayrıntı bile kalmamıştı Erskine'in aklında. Erskine'in babası masanın başında oturuyordu ve halihazırda tanıdığı kişilerle yemek yemeyi yeğlemişti; o yüzden de Aslet'i soluna, Bruiseland'i de sağına oturtmuştu. Erskine'in annesi ise diğer uçta oturuyordu. Yabancı onur konuklarıyla ilgilenmeyi severdi; o yüzden soluna Amadeo'yu, sağına da Berthold

Mowinckel'i oturtmuştu. Aralarında, masanın ortasında nispeten genç bir dörtlü vardı: Morton'ın yanında Erskine ve karşılarında, Evelyn'in yanında Kasimir Mowinckel. Şarap servis edilirken Erskine'in annesi konuştu; "Söyleyin Bay Morton; bir Karagömlekli olarak özel Karagömlekli sigarası dışında hiçbir şey içmediğiniz doğru mu?"

"Morton tam bir Karagömlekli sayılmaz" dedi kocası.

"Korkarım ki bu doğru" dedi Morton. "Birçok toplantıya katıldım ve üst seviyedeki pek çok kişiyi tanıyorum. Ama aralarına katılmamaya karar verdim."

"İsabet olmuş" dedi Bruiseland. "Senin deyişinle, o ‘üst seviyedekiler' – onların bir iki tanesini tanıyorum; Karagömlekli olmadan önce hepsi ya Malaya'da kauçuk ekiyor, ya Patagonya'da koyun yetiştiriyor, ya da Kenya'da madencilik yapıyorlardı... İngiltere'de başarısız oldular, yurtdışına çıktılar, yurtdışında da başarısız oldular, İngiltere'ye döndüler, yapacak bir şeyler uydurdular. Arkalarına da, içi jilet dolu patatesler fırlatan taksi şoförleriyle dolap ustalarını aldılar."

"Benim nedenlerim daha çok onların politik görüşleriyle ilgili" dedi Morton. "İngiliz Faşistler Birliği bol bol devrim ve diktatörlükten bahsediyor; sizin de bildiğiniz gibi Senyör Amadeo –bu İtalya'da bir şey, İngiltere'deyse çok başka bir şey. İngilizler sağlamlığı, dengeyi ve banallığı severler. Karagömleklilerin çoğu bunu anlayamayacak kadar genç. Ama bu kadar kaba ve saldırgan davranmaya devam ederlerse faşizmi on yıl geriye götürecekler." Bir şey Erskine'in dikkatini çekmişti: Bruiseland, Morton sessiz kaldığında ona çok saldırgan bir tavırla bakıyor, bir şeyler söylerken de bu sefer Evelyn'in kafasının ardındaki bir noktaya gözünü dikip yine pis pis bakıyordu.

"Haydi canım" dedi Erskine'in babası. "Bütün bunlar bir yana, Mosley sadece tedavisi imkânsız bir uçkuru düşük gece kulübü düşkünü değil, aynı zamanda Yahudi düşkünü. Uzun süre bizi Yahudiler konusunda doğru yolu bulduğuna inandırmaya çalıştı; ama bunu çıkıp söyleyemeyecek kadar kibardı. Fakat benim artık sabrım da, güvenim de tükendi. Bence bir Yahudi milletvekilliğini yapsa, hiç rahatsız olmaz."

"Herkesin ortasında Yahudilere saldırmak sıkıntı yaratır" dedi Aslet.

"Onlara saldırman gerekmez, olguları dile getirmek yeterli" dedi Erskine.

"Sözgelimi: Yahudi kanı kara bir sis gibidir; bir Aryan'ın gizemli sembollerin büyülü güçlerini tanımasını engeller" dedi Berthold Mowinckel. "Asıl sorun karışık evlilikler."

"Semboller meselesini bilemeyeceğim; ama asıl sorunun karışık evlilikler olduğu ortada. Eminim oğlum da yarınki konuşmasında bunu açıklayacak" dedi Erskine'in babası.

"En kötüsü aristokratlar" dedi Bruiseland. "Bütün paralarını mücevherle at yarışlarına harcıyorlar, evleri harabeye dönüyor; o yüzden sırf çeyizi için zengin bir Yahudi kadınla evleniyorlar. Yahudiler soylu ailelere de el attı mı; hepimiz mahvoluruz. Roma İmparatorluğu'nun başına gelen de buydu işte."

"Eğer bir Yahudi, bir kadının erdemine leke sürer, ama kadın sonradan iyi bir Aryan koca bulursa, çocukları yine de Yahudi olur" dedi Kasimir Mowinckel.

"*Halt die Schnauze*[6], Kasimir" dedi Berthold; Bruiseland'in Evelyn'e dehşetli bir kaygıyla bakmaya başladığını görür görmez.

"Faşistler de en az senin kadar kötü anne" dedi Evelyn, Bruiseland'i görmezden gelerek. "Bütün vakitlerini başkalarının evliliklerini kınayarak geçiriyorlar."

"Evelyn!"

"Evet, Evelyn çok haklı. Bence de kaygılanmamız gereken daha önemli şeyler var" dedi Morton. "Bilirsiniz, Bismarck bir keresinde Yahudilerle Almanların çocuklarının ne kadar iyi çıktığını belirtmişti. Semit bir kısrağın bir Alman aygırı için kötü bir eş olmadığını ve oğullarından birinin bir Yahudi kadınıyla evlenmesinden mutluluk duyacağını söylemişti. Nietzsche de aynı şeyi söyledi. İtaat etmesini ve emir vermesini bilen, ama gerçek bir zekâya sahip olmayan Alman aristokratlarına İsrailli kızları önermişti." Erskine elindeki şarap kadehini inceliyordu.

"Ah, Nietzsche'nin canı cehenneme" dedi Bruiseland.

"Herr Hitler onu beğeniyor galiba" dedi Aslet.

"Hitler ırk konusunda Nietzsche'yi okumuş olabilir mi gerçekten?" dedi Morton, baş uşak Battle çorbasını servis ederken. "Ya da Gobineau'yu, Wagner'i, Chamberlain'i? Elbette hayır. Onun bir avuç ucuz broşürden başka bir şey okumadığı belli; yayıncılarını da daha sonra hapse atmış."

"Nietzsche vazgeçilmez biri" dedi Amadeo. "Bize Hıristiyanlığın Museviliğin bir tümöründen ibaret olduğunu gösterdi."

"Ne saçmalık..." dedi Bruiseland.

Aslet, buharlar tüten kasesinin üstünden bibere uzandığı sırada, gömleğinden bir düğme kopup çorbasına düştü. Utanç içinde çorbaya elini daldırdı ve sonra acıyla inleyip parmaklarını salladı. "Kaynar yağ gibi olmuş bu!"

"Ah, özür dilerim efendim" dedi Battle. "İzin verirseniz." Sakin bir tavırla elini yeşil sıvıya soktu ve düğmeyi arandı. Bulunca da bir peçetenin üzerine bırakıp kaseyi aldı. Eli kıpkırmızı olmuş, ama gözünü bile kırpmamıştı. "Bunu döküp size başka bir çorba getireceğim efendim."

"Bu adam bir büyücü!" diye tiz bir çığlık attı Berthold Mowinckel.

"Ah, hayır, telaşlanmayın" dedi Erskine'in annesi. "Battle böyledir."

Battle, acı duygusunu körleştiren konjenital analji adlı nadir görülen nöropatik bir rahatsızlıkla doğmuştu. Çocukken farkında olmadan dilinin ucunu ısırmıştı; bu yüzden konuştuğu zaman hâlâ ne söylediği pek anlaşılmıyordu. Claramore'da özellikle faydalıydı; çünkü hem güçlü elektrik şoklarına, hem de tesadüfi aşırı sıcak buhar püskürmelerine karşı bağışıklıydı.

"Gerçekten de üremenin önemli olduğuna inanmıyorsun, değil mi Morton?" diye sordu Erskine.

"Elbette önemli" dedi Bruiseland. "Koyunları, atları, tavukları, tıpkı modern insanı bıraktığımız gibi rastgele, özensiz çiftleşmeye bıraksak, her şey karman çorman olmaz mıydı?"

"Morton; Brittany'de Kerangal ailesini duydun mu hiç?" diye sordu Erskine. "Saint-Brieve'de. 1830 ila 1890 arasında yedi katil ve dokuz fahişe çıkmıştı aralarından; geri kalanı da ya kör, ya sağırdı."

"Evet, duydum onları; aralarından bir ressam, bir şair, bir mimar, bir aktris ve bir müzisyen çıktığını da hatırlıyorum."

"Ama Galton'a göre..."

"Galton'ın Kraliyet Ailesi hakkında söylediklerini herkese bir hatırlatmak ister misin?" dedi Bruiseland.

"Onların bizlerden daha sağlıklı olmadığını kanıtladı; milyonlarca insan her pazar onlar için dua etse bile, ki bu da, ıı, biraz tuhaf" dedi Erskine.

"Kesinlikle. Adam budalanın teki" dedi Bruiseland.

"Nietzsche kadar kötü mü?" diye sordu Evelyn.

"Nietzsche kadar; Wagner, Gobineau, Chamberlain, Ibsen, Rodin, Verlaine, Mallarmé ve bütün diğerleri kadar kötü." Bruiseland son isimleri karısından öğrenmişti. "Sakatlar ve soytarılar."

"Wagner büyük adamdı" dedi Kasimir Mowinckel.

"*Halt die Schnauze* Kasimir" dedi Berthold. "Ama; evet, büyük adamdı gerçekten."

"Pitt-Rivers, ‘Sadece Yahudiler bizi Yahudilerden kurtarabilir' demişti" dedi Erskine. "Yahudilerin kendi ırksal arılıklarını yeryüzünün bütün diğer uluslarından çok daha iyi koruduklarından bahsediyor; o yüzden onlardan öğrenecek çok şeyimiz var."

"Ah, Tanrı aşkına, nedir bu arılık denen şey?" diye sordu Morton. "İngilizler melez –yarı Norveçli, yarı Kelt, yarı Roman, yarı Norman. Herkes biliyor bunu. Chamberlain bile bizim kuzeyden gelen ‘arı Aryanlar' kadar iyi olmadığımızı söyledi."

O sırada Millicent Bruiseland daldı odaya. Kızın o kadar çok çili vardı ki, Erskine başka çocuklardan çalmış olabilir mi diye şüphelendi.

"Senin emzirme odasında olman lazım Millicent" dedi Erskine'in annesi. "Çayını içmedin mi daha? Dadın nerede?"

"Ben emzirme odası için çok büyüğüm; zaten acilen oğlunuzla konuşmam gerekiyor."

Konuşmalar kaldığı yerden devam ederken Millicent Erskine'in yanına gidip, kulağına, "Bay Erskine, çok sarsıcı haberlerim var" diye fısıldadı. "Arkadaşınız Bay Morton bunu kız kardeşinize vermemi istedi." Erskine'e buruş buruş olmuş bir not uzattı –belli ki uzun zamandır elinde tutuyordu: "SEVGİLİ BAYAN ERSKINE, DÖL YOLUNUZLA BİRLİKTE AKŞAM ÇAYI İÇMEK İSTERİM, SAYGILARIMLA, BAY MORTON."

"Millicent, bunu hemen yok et."

Millicent üfleye püfleye gitti. Kasimir Mowinckel babasından tuzluğu rica etti; ama babası onu duymazdan geldi.

"Morton; bu akşam ahlaki değerlerimizi küçümseyip inançlarımızla alay etmekten başka bir şey yapmadın" dedi Erskine'in babası. "Eğer ırkı temizlemek ilgini çekmiyorsa, ne diye kendine faşist diyorsun?"

"Çünkü, dediğim gibi, kaygı duyulacak daha önemli şeyler var. Kapitalist demokrasi tükendi. Kendi kendini öğütüyor. Bize özgür bir ülkede yaşadığımız söyleniyor; ama yiyeceğe parası yetmeyen bir insanın bir gazeteye sahip olmasını, ya da mahkemeye gidebilmesini sağlayan bir özgürlük anlamsız. Saf yozluk. Bir şeyler yapmak gerekiyor. Bizim de toplumu yenilemek için iki seçeneğimiz var. Biri komünizm –ki tanrısız olduğundan asla yürümeyecek. Diğeri de faşizm."

"Yani tam olarak ne öneriyorsun?" diye sordu Erskine'in babası.

"Herkesi sıkmak istemem."

"Nazlanma Morton."

"Peki, kısaca toparlarsam; bütün yetişkin nüfus yirmi dört loncaya bölünecek: Tarım, Kimyasallar, Taşımacılık, Bankacılık, Sigorta ve benzeri."

"Müzik için de bir lonca olacak mı?" diye sordu Evelyn.

"Korkarım olmayacak canım; çünkü bu masada oturanların büyük kısmının şansına, on iki notalı müzik İngiltere'nin önde gelen sanayilerinden biri değil. Sen Profesyoneller'e ya da Envai İmalat'a katılabilirsin. Elbette bir lonca da Evli Kadınlar için olacak. Her şeyin ötesinde bir de Ulusal Lonca olacak; daha alt loncaların her birinin seçilmiş

temsilcilerinden oluşan bir lonca. Artık kimse sloganlar, ya da lafazanlık, ya da iyi görünüm nedeniyle seçilmeyecek; çünkü herkes temsilcilerini, tamamen becerilerine dayalı olarak meslektaşları arasından seçecek. Ulusal Lonca, kârların, saatlerin, çalışma koşulları gibi şeylerin denetimini yapacak, ücretleri denetleyerek, tüketimi üretime çevirecek. Yoksulluğun, işsizliğin ve sömürünün sonu gelecek."

"Bu söylediğin Yahudi sosyalizmi gibi geldi bana" dedi Aslet.

"Ah, Yahudiler sosyalist mi?" diye sordu Evelyn. "Ne matrak; ben onların hepsinin kibirli para babaları olduğunu duymuştum. Yanlış anlamış olmalıyım."

"Yine aynı şey bu; sadece yılanın kafası Moskova'da, kuyruğu da New York'ta" dedi Berthold Mowinckel. Dudakları şaraplanmıştı; bu da onu vampirlere benzetmişti. "Hepsi de Yahudi, ve hepsi de uygar Avrupa'ya diz çöktürmek istiyor; o yüzden onlara ne dediğimizin ne önemi var?" Erskine, "uygar Avrupa'ya iz döktürmek istiyorlar" diye duydu Mowinckel'in sözlerini; ve bunda ne vardı, anlayamamıştı.

"Yahudilerin parayı bu kadar çok sevmelerinin nedeni onun soyut, evsiz ve kaygan bir şey olması; tıpkı onlar gibi" dedi Amadeo. "Kapitalist piyasa sisteminde kendilerini iyi hissediyorlar; çünkü bütün dinleri bir sözleşmeye dayanıyor. Tabii bir de çölün etkisi var. Yakıcı güneş ve berrak ay ışığı ruhsuz entelektüalizmi besliyor. Duyular ve duygular solup gidiyor; geriye kalan şey altın oluyor. Aynı zamanda çölde, koyun sürüsü iki katına mı çıkacak, yoksa açlık ve hastalıktan ölüp gidecek mi, asla bilemez insan. O yüzden de sınırsız biriktirme, üretme ve spekülasyonu saplantı haline getirir. Böyle bir şey saygın, yerleşik bir çiftçi topluluğunda asla mümkün olamaz."

"Ah, yani Yahudiler ruhsuz entelektüeller mi?" diye sordu Evelyn. "Bu komik; ben onların hepsinin ahlaksız ve aşırı seks düşkünü olduğunu duymuştum. Bu konular beni aşıyor."

"İtiraf edeyim; benim önerdiğim şey Roosevelt'in yaptığından çok farklı değil" dedi Morton, yine konuya dönmeye çalışarak. "Ama onunkisi çok daha katı."

"Morton, bana öyle geliyor ki senin tek yapmak istediğin Parlamento'nun yerine daha da kötü bir şey geçirmek" dedi Bruiseland. Morton'ın hemen solunda oturduğu halde, o akşam genç adamı ilk kez doğrudan muhatap alıyordu. "Parlamento'nun, hükümeti hükmetmekten alıkoymaktan başka bir amacı var mı; amacı varsa tabii? Parça parça monarşiyi parçaladı, Kilise'yi parçaladı ve sonunda taşra soylusunu bile parçaladı. Ülkede düzeni sağlayabilecek her şeyi parçaladıktan sonra da, bizi Yahudilerin merhametine bıraktı."

"Yeter Bruiseland!" dedi Aslet.

Ama Bruiseland ona aldırmadı. "Bundan daha iyi bir ‘Ulusal Lonca' olamaz. Bize gereken, yapılması gerekeni yapmaktan korkmayan bir kral."

"Faşizm, Orta Çağ Britanyası'nda yaşıyormuşuz gibi yapmak değildir" dedi Morton.

"Faşizmin ne olduğunu bana sen mi anlatacaksın genç adam?" dedi Bruiseland. "Faşizm loncalar değildir; bilim de değildir, İngiltere de değildir. Bunlar gibi gelip geçici modalar değildir. Zamana direnmiş İngiliz gelenekleridir. Taç ve topraktır. Soylu kan ve işçinin sadakatidir. Ejderi katleden George'dur."

"Faşizm zaman kadar eski bir savaştır" dedi Berthold Mowinckel.

"Bütün bunlar palavra" dedi Amadeo yüksek sesle. "Hepiniz gericisiniz. İtalya'da taç ya da toprak görüyor musunuz? Ya da Almanya'da zaman kadar eski bir savaş mı var? Hayır. Faşizm moderndir! Faşizm makinenin zaferidir. Faşizm pistonlar ve pervanelerdir. Geri kalan her şey iktidarsızlıktır. Eminim siz söylediklerimi kabul edersiniz Bay Erskine; sonuçta bu muhteşem evi yeniden inşa etmişsiniz... Söylesenize, altı Buckingham Sarayı, tepesi de St Paul Kilisesi'nin kubbesi olan bir gökdelenin inşa edilmesi için daha ne kadar bekleyeceğiz? Moskova'ya ahır kadar büyük tanklar göndermek için daha ne kadar bekleyeceğiz?"

"Gücenmeyin Senyör Amadeo, ama bence sorunun yarısı bu tür saçmalıklardan kaynaklanıyor" dedi Aslet, geyik eti servis edildiği sırada. "Demiryolları, motorlu arabalar, telefonlar, sinemalar –‘Herkes okumayı öğrensin, herkes dükkânlara gitsin!'– bu kadarı çok fazla. İnsanlığın büyük kısmı şimdiden tükenmiş durumda. Yaşam artık o kadar delice bir şey oldu

ki, insanların onun gerçek değerini anlayabilmesi çok zor. Duyuların aşırı uyarılması kitlesel yozlaşma demektir."

"Makul" dedi Bruiseland, yine Evelyn'e kötü kötü bakarak.

"Makineleri kullananın kalbi de makine gibi olur" dedi Kasimir Mowinckel. "Batı bugün kanla dolmuş bir türbin gibi." O sırada yüksek sesli bir patlama oldu ve herkes oturduğu yerden sıçradı. Erskine panik halinde dönüp babasına baktı. William Erskine'in yüzü bembeyazdı ve göğsünde koyu kırmızı bir leke büyüyordu. Çatalı elinden düştü.

Sadece Amadeo rahatsız olmamış gibiydi. "Bu ülkede yeterince patlama olmuyor" dedi, elinde tuttuğu gümüş bir cep saatini göstererek. "Gördüğünüz gibi, bu aslında vakti göstermiyor; çünkü normal saat mekanizmasının yerine küçük bir pistol mekanizması var. Kalibresi sadece iki milimetre. Naziler arasında yaygınmış duyduğum kadarıyla; ama bir konuşmayı sıkıcı ya da boğucu bulduğum zaman da çok yararlı oluyor."

Uzun bir sessizlik oldu. Battle, Erskine'in babasının dökülen şarabı gömleğinden silmesine yardım etti, sonra da minyatür kurşunu gümüş bir ceviz kıracağıyla duvardan kazımaya gitti.

Erskine'in annesi konuştu. "Bugün gazetede okudum; artık telefonda kaç dakika konuştuğumuzu hesaplayabiliyormuşuz. Postane böyle bir hizmeti sunduğu için pek bir böbürleniyor; hâlbuki bizim evde yıllardır vardı bu."

"Ya, gerçekten mi?" diye sordu Aslet.

Yemeğin devamı pek başarılı geçmedi; özellikle de sona doğru kadınlar erkekleri sessizlik içinde şarap içip puro tüttürmek üzere yalnız bırakınca. Erskine yatağına gidebildiği için rahatlamıştı; Kasimir Mowinckel'in satranç oynama teklifini geri çevirdi. Günahkâr'ın çoktan portatif karyolada uyumuş olacağını umuyordu; ama Günahkâr odada değildi. Erskine uyumayıp, tam üç saat boyunca süpürgelikteki bozuk elektrik prizinden gelen hafif çıtırtıları dinlediği halde, Günahkâr yukarı gelmedi. Erskine annesinin, babasının sözünü çiğneyip Günahkâr'a uşak odasında bir yatak bulmuş olabileceğini düşündü; ama ertesi sabah uyandığında Günahkâr odadaydı, uyuyordu.

Birkaç dakika Günahkâr'ın tepesinde dikildi; yükselip alçalan göğsünü seyretti. Bir an için Amadeo'nun Yahudiler hakkında söylediklerini düşünerek içinden güldü: "Soyut, evsiz ve güvenilmez." Günahkâr evsizdi elbette; Erskine onu St Panteleimon'da bulduğu zaman öyleydi gerçekten. Güvenilmez bir çocuktu; ama Erskine bundan daha soyut bir insanla hiç karşılaşmamıştı. Giyinip alt kata indi. Kahvaltı sofrası henüz hazırlanmamıştı ve ev tuhaf bir şekilde sessizdi; sanki sürpriz parti hazırlığı varmış gibiydi. Başkâhyayı holde buldu.

"Neler oluyor Battle?"

"Size tatsız haberlerim var, efendim. Bay Morton ölü bulundu bu sabah."

"Ne demek istiyorsun?"

"Genç Herr Mowinckel onun cesedini gölde buldu efendim. Kötü dayak yemişe benziyor. Polisi çağırdık."

Erskine ahşap bir sandalyeye doğru gidip kütük gibi oturdu. Gözlerinin önünde, Morton'ın cesedinin çevresinde üçüncü *Pangaeaca Dil Bilgisi ve Sözlüğü*'nün sayfalarının yüzdüğü bir sahne canlandı; sayfalar gözlerini örtüyor, gırtlağından aşağı kayıyordu. Bu nasıl olabilirdi? Akşam yemeğindeki misafirlerin çoğu büyük olasılıkla Morton'dan nefret etmişti etmesine; fakat Amadeo dışında hiçbiri Mussolini tarzında adamlar değildi –herhalde hiçbiri bir başka faşisti siyasi bir anlaşmazlık yüzünden öldürmezdi, değil mi? Ama çok daha önemli başka bir soru vardı: Günahkâr önceki gece yatağa neden o kadar geç gelmişti? Neredeydi? Ve sonra Erskine'in aklına o öğleden sonra Günahkâr'a söyledikleri geldi; kelimesi kelimesine...

14

AĞUSTOS 1936

Claramore'un en genç uşağı Alex Godwin'in hayattan istediği sadece iki şey vardı; ve üç kuruşluk maaşından ayırabildiği her peniyi, bir gün bunların ikisine birden para yetiştirebilmek üzere biriktiriyordu. Birincisi, Evelyn Erskine'in oda hizmetçisi Tara Southall'ın karısı olup, ondan çocuk yapmasıydı. İkincisi de, en iyisinden emniyetli bir tabuttu.

Londra Vaktinden Önce Gömülmeyi Önleme Derneği'nin yılda dört kere çıkardığı *Cenazede Reform* dergisinin son on dokuz abonesinden biri olan Godwin, ölü kaldırma adabı teknolojilerinde uzmandı. Bunların arasında en çok da Almanların *Leichenhausen* dedikleri "bekleme morgları"ndan tiksinirdi. On dokuzuncu yüzyılda yaygın olan bu uygulamada, bir doktor sizi ölü ilan ettikten sonra yirmi otuz kişiyle birlikte, üç gün boyunca, bir okul yatakhanesi gibi sıra sıra dizilmiş kalasların üzerinde yatardınız; koku çıkmasın diye de dört bir yanınıza çiçek buketleri konurdu. El ve ayak parmaklarınıza teller bağlanır, bu teller de tavandaki raylardan çekilip bir orga bağlanırdı; böylece, eğer uzuvlarınızdan biri seğirecek olursa bir nota duyulur, bekçiler de hemen koşup gelirlerdi. Bekçiler her gece orgla kısa bir vals çalıp, her şeyin yolunda olduğundan emin olmak zorundaydı. Halktan kimseler de küçük bir ücret karşılığında bu morgu gezebiliyordu.

Bu belki Almanya, ya da Fransa için makul olabilir, diye düşünüyordu Godwin; ama İngiltere'de uygulanması söz konusu bile değildi. Eğer bir insan, kaza eseri diri diri gömülecek kadar sorumsuzsa, devletin onun adına bu sorumluluğu üstlenmesini nasıl bekleyebilirdi ki? Bu tam anlamıyla sosyalizmdi; hem de fazlasıyla çocukça bir sosyalizm. Godwin kendine bakabilirdi, ve bu yüzden de parasını, doğru dürüst, emniyetli bir tabuta yatırmayı planlıyordu.

Tara'yla tanışmadan önce standart modellerden biriyle yetinebilirdi. Bu modellerde, dışarıya uzanan bir hava borusu, bir şişe su ve mezar taşından havai fişek fırlatmaya yarayan bir ip vardı. Bekâr biri için fazla bile. Ama ya Tara sonunda onunla evlenmeyi kabul ederse? Ya aynı ölümcül hastalığa yakalanır ve aynı anda birlikte gömülürlerse? Aralarında sadece birkaç santim tahta ve toprak olursa, ve kurtarılmayı beklerken birbirlerini kucaklayamazlarsa... Bundan büyük felaket olamazdı!

Bu sorunun çözümü, gerektiği zaman kaldırılabilecek ortak bir duvarı olan yan yana iki bölmeydi elbette. Orada beraber geçirebilecekleri mutlu vakitleri düşünüyordu Alex sık sık –kimbilir, havai fişeği hemen fırlatmamaya bile karar verebilirlerdi. Tara'nın gerçekten ölüp kendisinin hayatta kaldığı korkunç bir olay yaşansa bile, en azından Tara'ya doğru dürüst veda edebilmiş olacaktı. Bu kusursuz bir önlemdi; ancak yine de, Brunswickli Dük Ferdinand emniyetli tabutu icat ettiğinden bu yana geçen 144 yıl içinde, kimse evlilere yönelik bir model çıkartmamıştı –o yüzden Godwin bunu bizzat tasarlattıracak ve neye mal olursa olsun yaptıracaktı. Maliyetine değerdi; çünkü acıların en büyüğüydü ayrılık acısı –uşak, mutfağının dışındaki karanlık koridorda durmuş, Günahkâr'a bir tabak yemek veren Tara'yı kapıdaki çatlaktan gözetlerken, kafasından işte bu düşünceler geçiyordu.

"Bayan Erskine senin aslında bir uşak olmadığını söylüyor" dedi Tara.

"Öyle mi?" diye sordu Günahkâr.

"Bunu ben bile söyleyebilirim aptal."

"Neyi yanlış yapıyorum peki?"

"Neyi mi yanlış yapıyorsun?" Tara'nın kikirderken iri gözlerini, sanki bir an için parlak bir ışıkla körelmişcesine, iyice kısmasına bayılıyordu Godwin. "Bak ne diyeceğim: birkaç gün tatil yapabilirsem, oturur sana bir liste çıkarırım."

O sırada Milicent Bruiseland diğer kapıdan mutfağa daldı. "Oyunumda rol alacak mısınız, Bay Roach?" Günahkâr'ın eline daktilo edilmiş bir tomar kâğıt tutuşturmaya çalıştı; ama kâğıtları ondan önce Tara kaptı.

"Bakalım şuna bir" dedi Tara ve okumaya başladı.

BAY BRUISELAND ve BAYAN ERSKINE içeri girer.

BAYAN ERSKINE: Sizde gördüğüm frenulum kadar seçkinini hiç kimsede görmemiştim.

BAY BRUISELAND: Çok naziksiniz hanımefendi.

Vahşice çiftleşir, sonra çay içerler.

BAYAN ERSKINE: Tecavüze uğramak için ne güzel bir gün.

BAY BRUISELAND: Bir dahaki sefere kulağına sokayım mı?

"Ah, aziz Milly teyzem adına!" dedi Tara, kağıtları yere atarak. "Yeter artık. Misafirimizi şok edeceksin."

"Ben kolay kolay şoka girmem tatlım" dedi Günahkâr. O akşam ilk kez özgüveni tavana vurmuştu.

"Seks hakkında her şeyi biliyor musunuz, Bay Roach?" diye sordu Millicent.

"Bildiğim bir şeyler var."

"Yaptığınız en iğrenç şey nedir?"

"Duymak istediğine emin misin?"

"Ben utangaç bir akşamsefası değilim Bay Roach."

Tara, Günahkâr'ın eğilip Millicent'in kulağına bir şeyler fısıldamasına engel olamadı.

"Hiç de şaşırmadım" dedi on iki yaşındaki çocuk. "Doktor Karjalainen bana eski insanların şey yapmayı akıl edemeden önce bunu yaptığını söylemişti..." diyip, Günahkâr'ın kulağına geri bir şeyler fısıldadı.

Günahkâr'ın gözleri irileşti. "Bunu hiçbir yarrak yapmamıştır!"

"Onu dinleme delikanlı" dedi Tara. "O sözcüklerin birinin bile anlamını bilmiyor. Haydi, uzaklaş Milly, bırak da Günahkâr çayını rahatça içsin."

"Hayır!" dedi Millicent.

O sırada Godwin hapşırdı. Tara başını çevirdi. Godwin sanki dışarıda saklanmıyormuş da, oraya geliyormuş gibi dosdoğru mutfağa dalarak hatasını örtmeye çalıştı; ama Tara yine de ağzının içinden bir küfür savurup öteki kapıdan telaşla çıktı. Godwin'i aramaya gelen Battle'ı itmek zorunda kalmıştı.

Millicent, Battle'ı görür görmez bir şarkı mırıldanaraktan tezgâhtan aldığı bir çatalı adamın kalçalarına saplamaya çalıştı.

"Lütfen yapmayın bunu Bayan Bruiseland" dedi Battle; pantolonu için endişelenmişti.

Battle Godwin'e birtakım talimatlar verirken, çatalı bırakmaya gönlü olmayan Millicent Günahkâr'ı omzundan dürtmeyi denedi.

"Dikkat et kızım" dedi Godwin. "Bu delikanlı Battle'la aynı değil. Canını yakarsın."

"Benim canım kolay kolay yanmaz koçum" dedi Günahkâr. Bu, o akşamki ikinci özgüven patlamasıydı.

"Yanmaz mı Bay Roach?" diye sordu Millicent.

"Benim işim canımı yaktırmamaktı."

"Ya! Bir oyun oynayabilir miyiz?"

Böylece, iknayla geçen birkaç dakikadan sonra, Günahkâr'la Battle sırtlarını masaya vermiş yan yana duruyorlardı. Millicent'sa masanın üzerine çıkmış, bir beyzbol oyuncusu gibi iki eliyle ağır bir bakır tava tutuyordu.

"Hazır mısın Battle?"

"Evet, bayan."

Millicent tavayı Battle'ın kafasına vurabildiği kadar sertçe vurdu. Büyük bir tangırtı koptu; ama Battle dizlerini hafifçe büküp öksürmekle yetindi.

"Hazır mısınız Bay Roach?"

Kızın göründüğünden de sıska olduğunu düşünen Günahkâr, ellerini cebinden çıkarıp destek almaya bile çalışmadı.

"Tamam."

Millicent vurdu.

Uyandığı zaman Günahkâr kendini masanın üzerinde buldu; ağrıyan başına ıslak, soğuk bir havlu sarılmıştı. Mutfak masasının başında Tara'yla hanımı oturuyordu.

"Ve yemeğin geri kalan kısmında tek bir kelime bile etmediler" dedi Evelyn. "Bu kadar çocuk bunlar. Daha konuşmalar var; Cuma gününden önce dünya savaşı çıkmazsa şanslıyız demektir. Ah, baksana, genç boksör de uyanmış. Umarım rahat ettirebilmişizdir seni; ama yaşadığın o idam sahnesinden sonra ne yapacağımızı bilemedik. Fakat Günahkâr –Tara bu adı kullandığını söylüyor– bir daha bu küçük rezil kızın tek bir lafını bile dinlemeyeceğine söz vermelisin."

"Hatırlarsan sen de bir keresinde kafama vurmuştun."

"Evet, ama bir nedenim vardı."

"O uşak..."

"Ah, uşaklar hiçbir şey hissedemezler."

"Ben en iyisi gideyim, bayan" dedi Tara. "Yukarıda yapılacak çok iş vardır hâlâ."

"Tamam Tara, sabahleyin görüşürüz." Evelyn Tara'nın yanağına bir iyi geceler öpücüğü kondurdu. Tara gitti.

"Hizmetçine karşı kibar ve samimisin" dedi Günahkâr.

"Evet. Şu çok hafif kalkmış kaşından ne demek istediğini anlıyorum; ama öyle bir şey değil. Çok iyi arkadaşız. Tanıştığımızda ikimiz de çok gençtik ve bu koca evde aklı başında olan tek kişi o. Ne zaman aptallık, ya da korkaklık etsem bana söyler. O iğrenç dangalağı bir daha görmek zorunda kalmasın diye onu Londra'ya götürmeye can atıyorum."

"Hangi dangalak? Çok var onlardan burada."

"Godwin. Uşak. Buraya geldiğinden beri Tara'yı gözetliyor. Bazen Tara geceleri odasının önünde öylece dururken buluyor onu. Babam da bir keresinde onu kütüphanede Tara'yı tehdit ederken yakalamış; ama tabii yanlış anlamış. Şimdi gizli bir aşk ilişkisi yaşadıklarını sanıyor; oysa kız onun yanında durmaya bile katlanamıyor. Adamın ağzından tabuttan başka söz çıkmaz. Gerçi, aslına bakarsan –Tara'ya bile söyleyemedim bunu–bir keresinde onunla hayli enterasan bir konuşma yaptım. Bekleme morglarını bilir misin?"

Günahkâr, hayır manasında başını sallayınca Evelyn açıklamaya girişti. "Tabii doğal olarak, birisi uyanıp da ayak parmaklarını kıpırdatırsa, orgun bir nota çalması gerekir" diye bitirdi. "Fakat Godwin bir cesedin günlerce şişip katılaşacağını, bu yüzden tellerin sık sık gerileceğini, orgun da durmadan çalacağını söyledi. Çıkan müziği hayal edebiliyor musun? Dünyevi olmaktan uzak, muhteşem bir ahenksizlik. Oraya gidip notasyonunu çıkarmayı çok isterdim. Godwin cesedin midesinde gaz biriktiğini ve bazen gaz ağzından kaçınca, cesedin şarkı söyler gibi inleyeceğini söylüyor. Çürüme üzerine bir Webern şarkısı gibi. Bunun neye benzeyeceğini hayal ederek beste çıkarmaya çalıştım; ama emin değilim... Sana çalayım mı onu?"

Eskiden bir ara uşakların yemek odasında, Noel'lerde ilahi söylerken kullanılan eski, kuyruksuz bir piyano vardı; fakat William Erskine, pirinç beyni aldıktan sonra piyanonun yerine kimsenin çalmasını bilmediği bir ondes Martenot[7] koymuştu; o yüzden Evelyn'le Günahkâr üst kattaki oturma odasına gittiler. Günahkâr, antikalar, biblolar ve püsküllerle dolup taşan, Haham Berg'ün evine benzemekle birlikte aynı rahatlığa sahip olmayan bu evi gördükçe, Erskine'in kendi dairesini neden o kadar boş tutmak istediğini daha iyi anlıyordu.

Evelyn oturup birkaç dakika çaldı ve sonra, "Ne diyorsun?" diye sordu.

"Piyanoda çok iyi değilsin" dedi Günahkâr. Yere, Evelyn'nin ayaklarının dibine oturmuştu.

"Kulağa böyle gelmesi gerekiyor. Sevmedin mi? Yazık; hâlbuki Brecht ısrarla emekçi sınıfların avangartcılığı sevdiğini söylüyor" dedi Evelyn, yarı ciddi bir tavırla. "Bir daha çalayım."

Çaldı.

"Kulağa yanlış geliyor."

"Kulağa yanlış geliyor! Tamam işte, aynen böyle. Yani, böyle de denebilir... Bak şimdi; herkes ahenksizliğin sapkınlık olduğunu söylüyor. Ahenksiz müzik yabancı, kötücül ve yıkıcıymışmış. O aptallara göre ahenk sistemi olmazsa olmaz; yani onu bir yana bırakırsan ya delisin, ya da hain. Ses perdelerinin üçlemelere eğilimi olduğunu, üçlemelerin de ahenge doğru eğilim gösterdiğini söylerken haklılar; ama yaşamın tek amacı seni çeken

şeye direnmektir –sen bunu benden daha iyi bilirsin." Birkaç kalıp daha çaldı. "Schönberg şöyle diyor: ‘Ahenksizlikleri ahenklerden ayıran şey, daha az ya da daha çok güzellik değil, daha az ya da daha çok anlaşılırlıktır.' Ama yanılıyor. Beethoven'ı anlamak, Berg'ü anlamaktan daha kolay değildir. Sorun güzellik ya da anlaşılırlık değil. Sorun yaşam. Ahenksizlik, yirminci yüzyıldaki yaşamın sesi."

"Bütün o savaşın" diye lafa girdi Günahkâr. Pearl ya da Erskine ona bir şeyler öğretmeye çalışınca sıkılır ve sinirlenirdi; ama Evelyn konuşurken, eskiden Anna'nın ona bir şeyler öğretmeye çalıştığı vakitleri düşünürken buldu kendini: dikiş, seksek, parmaklarına bulamadan yumurta kırmak... Hiç iyi öğrenci olamamıştı Günahkâr ve Anna'ya geri öğretecek bir şeyi de yoktu. Ona öyküler anlatmasını severdi; ama bildiği öyküler Anna'nın yaşına uygun değildi.

"İyi denemeydi; ama hayır, o kadar basit değil –savaşlar da dağlar kadar sarih. Çok ahenkli. Barış zamanının verdiği dehşet yüzünden! Kapitalizmin bütün o yalanları, yanılsamaları, ikiyüzlülükleri, baskılamaları, inkârları ve insanlar üzerindeki uyuşturucu etkisi... İnsanlar ahenksiz müzikten korkuyor; çünkü onu tanıyorlar, onun derinlerinde kendi durumlarıyla ilgili gerçeği görüyorlar. Onu anlamadıklarından değil –tersine, çok iyi anlıyorlar. Ahenksiz müzik dürüst; buna karşın ahenkli müzik, bütün direnci söndürmesine karşılık aptalca bir tür yapay birliktelik sunuyor. Bunu anladığın zaman, ahengin ahenksizlikten çok daha çirkin bir şey olduğunu anlıyorsun; çünkü ahenk, kansız tiranlığın sesidir."

Günahkâr ona boş boş bakıyordu. Evelyn gülümsedi.

"Sana niye bütün bunları anlattığımı bilmiyorum. Konuşabileceğim kimse yok çünkü; Alistair Thurlow da yurtdışına çıktı." Günahkâr birkaç hafta önce Philip Erskine'in de buna benzer bir itirafta bulunduğunu hatırladı. "BBC'de Ronald Slater diye birini buldum –‘modern müziğe sempati duyuyormuş'– o yüzden birkaç bestemi paketleyip ona gönderdim. Bana en azından bir mektup yazar diye düşünüyordum. Ama bestelerimi yaklaşık altı ay sonra, üzerinde ‘uygun değil' yazan bir kartpostalla birlikte geri gönderdiler. Açılmadıkları besbelliydi. Hafiften zavallı hissettim kendimi. Sürekli Londra'da olsam daha iyi olacak. Böylece doğru kişilerle tanışabilirim."

"Ne zaman olacak bu?"

"Morton'la baharda evleniyoruz."

"Kardeşin o kütüğün amcığın teki olduğunu söylüyor."

"Doğru; Morton Cambridge'de Philip'i fena hırpaladı. Ama okuldayken ben de tam bir sürtüktüm. Çok da kötü biri değil aslında."

"Çok kötü değil mi?"

"Hayır. Bu akşamki yemekte ondan bayağı etkilendim." Piyanonun kapağını kapayıp tekrar açtı. "Yani, eğer onun hakkında söyleyebileceğim en iyi şey buysa, neden evleniyorum diye mi soruyorsun?"

Günahkâr omuzlarını silkti.

"Londra'ya gittiğimde okuldan en iyi arkadaşım Caroline'ın yanında kalırım hep" dedi Evelyn. "Ailesi Kensington'da yaşıyor. Caroline yakında çok hoş bir İskoçla evleniyor. Edinburgh'a gidecekler; o yüzden benim de abimden başka kalacak yerim olmayacak Londra'da. Tabii şimdi sen de varsın; daha fazla sıkıntı yaratmak istemem, anlıyorsun ya. O yüzden buraya tıkılıp kalacağım. Ama burada hiçbir şey yazamam. Alıştırma yapabilirim; ama beste yapamam. Kentte olmam lazım. Gürültü, pislik, kargaşa lazım bana. Londra öylesine esrarlı ki; esrarlı bir şey çok erotik oluyor, değil mi? Taşrada hiçbir işe yaramıyorum. Eğer Morton'la evlenirsem, hayatımın sonuna kadar Londra'da yaşayabilirim; babam da beni vasiyeti konusunda tehdit edemez –üstelik, bön bir faşist olmasına rağmen Morton'ın evine çok ilginç insanlar geliyor. Benim ne istersem yapmama izin vereceğini de biliyorum; bir sürü şahane ilişkiler bile yaşayabilirim. Üstelik yakışıklı da. Ama senin kadar değil; sen tuhaf bir şekilde yakışıklısın. Bunu yapmazsam, Claramore'da bir av partisinde dandik bir soylunun oğluyla tanışıncaya kadar delireceğim ve sonra da buna benzer bir yerde yaşamaya başlayacağım. Tıpkı babam gibi, hatta daha da kötüsü, Philip gibi biriyle evleneceğim. Evlilik için aşk gerekir, biliyorum; ama bu da pek gerçekçi bir önerme değil eğer..." Evelyn ağlamak üzere olduğunu fark etti ve kendini tutamadı. Bir süre sonra, belki kendisini teselli eder umuduyla Günahkâr'a baktı; ama Günahkâr kıpırdamadı bile. Burnunu çekti. "En azından bir şey söyleyemez misin? Bir keresinde Caroline'ın bir

arkadaşı eşcinsellerin harika sırdaşlar olduğunu söylemişti; ama sen pek de harika sayılmazsın."

"Üzgünüm" dedi Günahkâr.

O zaman Evelyn onun eline uzandı ve Günahkâr'ı kendine doğru çekip dudaklarını dudaklarına yapıştırdı.

Günahkâr şaşırmıştı; ama kızın istediğini yapmaktan bir zarar çıkmayacağını düşündü –tuhaf bir şekilde bu talepkâr kızdan hoşlanıyordu. Nefesinden şarap tadı aldı, yanaklarına akan yaşları hissetti. Kadınların bedenleri çürük meyveler gibi yumuşacıktı; çok kolay teslim oluyorlardı.

"Lütfen..." dedi kız, Günahkâr'ın gözlerinin içine bakarak. Sonra da elbisesinin ucunu kaldırdı. Bir dakika öncesine kadar onun bunu istediğini bile bilmediğini anladı Günahkâr; ama artık biliyordu ve bir dakika daha bekleyemezdi.

Oturduğu piyano taburesi alçak kalıyordu, o yüzden kollarını boynuna dolamış olan kızı tutup piyanonun üzerine doğru yatırdı. Fermuarını çözerken, kız külotunu ayak bileklerine kadar indirdi ve titreyen dizlerini açtı; diğer yandan da Günahkâr'ın ağzından bir parça sakız çalmaya çalışıyormuşcasına öpüşmeyi sürdürdü.

(Tam o sırada Leonard Bruiseland oturma odasının yanından geçiyordu. Evde hemen herkes yatmışken piyano çalan düşüncesizin kim olduğunu merak etmişti; sonra o çirkin, takır tukur akortları Evelyn Erskine'den başkasının çalamayacağını anladı. İçeri girip onu ayıplayacaktı; ama sonra piyano çalmasının en azından evlilik dışı seks yapmasını önleyeceği gibi parlak bir fikre kapıldı.)

Hemen içine girdi Günahkâr, kız inleyip onun dudağını ısırdı. Yanlış açıda duruyorlardı; o yüzden Günahkâr parmak ucunda durmak zorunda kalmıştı. Frink'in jimnastik salonunda özel bir egzersiz yapıyor gibi hissetti kendini; etrafının fazlasıyla farkındaydı: ay ışığıyla aydınlanan morumsu gece göğü, kolunun derisine değen piyanonun soğuk tahtası... "Yapacak mısın...? Yapmaman lazım biliyorsun... Şimdi değil" diye mırıldandı Evelyn belli belirsiz; ama Günahkâr bir tehlike olmadığını biliyordu, o yüzden devam etti. Elinden geldiğince nazik olmaya çalışıyordu; ama sertliğini korumak için Caravan'da beğendiği oğlanları düşünüyordu –sonunda

Evelyn yanılıp orgazm sandığı şeye vardı ve kollarına yığıldı. Günahkâr içinden çıkarken bir daha irkildi ve kalçasından aşağı damla damla kan aktı. Halıya inmesine yardım etti Günahkâr; orada yanlamasına, nefes nefese yattı Evelyn. Günahkâr da yanına oturdu. Bütün olay üç-dört dakika sürmüştü.

"Daha önce bir kadınla olmuş muydun?" diye sordu Evelyn, epey sessiz kaldıktan sonra.

"Tabii."

"Kaç kez?"

"Birkaç kez."

"Nefret ediyor musun?"

"Hayır."

"İyi. Biliyor musun, aslında olduğun gibi olman büyük talih. Başkalarının karılarının peşinden koşturup durduğunu bir düşünsene. Kıskanç kocaları düşün. Sürüsüyle. Şimdiye dek çoktan vurulmuş olurdun." Elini okşadı. "Neyse; işte böyle... Şimdi en azından sevgili nişanlımdan saklayacağım doğru dürüst bir sırrım var. Asla bana tamamen sahip olamayacak. Bütün o şahane ilişkilere sahip olamasam bile, bekaretimi bir taşra evinde, bir piyanonun üzerinde, küfürbaz bir Yahudi boksöre verdiğimi söyleyebilirim. Amma fantastik. Üstelik o Alman serseme göre bütün bebeklerim Yahudi olacak." Güldü; ama Günahkâr ona eşlik etmedi. Evelyn Günahkâr'a bakıp, "Yapma," dedi, "sürekli bu kadar aksi ve ciddi olmak sıkmıyor mu seni? Hiç gülmüyorsun bile? Eminim isterdin gülmeyi. Eminim kimsenin görmeyeceğini bilsen gülerdin. Yani şen, alaycı falan olmayı iyi beceriyorum ben; ama bu da demek değil ki ben..." Günahkâr yine sesini çıkarmayınca, kaşlarını çattı. "Tanrı aşkına bir şey söyle, sürekli homurdanıp omuz silkmek yerine. İstediğin bir şeyi söyle. Bir kere. Lütfen. Söyleyemiyor musun?"

Yine uzun bir sessizlik oldu. Sonra Günahkâr yumuşak bir sesle, "O puştun benim bedenimi almasını istemiyorum" dedi.

"Ne demek bu?"

"Abin."

"Ne olmuş bedenine?"

"Kendimi ona sattım."

"Philip'e mi?"

"Benim sahibim oldu. Sonsuza dek. Deneylerinde ve ne isterse onda kullanacak. Bir alışveriş yaptık."

"Tanrım, ben de onunla olmanın sebebini..."

"Bana şimdiye dek yaptıklarına hiç aldırmıyorum. Ama sonra..."

"Sonra?"

"Ben öldükten sonra. Beni saklayacak. Herhalde kemiklerimi falan ölçmek istiyor. O resimdeki gibi. Bunu istemiyorum. Senin dandik gibi canlı gömülmeyi yeğlerim."

"Yahudi cenazesi mi istiyorsun?"

"Yahudi cenazesi falan sikimde değil! Ben sadece onun sonsuza dek bana sahip olmasını istemiyorum. Üzerinde isim yazmayan bir deliğe gömülsem de, beni bulamasa. Şimdi kaçabilirim; ama üzerinde ismim yazılı bir delikte olursam beni bulur, kazıp çıkarır. Ona ait olanı alır." Günahkâr ayağa kalktı. "İçki içmem lazım."

"Lütfen gitme. Gidip yıkanmam lazım; ama senin kendi başına sarhoş olacağını düşünmek içime daral getirdi."

"Burada hangi moronla içeceğim ki?"

"Casper Bruiseland olabilir" dedi Evelyn.

Bunu şaka olsun diye söylemişti, ama Günahkâr, "Onda alkol var mıdır?" diye sordu.

"Hep bulunur."

"Nerede şimdi?"

"Üst katta kilitli."

Gerçi Günahkâr, Erskine'in babasının 1914 yılında doğu kanadının tepesine yerleştirdiği gözlemevine vardığında, kapıyı aralık buldu. Millicent Bruiseland içerideydi; kanepede oturuyordu. Yanında ise iki adet, böyle pahalı görünüşlü, kaygan, soluk, parlak bir şeyler vardı; bu şeylerden biri, diğerinin üzerine giydiği ipek sabahlıktı.

"Merhaba Günahkâr" dedi Millicent.

"Sen Erskine'in uşağısın" dedi ipek sabahlığı giyen kaygan-pahalı görünüşlü-soluk-parlak şey. "Seni gelirken gördüm."

"Sen kimsin?" diye sordu Günahkâr.

"Sana benden bahsetmediler mi? Ben tavan arası canavarıyım."

"Casper'ın aşağı inmesi yasak" dedi Millicent. "Babam onun kronik bir hastalığı olduğunu söylüyor. Bütün yemeklerini Battle getirir. Hoş değil tabii onun adına."

"Evet; babam hep beni de ailenin geri kalanıyla birlikte yanında getirmek zorunda hissediyor kendini. Ne şanslıyım ki, bu sefer zahmet edip en azından tuvaleti olan bir oda bulmuş. Yine de neyse ki sevgili Millie abisini hiç ihmal etmez. Benim için ufak tefek işler kotarıyor" dedi Casper, etiketinde Lehçe yazılar olan şişman, kahverengi bir şişeyi kaldırarak.

"Alkol mü o?"

"Hemen konuya giriyoruz demek. Evet, öyle. İster misin? Bende çok var."

Günahkâr bir koltuğa oturup şişeyi Casper'dan aldı; o da kendine yeni bir tane açtı.

"İçerken dikkat et. Polonya'dan bal likörü bu. Çok güçlü bir şey. Evdeki en iyi şey sayılmaz; ama Millie'den başka kimsenin içmeyi düşünmeyeceği şeyleri çalmasını istiyorum, yoksa Battle fark edebilir. Hiç anlamadan yığılır kalırsın."

"Ben öyle kolay kolay yığılıp kalmam" dedi Günahkâr. Bu, o akşamki üçüncü özgüven patlamasıydı. "Babam zaten Polonyalıdır benim."

"Ya, sahiden mi? İyi öyleyse, *na zdroviye!*"

Birlikte içtiler. "Hiç Caravan'a gitmiş miydin?" diye sordu boğuk bir sesle Günahkâr, ağzını silerken. Öğürmemeye çalışmıştı ama, âdemelması boynundan düşüp merdivenlerden yuvarlanacak gibi hissetmişti.

"İmrendirip acı çektirme bana. Orayı çok duydum."

"Gitmen lazım." Tabii Casper gibi tiplerden nefret eden Günahkâr'la değil.

"Umarım giderim. Bu arada sen de kuzenimden daha iyisini bulabilirdin" dedi Casper. "Senin takım taklavat yerinde; ama o ucubenin teki. Bir keresinde ben de pas verdim ona –sırf acıdığımdan, iyilik olsun diye düşündüm– ama farkına bile varmadı; en azından varmamış gibi yaptı. Evelyn'le ben, başka herkesin bildiği şeyi kendine itiraf edebilirse abisinin kesinlikle çok daha mutlu olacağı düşüncesindeyiz; ama herif feci omurgasız. Aslında seni buraya getirmeye nasıl cüret etmiş anlayamadım. Şaştım; memnun oldum. Ben de yanaşmaya çalışırdım sana; ama ne yazık ki bir süredir o açıdan iyice iktidarsızım..."

Casper rutubetli örümcek sesiyle konuşup durdu. Bir saat kadar sonra, Günahkâr şişeyi bitirmişti. Başını kaldırdı. Millie yoktu; herhalde bir ara odadan çıkmıştı; ama Casper susmak bilmiyordu: "...Zaten şu saçma sapan borsa krizi olmasaydı Almanya'da oğlancılığı yasallaştırmak üzereydiler." Günahkâr kendini koltuktan öne doğru attı, sonra kapıya kadar emekleyerek süründü. Erskine'in uyduruk birasından daha güçlü bir şey içmeyeli yedi-sekiz ay olmuştu. Şimdi yine çocuk gibi hissediyordu kendini.

"Ah, gidiyor musun?" diye sordu Casper. "İyi, memnun oldum tanıştığımıza. Philip'e selam söyle."

"Seni gerçekten... seni gerçekten çok içtiğin için mi kilitli tutuyorlar?" diye sordu Günahkâr, sarhoş ağzıyla.

"Çok içtiğim için mi? Alakası yok. Gördüğün üzere alkole dayanmakta bir sorunum yok. Oxford'daki bütün içki topluluklarıyla haşır neşirdim. İnsan zamanla öğreniyor."

"Niye öyleyse?"

"İkide bir çiftlikte çalışan oğlanları elimle boşaltırken yakalanıyordum. Babam da ya burası, ya sanatoryum dedi."

Günahkâr merdivenlerden düşe kalka aşağı indi. Erskine'in odasında uyuması gerektiğini biliyordu; ama oraya gitmek istemediğinden, sabaha kadar kimsenin onu bulamayacağı güvenli bir yer bulmaya karar verdi. Kapılar, yağlıboya tuvaller, şemsiyeler, lambalar ve kitaplar çevresinde hızla uçuşuyordu; ay ışığı tuhaf açılarla geliyor, gölgesi topuklarında bir köpek gibi havlıyordu.

Bir süre sonra metal kafes gibi, karmaşık bir şeyin içine kusarken buldu kendini. Kusmuğun peşinden gitti ve bir topun içine kıvrılıverdi; kaburgalarına ve göğsüne kazıklar batıp duruyordu. Uykuya daldı; ama on dakika geçmeden ışık ve seslerle uyandı. Midesini kusup boşalttığı için iyice ayılmış sayılırdı. Ses çıkarmadan nerede olduğunu anlamaya çalıştı. Bir işkence aletinin içinde miydi? Deneysel bir piyano muydu bu? Çok gelişmiş emniyetli bir tabut mu? Yoksa Evelyn Erskine'in rahminin mekanik bir modeli miydi? Bir türlü çıkaramadı.

"Bunu yarın yapamaz mıyız?" diyordu ilk ses. "Çok yorgunum; eminim konuşmalar arasında sohbet etme fırsatı buluruz."

"Korkarım bu tartışmanın özel olarak yapılması çok önemli" dedi ikinci ses. "Bu yüzden herkes yatağa gitsin diye bekledik. Kendine bir içki koyup otur."

"Tuhaf bir koku var burada."

"Ben koku falan almıyorum."

"Bay Erskine'in hesap makinesinden geliyor bence."

"Lütfen oturup dinle, Morton."

"Affedersiniz."

"İyi. Hemen konuya gireceğim. Sion Liderlerinin Protokolleri'ni biliyorsundur eminim?"

"Yüzeysel olarak."

"İnanıyor musun onlara?"

"Elbette hayır. İlkokul çocukları bile bilir onların sahte olduğunu. On dokuzuncu yüzyılda Napolyon için yazılmış bir hicivden alınmışlar. Sen

başka türlü mü düşünüyorsun yoksa?"

"Bence belli bir doğruluk payı var. Ve intihal suçlaması için kanıt uydurmak –gark krak krak gark hrak– çok kolay. Ama bunu yapmak bana düşmez. Asıl sorun, sıradan insanlara onlara gülmek gerektiğinin öğretilmiş olması. Artık bizim işimize yaramazlar."

"Bizim derken?"

"Faşizmin."

"Zaten daha önce de faşizme bir yararları yoktu bence."

"Belki senin açından değil. Ama Yahudilerle aynı yatağa girmemiş olan bizler için..."

"Efendim, ben..."

"...bir zamanlar insanların akıllarını başlarına getirmek için hayli faydalıydılar." Günahkâr puro kokusu aldı. "Peki, yerlerine ne koyabiliriz? İşte birkaç ay önce Erskine'le benim önümüze koyduğumuz soru buydu. Şu sonuca vardık: biraz hile yaparak –pazara giden bir Yahudinin yaptığından daha fazlası değil– ustaca bir şey ortaya çıkarabiliriz. *Londra Yahudi Gözcüsü*'nü biliyor musun?"

"Görmüştüm, evet."

"Tahmin etmiştim. Buradaki fikir, Yahudilerin kendilerinin asla ortaya dökmeyeceği birkaç sırrı ortaya dökmek, bunu da insanların okuduklarından şüphe etmemesini sağlayacak şekilde yapmaktı. Saygıdeğer bir şekilde propaganda yapılıyor bir nevi. Çok da etkili oluyor. Bir gazete yayımlamak pahalıya mal oluyor; özellikle de bunu büyük ölçüde gizlice yapmak gerektiği zaman. Ama Erskine ve ben, İngiliz İmparatorluğu'nun geleceği söz konusuysa, paradan kaçınmamak gerekir diye düşündük. Çek defterlerimizi hiç tereddüt etmeden mutlulukla çıkardık."

"Yani o gazeteyı çıkarmak için gereken bütün parayı siz ve Bay Erskine mi veriyordunuz?"

"Bana aptalı oynama Morton. Bilmen gerekir ki, Mosley'in çetesinden de bir iki mankafayı katmamız gerekti. Erskine de ben de Londra'ya çok sık

gitmiyoruz; ama onlar şehri avuçlarının içi gibi biliyorlar. Ama ben bunun başımıza bela olacağını biliyordum. O lanet olası Karagömlekliler –sırrımı onlara değil, altı yaşında bir kıza versem yeridir. Sonuç olarak son birkaç aydır bana ve Erskine'e iğrenç mektuplar gelmeye başladı. Hepsi de isimsiz. İlk mektuplar çirkin imalarla doluydu sadece. Fakat şimdi onlara nakit para vermezsek, bizi afişe etmekle tehdit ediyorlar."

"Şantaj mı?"

"Evet evlat, şantaj. Yapılan şey bu. Tam anlamıyla. Bunu anlamış olmana sevindim. Erskine de, ben de, normalde hiç aldırmazdık. *Londra Yahudi Gözcüsü*'nün parasını bizim verdiğimiz haber olursa, yeryüzünün bütün faşistlerinin gözünde kahraman oluruz. Hitler büyük olasılıkla madalya takar bize. Kibirli kişiler olsak, bu şantajcıya *The Times*'a gitmesi için yalvarırdık. Ama asıl sorun şu ki, bu olay davaya zarar verir. Güç kaybederiz ki, yakında –bu sözümü dikkatle dinle– Parlamento bizi Almanya'yla savaşa sokmaya kalkışacak; o yüzden her zamankinden daha güçlü olmamız gerekiyor. Ve *Londra Yahudi Gözcüsü*'nde yaptığımız bütün çalışmalar daha meyvesini vermeden boşa gider. Bunun olmasına izin veremeyiz. Fakat bayağı bir suçluya teslim olmak da istemiyoruz. O yüzden bir peni bile ödemeyeceğiz. Sen ne dersin buna?"

"Çok doğru. Bence polise gitmelisiniz."

"Alay etme benle Morton. Polise gidemeyeceğimizi çok iyi biliyorsun. Her yere burunlarını sokarlar. Böylesi utanç verici bir olay erkek erkeğe çözülmeli."

Bir sessizlik oldu. "Demek istediğiniz..." diye başladı Morton.

"Gece boyunca hep yüzünü inceledim evlat. Baştan aşağı suçlusun. Gerçek bir faşist değilsin sen; basbayağı bir oportünistsin."

"Yapmayın, ciddi olun lütfen –Bay Erskine yaptığınız suçlamaların farkında mı?"

"Kızıyla evlendiğin için saygın biriymişsin gibi davranması gerekiyordu; ama o kadar uzun zamandır bu rolü sürdürüyor ki, rolle gerçeği karıştırdı. Artık ona anlatmaya çalışsam da dinlemez. Fakat sen şimdi benimle gelip, her şeyi ona itiraf edeceksin. Sonra da nişanı bozacaksın, ki bu da senin

yararına olacak –sanırım düğün gecesi neyle karşılaşacağını henüz anlamış değilsin. Ve Erskine ile bana belli bir tazminat ödeyeceksin. Sonra da, ya gidip asarsın kendini diye umuyorum, ya da hayatının geri kalanında Orta Doğuluların arasında yaşarsın."

"Bay Bruiseland, özür dilerim; ama bu söyledikleriniz tümüyle saçma. Sizin ve Bay Erskine'in bu sahte gazeteyle bir alakanız olduğu konusunda en ufak bir fikrim yok. Aslına bakarsanız, ikinizden de bunu yapmanızı beklemezdim."

"Kabul et; halledelim bu işi."

"Bunu bir de Bay Erskine'le konuşabilseydik daha makul olurdu."

"Yakalandın evlat. Rezil etme kendini."

"Belki de yatağımıza dönsek daha iyi olacak, sabahleyin de..."

"Öfff, siz Karagömlekliler beş para etmezsiniz. Yahudiler kadar kötüsünüz. Ne diye kalkıp sana –hark gark gark nark nark nark hark– bir beyefendi gibi davranma fırsatını vermeye kalkıştım ki. Gel buraya."

"Bay Bruiseland, Tanrı aşkına!" diye çığlık attı Morton ve sonra bir anda Günahkâr, makinenin bir aralığından dosdoğru Morton'ın panik içindeki gözlerine bakarken buldu kendini; Morton'ın yüzü pirinç beynin bir yanına yapışmıştı. Morton onu tanır gibi oldu; ama o sırada Bruiseland onu saçlarından yakalayıp gözden uzağa sürükledi ve Günahkâr'ın çevresini saran metal peş peşe darbelerle sarsılmaya başladı. Kan damlaları, çark ve kaldıraçların üzerine kayganlaştırıcı bir yağ gibi yağıyordu. Son bir darbeyle Bruiseland, Morton'ın cesedini kütüphanenin halısına bıraktı. Ondan sonra Günahkâr'ın tek duyabildiği, ihtiyarın nefes darlığından muzdarip yüksek sesli solumasıydı. Burnuna çarpan kan ve tütün kokusu Günahkâr'a Premierland'i anımsattı.

Cinayet sırasında Günahkâr olaya müdahale edemeyecek kadar şaşkındı. Şimdiyse Bruiseland'in karşısına çıkmayı düşünüyordu; ama sorun şuydu ki, hâlâ çok sarhoştu ve Bruiseland onu bir perde korkuluğuyla kolaylıkla alt edebilirdi. Ayrıca evdeki misafirlerden birini döverken yakalanırsa, bu ne Günahkâr'a, ne de Morton'a bir yarar sağlardı. Bir de şu vardı: Erskine Morton'ın götlek olduğunu söylemiş, Evelyn de pek itiraz etmemişti; o

yüzden, belki de, Bruiseland temelde doğru düşünmüştü –olayı bu noktaya taşıdığına göre zırdeliydi, orası başka. Frink olsaydı, ne yapılacağını bilirdi. Ama Günahkâr bilmiyordu. O yüzden olduğu yerde kaldı; Morton'ın cesedini ayaklarından çekerek kütüphaneden çıkaran Bruiseland'in hırıltılarını dinledi. Soğuk bir esinti hissetti önce; bir süre sonra da, evin dışından önce hafif bir suya çarpma sesi, ardından da heyecana kapılmış ördek bağırtıları duyuldu. Bruiseland'in gelip kanı temizlemeyeceği, hatta ışıkları bile söndürmeyeceği anlaşılınca, Günahkâr pirinç beyinden dışarı yuvarlandı, karıncalanan bacaklarını gerdi ve üst kata, Erskine'in odasına çıktı.

15

Evelyn hole geldiği sırada Erskine hâlâ sandalyede oturuyordu. Hemen ayağa fırladı.

"Umarım memnun olmuşsundur" dedi Evelyn.

"Ah, hayır Evelyn, böyle söyleme lütfen –böyle bir şeyi en kötü düşmanıma bile istemezdim. Kız kardeşimin nişanlısına hiç istemezdim." Aslında Morton için aşağılanma, işkence ve ölümü defalarca dilemişti; ama bunu cidden kastetmediğine inanıyordu artık. "Çok üzgünüm, bu çok korkunç bir şey... Ne diyeceğimi bilemiyorum." Usulca Evelyn'in omzuna dokunmaya çalıştı; ama kız gözlerini devirerek elini itti.

"Hassaslık sana göre değil Fipicik. Neyse, zaten şokta olduğumu söylüyorlar ısrarla; o yüzden senin ne dediğinin hiç önemi yok şimdi. Kendimi tutamayıp ağladığım zamana sakla sen bu anlayışlı tavırlarını. Tara'yı gördün mü?"

"Hayır."

"Tara'yı bulmam lazım. Ne yapılacağını bilir o. Ama sanki o da kaybolmuş evden. Seninki ne alemde?"

"Ne demek istiyorsun, yani, ııı, o mu sorumlu bundan?" diye sordu Erskine. Evelyn'in de aynı şüpheleri duyuyor olmasına şaşmıştı.

"Hayır, elbette hayır –o faşist dümbüklerden biri yaptı bunu; saman kafalı olanlar bile kolayca çözer orasını. Benim demek istediğim, nerede bulunuyor kendisi?"

"Uyuyor."

"Nerede?"

"Odamda. Niye?"

Evelyn gülümsedi. "Ah, evet, Tara söylemişti; babamı ikna etmişsin yanında uyuması için. Bunu nasıl becerdiğini hiç bilemiyorum, ama şak şak şak."

"Kimseyi ‘ikna etmedim' ben."

"Hayır, sevgili abicim, elbette etmedin. Hayır. Neyse, ben bir yüz tane kadar sigara içmeye gidiyorum, öğle yemeğinde görüşürüz." Evelyn tam odasına çıkan merdivenleri tırmanırken durup döndü ve, "Eğer diğerleriyle birlikte kana bakıp yalanmak istersen," dedi, "kütüphanedeler."

Balkonda eline bir Sobranie sigarası alan Evelyn aşağıdaki göle baktı; hafif bir esinti, gün ışığını suyun üstünde tatlı tatlı sallıyordu. Hayatı bir melodram olsaydı –o da başroldeki kız– Morton'un ölümünü Günahkâr'la işlediği küçük suçun cezası sayar ve yaşamı boyunca seksten uzak dururdu. Ama her şeyin bir anda peş peşe gelmesini doğal saymıştı hep Evelyn. Yine de, kafasını boşaltmakta güçlük çekiyordu şimdi; çünkü bir şey aklına gelince hemen bir diğerini hatırlatıyordu ona. Sanki olaylar, ondan çok daha uzun boylu, çok daha büyük yaşlarda iki kızdı; Evelyn'in erişemeyeceği bir yükseklikten birbirlerine top atıp duruyorlar, Evelyn de, yorgunluktan yere yığılıncaya kadar bir işkenceciden diğerine koşup duruyordu. Günahkâr'la yaptığı şey Morton'ın başına gelen kadar korkunç değildi –aslında bunu yaptığına çok da memnundu– ama yine de her açıdan kafası karışmıştı. Şimdi de daha sinsi, daha karmaşık üçüncü bir diken boy vermişti; o bilindik huzursuzluk hissi: dün gece müzik odasında olanlara (anladığı kadarıyla, tam da aynı vakitte), kütüphanede olanlardan muhtemelen daha çok önem veriyor oluşunun getirdiği suçluluktu bu. Muhtemelen, Günahkâr'ı bir daha görmese bile (zaten sadece iki kez karşılaşmışlardı), onun yüzünü Morton'ın yüzünden daha uzun süre hatırlayacaktı. Bir gün Winchester'lıdan ve onun temsil ettiği her şeyden kaçacağını biliyordu; ama bunun bu kadar erken, ya da bu kadar çarpıcı bir şekilde olacağını ne tahmin etmiş, ne de gerçekten istemişti. İki düşman ülke olan geçmişiyle geleceği arasındaki sınır, kanla çizilmişti.

Erskine alt kata indiğinde, Bruiseland, Aslet, Amadeo ve Mowinckelleri kütüphanede, pirinç beyinden Fransız pencerelere doğru uzanan yağlı kahverengi lekenin başında dizili bir halde buldu. Cephedeki askerler gibi, o lekeyi aşmak istemiyorlardı sanki. Fluek'i, o ihtilaflı köyü hatırladı.

"İntihar olamayacağından emin miyiz?" diye sordu Aslet.

Erskine, Morton'ın saçlarının birazının hâlâ parkede, yapıştığı yerde durduğunu gördü.

"Sion'un gizli ajanları" dedi Berthold Mowinckel. "Soyluların arasına yıllardır bu kadar derinden sızamamışlardı."

"Dün gece yemekte tabanca çıkaran kişi gizli Sion ajanı falan değildi" diye mırıldandı oğlu.

"Ne demek istiyorsunuz siz?" dedi Amadeo.

"Birkaç şiirinizi okudum. ‘Şiddetin Göksel Hazzı' mı diyordunuz?"

"Bu temelsiz suçlamaları neden yaptığınızı merak ettim doğrusu; tabii kendinizin saklayacak bir şeyi yoksa?"

"Gülünç olmayın" dedi Berthold Mowinckel. "Merhum abisinin tersine, oğlum böyle bir şey yapmaya asla cesaret edemez."

"Cesaret mi? Hayır. Aptallık mı? Belki."

"Bu işi erkekler gibi çözmek ister misiniz?" diye sordu Kasimir.

"Ne demek istiyorsunuz?" dedi Amadeo.

"Bir düello."

"Ah, yapmayın" dedi Aslet.

"Bir düello! Eski kafalılığınız gülünç artık" dedi Amadeo. "Ama yine de, neden olmasın?"

"Silahınızı seçin öyleyse."

"Bir bakayım. Benim tercihim..."

"Evet?"

"Elektrikli bir konserve açacağı."

"Benimle alay ediyorsunuz!" diye bağırdı Kasimir Mowinckel. Şöminenin demirini kapıp Amadeo'ya doğru savurdu; ama demir, az önce odaya kimsenin dikkatini çekmeden girmiş ve son anda araya girmiş olan Battle'ın böbreklerine geldi, haliyle bir zarar vermedi. "Lord Erskine misafirlerinden oturma odasında kendisine katılmalarını rica ediyor" dedi başkâhya.

Söyleneni yaptılar. Erskine'in babası herkes toplanıncaya dek bekledi ve sonra da, "Bu tatsız meselenin en azından bir kısmının sona erdiğini bildirmekten mutluluk duyuyorum" dedi. "Kimin sorumlu olduğunu biliyoruz. Battle evi araştırdı ve çeşitli eşyaların kayıp olduğunu saptadı. Bunlar arasında çok değerli gümüş takımlar ve mücevherler de var. Ayrıca bir uşak, bir hizmetçi ve onların şahsi eşyaları da kayıp. Dün gece neler olduğu çok açık. Bu iki hizmetli kaçmayı tasarlıyordu, ve hazır giderken evi de soymak istediler. Morton onları iş üstünde yakalamış olmalı; onların da Morton'ı öldürmekten başka bir seçeneği kalmamıştı. Böyle şeyler sıkça yaşanıyor bugünlerde. Polis aramaları sürdürecek; çok uzağa kaçabileceklerini sanmıyorum."

"Hangi hizmetliler?" diye sordu Erskine.

"Godwin ve kız kardeşinin hizmetçisi."

"Tara mı?"

"Evet."

Erskine, Günahkâr'ın adının geçmemesinden dolayı rahatladı; ama yine de, "Kaçmış olamazlar" demekten alıkoyamadı kendini. "Kız ondan tiksiniyor. Evelyn söylemişti bunu bana."

"Kızımın, hizmetlilerinin romantik yaşamlarının hesabını tutmaktan daha iyi bir uğraşı vardır bence. En azından, umarım vardır."

"Ona söylediniz mi? Üzülecek."

"Annen söyleyecek."

"Bu hizmetlilerden biri Yahudi miydi?" diye sordu Berthold Mowinckel.

"Ben olsam uşaklarımı kısırlaştırırdım" dedi Bruiseland.

"Konferans devam edecek mi?" diye sordu Aslet.

"O delikanlı, tüm kusurlarına rağmen, benim damadım olacaktı" dedi Erskine'in babası. "Konferans devam etmeyecek."

"Neden polise bel bağlıyorsunuz?" diye sordu Amadeo. "O hayvanları kendimiz yakalamalıyız."

Ortam bir anda neşelendi. Çok geçmeden beş faşist, bir arabaya kaç av köpeğinin sığabileceğini görmek için hareketlendi. Erskine de onları hole kadar izledi; babasıyla yalnız kalmak istemiyordu. Sonra yukarı çıkıp yatak odasına gitti, Günahkâr'ı uyandırdı.

"Çok kötü bir şey oldu. Morton öldü. Biliyorsun, kız kardeşimin nişanlısıydı."

"Kimin yaptığını biliyorlar mı?" diye sordu Günahkâr. Yüzünde herhangi bir tepki yoktu.

"Evdeki iki hizmetli."

"Hangileri?"

"Uşak Godwin ve hizmetçi Tara. Bir sürü değerli eşyayı da almışlar kaçarken. Babama göre Morton onları yakalamış; onlar da onu öldürüp göle atmışlar. Çok korkunç bir şey. Ama rahatlamadım desem yalan olur; çünkü –senden saklamayacağım– ilk anda aklıma gelen..."

"Hayır" dedi Günahkâr.

"Ne?"

"Yanlışınız var."

"Ne demek istiyorsun?"

"Onlar değildi."

"Bunu nasıl bilebilirsin?"

"Gördüm. Yani görmedim, ama duydum. Dün gece oldu."

"Ne demek istiyorsun? Kimdi öyleyse?"

"O iri yarı ihtiyar züppeydi."

"Bruiseland mi?"

"Evet."

"Hiçbir anlamı yok bunun."

"Duydum" dedi Günahkâr.

"Bruiseland ne diye Morton'ı öldürmek istesin?"

"Şantaj yaptığını düşünüyordu."

"Morton'a Bruiseland..."

"Hayır, şişko olan öbür dingonun şişkoya mektup gönderdiğini düşünüyordu."

Bir önceki öğleden sonra kütüphanenin kapısından duyduklarını hatırlayınca Erskine'in kalbi neredeyse duracak gibi oldu. Yine de; Günahkâr bunu başka yollardan öğrenmiş olabilirdi.

"Dün gece Tara'yla konuşuyordum" dedi Günahkâr. "Bir yere gitmek istediğini falan söylemedi. Zaten kız kardeşin de onun o kütükten nefret ettiğini söylüyor."

"Evet, ama..."

"Öteki züppeyi kütüphanede halletmişler, değil mi? Peki onları çalarken yakalamış olabilir mi? Kütüphaneden ne çalabilirler ki?"

"Babamın nadir bulunan kitapları var" dedi Erskine; ama evden yaya kaçan hizmetlilerin birkaç antik folyoyu yüklenmesi hakkaten saçma olurdu.

"Peki bir de; o yapışkan herif –adı neydi?"

"Godwin?"

"O herif bir güvenin kanatlarını bile bükemez. Öteki züppenin suratını nasıl parçalayacak o makinede?"

"Tamam, tamam, bunları kabul ediyorum; ama yine de: Bruiseland? Çok gülünç." Sonra kız kardeşinin Casper Bruiseland'den duyduğu bir şeyi hatırladı Erskine: Leonard Bruiseland'in karısı sonunda Floransa'ya kaçtığı zaman, adam kadının beş köpeğini çıplak elleriyle boğmuştu.

Yatağın üzerine yığılır gibi oturdu. "Peki ya doğruysa? Ne önemi var? Kim ne yapabilir?"

"Onlara doğruyu söyle."

"Hadi canım."

"Peki ya hizmetçi? Ona ne olacak?"

"Yani oraya gidip, ‘Hepiniz yanılıyorsunuz, ben ne olduğunu biliyorum, Tazıların Efendisini tutuklayın' mı diyeceksin? Bu mümkün değil. Soru sormaya başlarlar, kim olduğunu hemen anlarlar –uşak olmadığın da ortaya çıkar. Daha da kötüsü, Yahudi olduğunu anlarlar. Söylediklerine aldırmaz, senin de komplonun bir parçası olduğunu söylerler. Sonunda kendini cinayet işlemek için komplo yapmak falan gibi bir suçlamayla köy hapishanesinde bulursun. Tabii Mowinckel ya da Amadeo seni doğrudan idam etmeye kalkışmazsa."

"Bunları biliyorum. Dangalak değilim."

"İyi."

"Benimle gelmen lazım."

"Ne?"

"Gidip tek başıma söylersem onlara mahvolurum. Ama sen de gelirsen, ne yapabilirler ki?"

"İlke olarak, evet, seni hapse atmalarına engel olabilirim. Ama yine de, aynı soruları sorup, aynı yanıtları alırlar. Ailemin evine Doğu Yakası'ndan bir Yahudi getirdiğimi nasıl itiraf edeceğim? Hem de başka zaman yokmuş gibi, tam da bu hafta? Bunu nasıl açıklarım?"

"Peki ya kız kardeşin? Manitasını gebertenin o şişko amcık olduğunu; ama cezayı hizmetçisinin çekeceğini öğrenirse ne olacak? O ne yapmanı isterdi?"

"Kötü bir örnek bu. Kız kardeşim ne kendisi, ne de bir başkası için neyin iyi olacağını bilemez. Peki ya bunun yol açacağı sıkıntılar? Ben çalışmalarımı nasıl yürüteceğim? Bu olaydan sonra ne yapacağım?"

"Başka yol yok."

"İmkansız."

Günahkâr bir anlığına Erskine'in gözlerinin içine baktı, sonra da onu omuzlarından yakalayıp sırtüstü yatırdı; Erskine'in bacakları yatağın kenarından sarkmıştı. Günahkâr yataktan indi, halının üzerinde diz çöktü, Erskine'in pantolonunun düğmelerini çözdü, Erskine'inkini çıkarıp ağzına aldı. Erskine kıpkırmızı oldu.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye fısıldadı.

Günahkar cevap vermedi. Erskine inledi ve hırçın bir çocuk gibi avuçlarını yatağa vurdu. Günahkâr küçük parmağının ucunu Erskine'in kıçından içeri itmeye başladı. Bu kadarı fazla geldi; Erskine kalkmaya çalıştı, ama Günahkâr, tıpkı Caravan'in önünde yaptığı gibi onu itip geri yatırdı. Artık Erskine'in pantolonu dizlerine kadar inmişti. Günahkâr ayağa kalktı, tuvalet masasından bir tutam jöle aldı ve Erskine'i rahatça yüzükoyun çevirdi. Dışarıda av köpekleri havlıyordu.

Günahkâr, kız kardeşine davrandığı gibi kibar davranmaya çalıştı Erskine'e; ama yine de Erskine çok geçmeden gömleğinin üstünden kolunu ısırırken buldu kendini. Yanaklarından gözyaşları sel gibi iniyordu ve çığlık atmamak için büyük mücadele veriyordu. Fluek'teki mağarada hissettiklerini hissediyordu; ama bu kez diseksiyon masasındaki tavşandı – pis bir elle küçük kalbi sıkılan kendisiydi. Bu anı binlerce kez hayal etmişti; ama sadece soyut olarak hayal etmişti –şimdi hayali gerçek tarafından sikiliyordu.

Ama acıya rağmen, Günahkâr hızlı hızlı soktukça, Erskine giderek doruğa yaklaşıyordu. Aynı zamanda testislerinden beynine kadar bütün hücrelerinde yaşanan yoğun, çılgınca bir sürecin farkına vardı Erskine. Artık anlıyordu; ne zaman bir hücre bölünse, onun kodeksinden yeni bir kopya yapılıyordu: bütün haritalar, şemalar, çizelgeler, hiyerarşiler, prosedürler böyle işliyordu. Ara sıra hata yapılmıyor değildi; ama çoğu kez bu hata düzeltiliyordu. Oldu da bir hata gözden kaçtı; işte o zaman hemen her şey olabilirdi: hipotalamusunun zengin toprağında patates fışkırır gibi tümör çıkabilirdi, ya da oğullarının gözlerinin olması gereken yerde, dişleri olabilirdi.

Elbette, omuzlarından kanat da çıkabilirdi; ya da büyüyünce at kestanesi büyüklüğünde kurşunları elleriyle yakalayan oğulları olabilirdi. Fakat her olasılıkta, bir şeyler ters gidebilirdi; kâtipler bu yüzden bu kadar

ihtiyatlıydı. Ama, şimdi, ilk kez, şunu merak etti: o küçük kâtiplerin bir seçeneği var mıydı? Bir hatayı düzeltemedikleri zaman, bu her defasında artan bir dikkatsizlik miydi, yoksa bazen kasıtlı bir kumar mıydı? Titiz bir kopyacı, saygın, sorumlu bir insan, bir düzensizlik, bir günah fark edince sonucun bir tutam meleklere has tüy mü, yoksa cerahatli bir guatr mı olacağını bilmediği halde onu kendi haline bırakıyor olabilir miydi? Bütün bu güvenilmez belgeler kütüphanesi saçılmak üzere penisinin dibinde toplanırken ve Günahkâr'ın da güçlü bir orgazma doğru yaklaştığını hissederken, Amadeo'nun faşizmin "yeni bir insan" yaratacağından bahsettiğini hatırladı. Ve gerçekten yeni bir şeyler yapma yeteneğine sahip, doğuşunun değer olduğu tek yeni insan, aslında Amadeo ya da diğerlerinin istediği gibi değil; kusurlu ve okunaksız olanda kurtuluşu bulabilecek olan insandı– ve Erskine o yeni insanın burada, bu yatakta döllenip doğabileceğini anladı. Gözlerinden bir daha yaşlar boşanırken coşkuya kapıldı ve Günahkâr'ın da onunla birlikte bu coşkuya kapılmasını istedi. Böylece el ele tutuşurlar ve gidip Morton'ın ölümüyle ilgili gerçeği söyleyebilirlerdi. Ve sonra neler olacağını kim bilebilirdi? Hazırdı. Tam o sırada yatak odasının kapısının gıcırtıyla açıldığını duydu; ardından Millicent Bruiseland'in sesi geldi.

"Tam şüphelendiğim gibi!"

Erskine'in kalbi fare kapanına yakalanmış bir ayak gibiydi. Günahkâr durma belirtisi göstermedi; Erskine'in de onu üzerinden atacak gücü yoktu. O yüzden çaresizlikle ikisinin üstüne bir çarşaf çekmeye çalıştı; ama kolları kilitlenmişti.

"Herkese söyleyeceğim" dedi Millicent. Korkuya kapılan Erskine onun odadan koşarak çıktığını duydu. Ve tam o anda, son bir acı verici hamleyle, Günahkâr görevini tamamladı.

Delikanlı sahibini itti. Nefes nefese yan yana yattılar. Erskine laboratuvardaki olaydan tanıdığı o küçük düşürücü kokuyu duydu. Kendini yastık kılıfıyla boğmak istiyordu; ama onun yerine, "Giyin" dedi. "Başkaları gelebilir."

"Ona inanmazlar."

"Durman gerekirdi!"

"Hiç fark etmezdi."

"Kes sesini." Erskine bir sabahlık giydi. "Yıkanacağım." Günahkâr'a bakamıyordu. Tekdüze bir sesle konuşuyordu. İçindeki bir şeyler, bir çuvalın içindeki kediler gibi boğulmuştu. İkinci kez aklına Fluek'teki mağara geldi. Neden her seferinde işine mâni olunuyordu? Gittins ve kız, işbirliği mi yapmıştı? "Eğer bu... Bu yaptığın beni bir şeye ikna etmek içindiyse, işe yaramadı. Ben senin gece kulübü oğlanlarından biri değilim."

"Hoşuna gitti."

"Kes sesini."

"Anlamadığımı mı sanıyorsun?"

"Kes sesini."

"Şu ne peki?"

Günahkâr bir şeyi işaret ediyordu. Erskine başını aşağı doğru çevirdi. Gömleğinin ucunda ıslak bir leke vardı ve göbeğinin altındaki apış arası tüylerinden beyaz özsu damlıyordu. Millicent Bruiseland'in gelişiyle o kadar dehşete kapılmıştı ki, yaşadığı o boğuk, amaçsız orgazmı fark edememişti bile. Hemen sabahlığın önünü örttü ve kuşağını sıkıca, karmaşık bir düğümle bağladı. Aklına Avustralyalı şaşkın orkide geldi; arı, bir dişi sandığı için çiçeğe boşalır –hatta seçim hakkı varsa, çiçeği seçer.

İki saat sonra banyodan çıkıp odasına döndü. Günahkâr gitmişti; ama oda hâlâ kokuyordu. Giyindi. Koridorda annesiyle karşılaştı. Kadın, sanki pantolonda unutulup onunla birlikte yıkanmış bir şey gibi görünüyordu.

"Senin ufaklık arabana binip gitti" dedi.

"Ya, evet, öyle yapmasını söyledim."

"Bunu ne diye yaptın Philip?"

"O... Londra'da yapması gereken önemli bir iş vardı."

"Böyle bir zamanda mı?" Gözleri kıpkırmızıydı.

"Evet."

"Bayan Erskine!" diye seslendi koridorun ucunda beliren Millicent Bruiseland.

"Şimdi olmaz Millicent."

"Ama oğlunuzla ilgili çok önemli haberlerim var."

"Ne zaman olmaz ki."

"Ama kesinlikle, kesinlikle yemin ederim ki, bu kez..."

"Tanrı aşkına kızım, sen bile, şimdi senin o bitmek bilmez rezilliklerinin zamanı olmadığını bilecek yaştasın" diye bağırdı Erskine'in annesi. "Sen de, annen de, baban da utanmalısınız. Git odana."

Millicent Bruiseland öfkeyle Erskine'e baktı, sonra koşarak gitti. Erskine'in annesi sakinleşmeye çalıştı, sonra da, "Peki araba gittiyse" dedi, "sen nasıl eve gideceksin?"

"Trenle" dedi Erskine.

"Trenden nefret edersin."

"Ya, anne, ne önemi var şimdi?" diye bağırdı Erskine ve onu itip merdivenlere yöneldi. Günahkâr'ın Londra'ya giderken içinden en çok neye güleceğini merak ediyordu –Erskine'in ne kolay teslim olduğuna mı, yoksa o sırada çıkardığı insanlık dışı iğrenç seslere mi? Aslına bakarsanız o sırada Camberley'i geçen Günahkâr Erskine'i falan düşünmüyordu; Casper Bruiseland'in önceki gece gözlem odasında söylediği bir şeye takılmıştı aklı. Erskine'le yaptıkları seks öncesi sohbet aklına getirene dek, Polonya'nın bal likörüne gömülüp kalmış bir sözdü bu –Casper babasından para sızdırmak için yeni, zekice bir plan yaptığından bahsetmişti.

16

Tara Southall'ın rahat divanında oturmuş çayımı yudumlarken, "Kevin, biraz konsantre olman lazım" diye düşünüyordum. Eğer "Philip Erskine" araması yaparken, bir yandan da Stuart'la gevezelik etmiyor olsaydın, Hitler'den mektup alan bilim adamı ile Berkshire'daki kent planlamacısının aynı kişi olduğunu fark edebilirdin. Eğer Wikipedia sayfalarını atlaya atlaya okumaya alışmış olmasaydın, planlamacının kesin bir ölüm tarihi olup olmadığını da hatırlayabilirdin. Ayrıca Ariosofist komplolarını saplantı haline getirmiş olmasaydın, Seth Roach'un cesedini bulmak üzere cani bir Galli tutan kişinin, seksen dokuz yaşındaki Philip Erskine olduğu sonucuna varman çok vaktini almazdı.

1957 yılında, ölümüne yol açan ikinci kalp krizinden kısa bir süre önce Edgar Aslet, Doğu Berkshire Bölge Planlaması komitesine seçildi. Komitenin önerilerini hayata geçirecek yetenekli gençler önermesi istenince, arkadaşlarının oğulları arasından en uygun olduğuna inandığı –bu tuhaf sosyal konut fikrini dizginleyici muhafazakâr katkılarda bulunabileceğini düşündüğü– kişiyi seçti. Fakat Philip Erskine ile yaptığı ilk görüşme sonucunda Aslet, gözleri parıldayan bu evanjelisti hükümetin Yeni Kentler politikası için uygun bulmakta güçlük çekti. Erskine hiç durmadan Balfour Pearl adlı bir Amerikalının fikirlerinden söz ediyordu; 1949 yılında Manhattan'daki bir galada şans eseri tanıştıktan sonra onu dost ve kılavuz edinmişti. (Ne *Ahenk Algısı: Philip Erskine'in Hayatı*, ne de *Çalışmalarıma Bakın: Balfour Pearl ve New York'un Düşüşü*, bunun hangi gala olduğundan bahsetmiyor.) Pearl, dalavereyle hükümetten uzaklaştırılmıştı ve vaktinin çoğunu Los Angeles'ta geçiriyordu; ama fikirleri her zamanki gibi etkileyiciydi ve Erskine de bu fikirleri güney İngiltere'de uygulamaya kararlıydı. Çünkü kaleme aldığı bir raporda belirttiği gibi, güney İngiltere'de, on yıllık hızlı bir konut inşası sürecinden sonra bile, "iyi ailelerimizi karanlık, kalabalık, ahlaken yıkıma uğramış şehirlerden kurtarmaya ve onları, kent ile kır yaşamının en çok istenen niteliklerini birleştiren rasyonel, yeni yerleşim bölgelerine taşımaya yönelik kesin bir ihtiyaç" hâlâ vardı. Artık kırk yedi yaşına gelmiş olan Erskine'in tecrübesi halen yok denecek kadar azdı; ama coşkusu ve bilgisi o kadar etkileyiciydi ki, komite çok geçmeden onu Hungerford'un güneyinde inşa

edilecek olan Yeni Kent'in başına geçirdi. Bölge tarihçileriyle yaptığı konsültasyonlar sonucunda (*Ahenk Algısı* yine bunun ne zaman olduğunu söyleyemiyor) Erskine, bu yeni yerleşime pek bilinmeyen bir Orta Çağ köyünün adını vermeye karar verdi: Roachmorton.

Galli'yle Claramore ziyaretimizden üç dört saat sonra yaptığımız gibi, arabayla Roachmorton'a girdiğiniz anda gözünüze ilk çarpan şey, dev döner kavşakların çokluğu olacak. O kadar çoklar ki, yol sistemi kentin yararına değil de, sanki tam tersi amaçla kurgulanmış. Fakat Roachmorton'da döner kavşaklardan çok daha fazlası var. Nüfusun elli binin altında olması öngörüldüğü halde, Erskine, Roachmorton'ın, Yeni Delhi gibi –tasarımcısı Edwin Lutyens'e en az Balfour Pearl kadar hayranlık duyuyordu– bir şehrin ışıltılı ihtişamına biraz olsun sahip olması gerektiği inancındaydı. (Erskine, 1948'deki ölümünden önce Lutyens'le tanışamadığına pişmandı; ama o tarihte en azından Lutyens'in kızı Elizabeth'le, Evelyn'in yakın arkadaş olması sayesinde tanışmıştı.) Bu yüzden Roachmorton, devlet binalarının klasik bir tarzda, tıpkı bir dil bilgisi tablosundaki maddeler gibi, geniş ağaçlıklı bir bulvar boyunca sıralanması nedeniyle İngiliz kentleri arasında neredeyse eşsizdir. Ayrıca savaş sonrası kurulan birçok belde eğlence mekânlarından yoksun olmasıyla ünlüyken, Roachmorton'ın gurur kaynakları arasında bir boks ringi (Premierland), bir pub (Caravan), bir işçi kulübü (BÜK) ve bir de otel (Hotel de Paris) vardır; bunların hepsi, aynı titiz tarihçiler tarafından daha sonraki çağların "miras" ve "süreklilik" diyeceği duyguyu vermek üzere adlandırılmıştır. Ayrıca St Panteleimon Hastanesi, Gittins Entomoloji ve Filoloji Müzesi ve belirgin bir şekilde kır evi üslubuyla inşa edilmiş kırmızı tuğla ve mermerden bir belediye binası vardır bu kentte. Belediye binasının içinde çok sayıda kitap barındıran bir halk kütüphanesi bulunur; buraya gelenler, aşağıda "Göl" diye anılan büyük bir yapay göl görürler. Brasilia'nın tasarımcısı Oscar Niemeyer gibi Erskine de plan yapmadan önce sahayı ziyaret etmeyi reddetmişti; o yüzden kentin neredeyse yarısının tamamlanmış olduğu 1961 yılına kadar Roachmorton'a ayak basmadı. O tarihe kadar tutku dolu vizyonu İnşaat Bakanlığı'ndan da, *The Times*'ın başyazarından da özel övgü almıştı. Fakat ilk iyimser sakinlerin kente gelmesinden sadece birkaç ay sonra, kent halen üretici garantisi kapsamındayken, şikayetler başlamıştı.

Sözgelimi Roachmorton'da okula farklı bir yoldan gitmeye çalışmak imkânsızdı. Kentteki binlerce evin her biri için, daha büyük caddelere

açılan matematiksel açıdan optimum özgül yollar vardı ve bu yolu reddetmek gibi sapkın bir seçim yapmak, genellikle on dakikalık bir dolanmayı gerektiriyordu. O yüzden kent sakinlerinin evleri civarında yakın komşuları dışında birileriyle karşılaşması zordu. Fakat bu, merkezde daha da zordu: geniş bulvar üzerinde belediye sarayına doğru yorgun argın yürürken, tıpkı bir Kutup balıkçısı gibi, uzaklarda bir arkadaşınızı görebilirdiniz; ama karşılıklı sohbet edebilmek için, tıpkı kentin kendisi gibi, ayrıntılı bir plan yapmak gerekirdi. Bir anlık dikkatsizlik, ön kapınızdan birkaç sokak ötede kaybolmanıza yeterdi; çünkü her küçük avlu birbirinin tıpkısıydı. Roachmorton'a günlük gezi yapmaya kalkanlar, çok sayıda çıkmaz sokağı olduğu için kendilerini labirentteymişcesine dolanıp dururken bulur, nihayetinde son treni de kaçırırlardı. Mahremiyet için evler yanlarındaki prefabrike evin çıplak duvarına baktığından, pencereden dışarı bakmanın da pek keyif verdiği söylenemezdi. Diğer yandan hemen her ailenin görüş hattında mutlaka bir kusur tespit etmek mümkündü; sözgelimi, bir köşede durup, karşı evin üst kattaki yatak odasını doğrudan görebilirdiniz. Doğal olarak bunların hepsi klostrofobi yaratıyordu; ama yine de kimse, sırf devasa Caravan'da bir iki yudum bir şeyler içebilmek için otobüse binmek istemiyordu. Konut alanları yakınlarında bir pub ya da dükkân yoktu; ne de olsa merkezde cömertçe sunulan seçeneklerin onlara olan ihtiyacı ortadan kaldırmış olması gerekiyordu. Geçen her gün Erskine'in hiç beklemediği ve ele almaya da pek heves duymadığı birçok yeni sorun getirirken, Roachmorton'ın ilk sakinleri, kendilerini sürgüne gönderilmiş gibi hissettiklerini bildirdiler. Tara Southall'ın evine misafir olduğumuzda, ne demek istediklerini çok iyi anladım –çevredeki sokaklar o kadar cansızdı ki, insan kale ağı büyüklüğünde örümcek ağları görmeyi bekliyordu.

Claramore Hotel'de öleceğime neredeyse kesin olarak emindim. Sonuçta Galli ona bir yararım kalmadığı anda beni topuğuyla ezip geçecekti. Aranıp duruyorduk; ama ipucunun gölgesini bile bulamıyorduk. (Galli ısrarla Seth Roach'un o civara gömüldüğünü düşünse de, böyle olduğunu gösteren hiçbir kanıt yoktu.) Sonunda otelin barına girdik; oranın da, eski evin geri kalanı gibi, tamamıyle ticarileştirilmiş olmasını bekliyorduk. Ancak özgün kitap rafları yerli yerinde duruyordu. Broşürdeki ifadeyle; "dönemi hatırlatacak şekilde" korunmuştu; aynı Julius Morton cinayetiyle ilgili gazete kupürlerinin çerçeveli arşivi gibi... Bir pazarlama kongresi nedeniyle

otelde bulunan kalabalık bir grup, kuşluk vakti domates sularını içip gevezelik ederken, ben de on dokuzuncu yüzyıla kadar uzanan ağır, ebrulu ziyaretçi defterleriyle dolu bir rafı elden geçirdim. Ve işte –tıpkı dünyanın en büyük dedektifi Batman'in yapacağı gibi– "Roachmorton, Berkshire"dan gelen "T.S." adlı birinin, 1951 ile 1999 yılları arasında her yaz Claramore'a geldiğini bu sayede öğrendik. Elbette o sırada Roachmorton'ı duymamıştım; Philip Erskine'le alakası olduğunu da bilmiyordum. Ama Galli hepsinden haberdardı; ve Evelyn Erskine'in kaçak hizmetçisinin adını da biliyordu.

Önce telefon rehberlerini denedik. Ama Tara Southall hâlâ, teoride, cinayetten aranıyordu; o yüzden orada gerçek adıyla yaşıyor olamazdı. Aslında onun hayatta olduğunu düşünmek için de bir neden yoktu. Yine de televizyonda ipucu dedikleri şeye elimizdeki en yakın şey buydu; biz de otelden ayrılıp doğuya, Roachmorton'a doğru yola koyulduk.

Yolda giderken, Tara Southall gerçekten hanımının abisinin kentinde yaşıyorsa –ki bu olacak iş değildi aslında–, o zaman Philip Erskine'in onu oraya yerleştirmek için bizzat nüfuzunu kullanmış olması gerektiğini düşündüm. Cumbernauld'da yaşayan merhum halamdan biliyordum; Yeni Kent'lerden birinin kurulum aşamasında görevli birisi, bir arkadaşına ya da akrabasına ev bulmak için nüfuzunu kullanacak olursa, o zaman o arkadaş ya da akraba oraya ilk taşınan sakinler arasında olmalıydı. Ve taşınan ilk sakinler, belli nedenlerle, hep birlikte tek bir küçük bölgeye yerleştirilirdi. Eğer o bölgeyi bulabilirsek, kentin ilk açılışından bu yana orada yaşayan doksan yaşlarında kadınların var olup olmadığını da bulabilirdik. Tüm bu bilgiye ulaşmak büyük olasılıkla hacker'ların "pretexting" dediği işlemi gerektirecekti –ki, bu da beni aşıyordu; ama tahmin ettiğim gibi, Galli'yi aşmıyordu. Gerçekten de Galli'nin Roachmorton'ın genç emlak yöneticisinin ofisinde on dakika geçirmesi yetti. Beni direksiyonuna kelepçelediği arabaya döndüğünde, Galton İlkokulu'nun karşısında Tara Smith adlı doksan bir yaşında birinin oturduğunu söyledi. (Kaçma fırsatını bir daha yakalayamamış, Galli'yi polis Claramore'a gelene kadar oyalamayı da başaramamıştım. Dürüst olmak gerekirse, onu oyalamam gerektiğini bile unutmuştum –birkaç kere kendimi soruşturmamızın gidişatından keyif alırken yakaladım; sanki tutanla tutsak değil de, iş ortağıymışız gibi. Bence bazı yaklaşımlarımdan samimiyetle etkilenmiş bile olabilir. Bilmiyorum. Her neyse, polisin sonradan Galli'nin arabasını mobese kameralarından tespit edeceğini umdum; ama Roachmorton'a vardığımızda bizi bekleyen

yoktu. Kimbilir, belki de Stuart gerçek bir maceranın içine düştüğünden çocuklar gibi heyecana kapılmış, polisleri kendine inandıramamıştır…)

Pembe kapıyı açan kadına, "Siz Tara Southall mısınız?" diye sordu Galli. Saat dört civarıydı.

"Evet" dedi kadın. "Siz kimsiniz? Hem bu koku da ne?" Kadının uzun saçları vardı ve çene kemikleri sayesinde yüzü aşırı yaşlılar gibiydi. Arkadan belli belirsiz çocuk parkı sesleri geliyordu.

Galli bir ara benim konuşmamın daha iyi olacağını söylemişti; tutuk tavırlarımın yaşlı bir kadını rahatlatacağı düşüncesindeydi. "Benim adım Kevin, ve bu da, ıı, arkadaşım. Buraya, belki bize kibarlık edip, Seth Roach hakkında bir şeyler anlatırsınız diye geldik. Koku da benden geliyor ne yazık ki. Hemen gitmez; ama ben gittikten sonra sprey falan sıkabilirsiniz."

"Biliyor musunuz, yıllardır beni kimse gerçek adımla çağırmadı. Southall. Battle öldükten sonra kimseden duymadım ismimi. Başka birilerinin bildiğini de sanmıyordum."

Bizi içeriye davet edip oturacak yer gösterdi, sonra da çay yaptı. Odada hafiften bir ekşimtrak süt kokusu vardı. Şömine rafı küçük porselen tilkilerle doluydu. Söyleyebildiğim ilk şey, "Bugün buraya gelmeden önce Claramore'a uğradık" oldu.

"Sırtım trenle yolculuk edemeyecek kadar kötüleşmeden önce her yıl giderdim oraya. Keşke yanıp kül olsaydı."

"Ne oldu orada?"

"Çok şey oldu orada."

"Ama 1936 yılında ne oldu?"

Şaşırdı. "Ne demek istiyorsunuz? Ben de biliyorsunuz sandım. Beni bu kadar zaman sonra böyle bulduğunuzu zannettim."

"Pek bir şey bilmiyoruz."

"Ama zavallı Morton'ı biliyorsunuz."

"Evet." Gazete kupürlerini okumuştum.

"Bruiseland yaptı. Sebebini hiç öğrenemedim. Yataktaydım ben o sırada."

William Erskine, diye açıklamaya başladı Tara, onu sabahın ikisinde uyandırmış, giyinmesi için beklemiş ve onu sessizce kütüphaneye, Bruiseland ile Alex Godwin'in yanına götürmüştü. Her taraf kan içindeydi. İki hizmetliye evi terk edecekleri, Londra'ya gidip farklı isimlerle yaşayacakları söylenmişti. Bütün eşyalarını yanlarına alacaklardı; biraz da mücevher alacaklar, ama hemen satmayacaklardı. Eğer sorun çıkarırlarsa başlarına gelecekler belliydi: Julius Morton'ı öldürmekten suçlanacak ve kesin idam edileceklerdi.

Korkuya kapılıp kafası karışan Tara zar zor cesaretini toplayıp Godwin'den ayrı gitmeyi yeğlediğini söylemişti; ama Erskine, ayrı ayrı yaşamalarına izin olmadığını, yoksa ikisinden birinin diğerine haber vermeden polise gitmeye kalkışabileceğini, zaten beraber kaçmayı planladıkları için durumun onlara fazladan bir sıkıntı vermemesi gerektiğini açıkladı. Godwin memnun görünüyordu. Erskine üst kata çıkıp çantalarını hazırladı, sonra aşağı indi, onları arabaya bindirip Londra'ya götürdü; giderken de yolda tekrar tekrar Bruiseland ile kendisinin Hampshire'daki bütün yargıç ve polis amirlerini tanıdığını hatırlattı. Londra'ya varınca onlara, yeni bir iş ve kalacak yer bulana kadar, bir pansiyonda birkaç hafta kalmalarına yetecek kadar para verdi. Sonra da Claramore'a doğru yola çıktı; gün ağarmadan dönmüş olmayı planlıyordu. Fakat pansiyonda yer bulmak için vakit çok geçti; o yüzden Tara ile Godwin parkta sabahlamaya karar verdiler; ama Godwin hemen –kızın kalçalarını avuç avuç ıslak toprağa bulayarak– Tara'ya zorla sahip olmaya kalkıştı. Tara da her şeyi bırakıp, üzerindeki elbiselerle kaçtı. Garlicklerin Kensington'daki evine yürüyerek vardığında topuklarına kan oturmuştu; Evelyn'in arkadaşı Caroline dışarı çıkana dek sokakta bekledi. Caroline'ın yanına koşup Evelyn'e nerede olduğunu haber vermesi için yalvardı. Başka da bir şey söylemedi; çünkü Erskine ve Bruiseland'in şerrinden korkuyordu.

"Böylece tekrar Londra'ya dönmüş oldum. Yıllarca Spitalfields'de, küçük bir dairede yaşadım; herkese kendimi Tara Smith diye tanıttım. Hatta savaş sırasında bir gençle tanıştım, nişanlandık; ama benim kim olduğumu öğrendi ya da öğrenecek gibi oldu, o yüzden nişanı bozmak zorunda kaldım. Gizlice araştırmış falan da değildi. Kötü talih sadece. Her neyse, bu rezil yer inşa edildiği sırada yaşlı Lord Erskine layığını bulmuştu; o yüzden

Evelyn gelip biraz daha hoş bir yerde yaşamak isteyip istemediğimi sordu. Abisinin çalıştığı bir yermiş; ama yine de sorun çıkmazmış. Daha iyisi gelmiyordu aklına, benim de gelmiyordu; o yüzden tamam dedim. O zaman benim için abisine mektup yazdı, abisi de bana bir ev satın aldı. Bütün arkadaşlarımı bırakıp buraya taşındım. O zamandan beri de bin pişmanım." Hikâyeyi anlattığı için rahatlamış görünüyordu.

"Philip Erskine'e ne oldu?"

"Amerikalı bir kızla evlendi. Adını hatırlamıyorum. Ama zengindi; ailesi diş macunundan servet yapmış dediklerine göre."

"Hayır, demek istediğim..." Gergin bir tavırla Galli'ye göz attım. "Şimdi nerede?"

"Yaşlı kulampara öleli otuz yıl oldu yavrum. Buralarda bir yere gömüldü."

Erskine kendi ölümünü yalandan sahnelemiş olabilir miydi? Hayır, dedim kendi kendime; son yirmi dört saatin ölçüleriyle bile bu mantıksızdı. Ama o zaman da elimde hiçbir teori kalmıyordu.

"Peki, ya Evelyn'e ne oldu?"

"Ronald Slater adlı telsiz işiyle uğraşan tatlı bir adamla evlendi. Çok paraları yoktu ama; o yüzden işler sonuna doğru biraz tatsızlaştı. Sonra o da öldü. O günlerden bugüne kalan tek kişi benim." Aslında, daha sonra *Ahenk Algısı*'ndan öğrendiğime göre, "dodekafonist" Evelyn Erskine besteci olarak kariyer yapmaya çalışmış, Hammer adlı bir film şirketinin korku filmleri için beste yapıp geçimini kazanmaya uğraşmış, sonunda kendini BBC Radyofoni Atölyesi'nde bulmuş, orada sintizayzırlarla o zamandan bu yana kimsenin bir daha yapamadığı işlere imza atmıştı. 1942 yılında babasının gizli günlükleriyle dolu bir bavulla Cebelitarık'a kaçan, bir İngiliz gemisine yakalanıp Man Adası'nda altı ay hapis yatan ve sonunda Londra'da heykeltıraş olarak yeni bir hayata başlayan Kasimir Mowinckel'le uzun süren bir ilişkiye de o dönemde girmişti.

"Peki ya Seth Roach?" diye sordum, sesim çatlayarak. Çünkü o an fark ettiğim üzere, Galli bu sorunun yanıtını alır almaz, sadece Kevin Broom değil, Tara Southall da fuzuli olacaktı.

"Ah, tabii, sizin asıl öğrenmek istediğiniz oydu, değil mi?" dedi yaşlı kadın. "O delikanlı... Biliyor musunuz, Evelyn onunla ilk kez tanıştığında, ki Morton'ın ölümünden bir önceki bahardı, bana gelip şöyle demişti: ‘Bu yakışıklı küçük haydut hepimizin hayatını değiştirecek. Eminim bundan. Abiminkini değiştirmiş bile; nasıl olacağını bilmiyorum ama, benimkini de değiştirecek.' Sonuçta değiştirmedi aslında. Kimse için hiçbir şeyi gerçekten değiştirmedi. Çok yazık oldu ona. Olanları hepimiz sır olarak saklamak zorunda kaldık, elbette. Ama ona yazık oldu."

17

EKİM 1936

Commercial Yolu üzerindeki Premierland Boks Kulübü'nün önüne hayatı boyunca üç kez gelmişti Erskine. İki yıl önce buraya ilk kez geldiğinde, son derece büyük, gürültücü bir kalabalıkla karşılaşmıştı. Ya da o öyle olduğunu sanmıştı; çünkü söz konusu kalabalık aslında, insani varoluşun ürkek, şeffaf bir söylentisinden başka bir şey değildi. Kalabalık denen şeyin gerçekten ne olduğunu şimdi, bugün, beş yüz milyon kindar Doğu Londralı'nın iç içe geçmiş gücü onu sıkıştırıp, bir sigara kalınlığına getirdiğinde anlamıştı Erskine. Claramore'daki yakışıksız durumdan bu yana başka insan bedenlerinin sıcaklığından duyduğu tiksinti eskisine göre kat be kat artmıştı; ve şimdi o sıcağın içinde pişiyordu: hep bir ağızdan, "Geçmelerine izin vermeyeceğiz!" ve "Kahrolsun Mosley!" ve "Bir, iki, üç, dört, beş, Mosley olacak leş!" diye bağıran İrlandalı liman işçilerinin, çıplak ayaklı öğrencilerin, dişsiz sarhoşların, pis hırsızların itiş kakışı altında eziliyordu. Havada kızıl bayraklar ve çarşaftan pankartlar uçuşuyordu. Çocuklar daha iyi görebilmek için lamba direklerine tırmanmış, hamile annelerse, iki yandaki isli apartmanların pencerelerinden aşağı sarkmıştı. Umutsuzca omuz ata ata, Commercial Yolu'ndan aşağıya tıklım tıkış dolu bir aralığa doğru ilerlerken, Erskine buraya gelmekle çok saçma bir iş yaptığını düşündü. Geçen hafta gazetede Karagömleklilerin Doğu Yakası'nda bir yürüyüş yapmayı planladıklarını okuduğu zaman, bir sürü Yahudinin kavga çıkarmak için buraya geleceğini tahmin etmişti; ve özellikle bir Doğu Yakası Yahudisinin, politikayla alakası olmasa bile, böyle büyük bir kavgayı es geçemeyeceğini biliyordu. Whitechapel'a o yüzden gelmişti; şans eseri o Yahudiye rastlama umuduyla... Eh, büyük salaklık etmiş olabilirdi; ama en azından tanıdığı kimsenin onu burada görmesi gibi bir olasılık yoktu.

"Gördüğüm bir yüzü asla unutmam."

Erskine döndü. Karşısında tıknaz bir adam duruyordu. Adamın yanakları yara izleriyle kaplıydı, ve ıslak dudakları, çiğ buzağı ciğeri dilimleri gibi dolgun dolgundu. Üzerinde pek cakalı duran ucuz bir takım elbise vardı ve sandalye ayağına benzer bir şeyi sallıyordu. "O gece maçtan sonra Günahkâr'ı kızdıran züppe amcıksın sen. Bir mi, iki yıl mı oldu?"

"Evet... Sanırım haklısınız" dedi Erskine, gergin bir tavırla.

"İstediğini aldın mı?"

Erskine öksürdü. "Pek sayılmaz."

"Kayıp mı oldun? Seninkiler yolun aşağısında."

Adam böyle söyleyince bir iki kişi ona kuşkuyla bakmaya başlamıştı. Erskine ayaklarından asılı bir halde hayal etti kendini. "Hayır, hayır; ben sizin tarafınızdayım."

"Hadi ya?"

"Evet."

"Bundan emin misin koçum?"

"Kesinlikle."

"Harika. Geçen sefer doğru dürüst tanışmış mıydık hatırlamıyorum. Adım Kölmel."

"Philip Erskine." El sıkıştılar.

"Madem bizim yanımızdasın, o zaman yardım etmekten de çekinmezsin, değil mi?" diye sordu Kölmel, güler bir yüzle. Bir yandan da sandalyenin ayağını avcuna vuruyordu. Hayli kelleşmişti. Kemikli alnının derisi –sanki prezervatifi yumruğa geçirmişsiniz gibi– gergin ve solgun görünüyordu.

"Yardım etmek?"

"Evet." Kölmel ciddiydi anlaşılan.

"Hayır, elbette çekinmem" dedi Erskine. "Ben de bu yüzden geldim zaten."

"Cable Caddesi'ne bir barikat kuruyoruz. Köşede bir çöplük var. Bizimkiler sana gösterir. Ne alabilirsen al oradan –tahta, teneke, ne olursa. Çorbada senin de tuzun olsun, değil mi? Kimsenin senin iki taraflı ajan falan olduğunu düşünmesini istemeyiz, ha ha!"

"Hayır, ha ha!"

"Görüşürüz sonra" dedi Kölmel, Erskine'in omzunu sıvazlayarak.

Günahkâr'ın arkadaşı her şeye rağmen, tüm bu kaosun ortasında, nasıl oluyordu da bu küçük sadist oyununu oynamaya hâlâ vakit bulabiliyordu? Erskine bunu düşünerek, Kölmel'in cellatlarından birinin peşine takıldı. Back Church Yolu'ndan aşağı doğru yürüdüler; iki cellat da arkalarından geliyordu. Sonra çöplerin döküldüğü yere; iki tekstil fabrikası arasındaki çitle çevrili araziye vardılar. Genel olarak kırık dökük eski sandalyeler, yayları fırlamış şilteler, kırılmış tabaklar falan vardı; ama balık kılçıkları, kabaklar, kızartma yağından göller ve hatta –Erskine fark eder etmez tiksindi– bir sokak köpeğinin çürüyen cesedi de eksik değildi. Kükürt değil bu, diye düşündü Erskine; resmen cehennemin kokusuydu –şehrin böğründeki kabuk bağlamış yaradan, buram buram yükselen parfümdü. Çöp yığınının en yakın eğimine tırmanırken, Winchester'da, kriket maçlarında uygulayıp kusursuzlaştırdığı bir tekniği kullandı. Söz konusu teknik, hem meşgul görünüp, hem de göze çarpmayıp bir anda herkese orada olduğunu unutturmaktı –ve gerçekten de, birkaç dakika belli belirsiz bir tahta parçası toplama gösterisi yaptıktan sonra, ötekiler kucaklarını molozla doldurup Cable Caddesi'ne doğru yola çıktılar ve onun peşlerinden gelip gelmediğine bile bakmadılar. Mendilini çıkarıp parmaklarını sildi ve ters çevrilmiş bir küvetin üzerine oturup ne yapacağını düşündü. İşte o sırada Günahkâr'ı, öteki yandaki fabrikanın yangın merdiveninden inerken gördü; üzerinde korsanların giydiği türden dar bir kara gömlek, dişlerinin arasında da bir bıçak vardı.

Günahkâr Ağustos ayında Claramore'dan döndükten sonra, Erskine'in arabasını Kölmel'in bir ortağına satmış, o parayla da bir süreliğine kıt kanaat idare etmişti. Sık sık içi dışına çıkacakmış gibi hissetse de, Erskine'in tuhaf bakımıyla geçen beş ay sonunda, tekrar Caravan'a girebilecek kadar eli yüzü düzelmişti. O yüzden paranın büyük kısmı içkiye gitti; ama bir kışı daha sokaklarda, ya da St Panteleimon'da geçirmeye hevesli değildi. Bu yüzden Ekim ayında, Chelsea'de birilerinin "yumrukçulara" nakit para ödediğini duyunca, hemen o gün gitti. Yapması gereken neyse yapacaktı. Premierland'da bir unvan maçı yapılacağını ilan eden üzeri hiç tanımadığı isimlerle dolu bir poster gördüğünde eskisi kadar öfkelenmiyordu artık. Tüm bunlar çok uzun zaman öncesinde kalmış gibiydi. Yine de yeniden ringe çıkmakla ilgili rüyalar görüyordu.

King's Road'da karşısına bir tür askeri baraka çıktı; içinden bir gazete ofisine geçiliyordu. Herkes ortalıkta kara gömleklerle koşuşturuyordu ve Günahkâr çok geçmeden bunların, adını hem Frink, hem de Erskine'den (çok farklı nedenlerle) sıkça duyduğu Mosley'in önderlik ettiği o Yahudi düşmanları olduğunu anladı –ama kolay kazanacağı bir paraydı bu ve zaten, insanın seçim hakkı olsa, parasını başka bir Yahudiden değil de, bir Yahudi düşmanından alması daha manalı değil miydi?

Sonunda durup onunla konuşacak birini bulabildi; pala bıyıklı, motorsiklet gözlüğü takmış, çok uzun boylu bir herifti bu. Toplantılarda düzeni sağlamak için gereğinden fazla güçlü kuvvetli adamları vardı; ama Pazar günü Doğu Yakası'nda yapılacak yürüyüş için desteğe ihtiyaç duyabilirlerdi. Günahkâr da Doğu Yakası'nı iyi bildiğini, eskiden şampiyon bir boksör olduğunu, birkaç şilin karşılığında yumruğunu kana bulamaya da çekinmeyeceğini söyledi. Adam üç gün sonra gelmesini söyledi.

Üç gün sonra geldi; maaşından kesinti bile yapmadan ona kara bir gömlek verdiler. Diğer adamlar biraz "oryantal" göründüğüne dair şakalar yaptı. Çinlilere değil de, Yahudiye benzediğini kastettiklerini anlayınca, alıp getirecekleri bütün domuz pirzolaları yiyeceğini söyledi; onlar da sırtına dostça vurup, bu sefer de boyuyla ilgili şakalar yapmaya başladılar. Sabah uzadıkça bazıları vakit geçirmek için boks yapmaya kalkıştı ve hiçbirinin nasıl dövüşüldüğünü bilmediği ortaya çıktı. Günahkâr bu Karagömleklileri pek sevmemişti. Erskine de bir boka yaramayan orospu çocuğunun tekiydi; ama en azından bunun farkındaydı.

Sonunda öğle vakti yürüyüş başladı; ama daha Tower Köprüsü'ne varamadan durmak zorunda kaldılar. Royal Mint Caddesi'nin ucunda polis atları bir baraj gibi yan yana dizilmiş, linçe hazırlanan semtin kalabalığının –Günahkâr'ın şivesini Premierland'den hatırladığı– kükreyişini dizginliyorlardı. Mosley henüz gelmemişti. Bir saat kadar oyalandıktan sonra, kıdemli yumrukçulardan biri olan Albertson arka sokaklardan dolanabilirlerse, barikata öte yandan yüklenip onu kaldırmayı başarabileceklerini söyledi: "Bu çıfıtlar başlarına ne geldiğini anlayamadan bitiririz işlerini." Günahkâr elbette alternatif bir yol biliyordu; çocukken ezbere bildiği bir yoldu bu: bir ara sokaktan aşağı, birkaç dükkânın arkası, penceresinden baba evinin içini görebildiği birkaç alçak teras, sonra da genellikle kız kardeşiyle saklambaç oynadığı ve Soho, Caravan ve Hotel de

Paris'in yüksek kaliteli cazibesini keşfetmeden önce semtteki oğlanları götürdüğü çöplük. Albertson yolu gösterirse Günahkâr'a fazladan bir altın vermeye söz verdi. Günahkâr bu planı çok tutmasa da –barikatı dağıtmadan önce kendileri dağılacaklardı; bu arada barikata yolun ortasına park etmiş bir kamyon da eklenmişti– kolay paraya hayır demeyecekti. Heriflerden biri bir terslik olursa diye ona bir bıçak verdikten on dakika sonra çöplüğe iniyordu; hayli korkmuş görünen Philip Erskine'le karşılaştığı yer de orasıydı.

Bıçağı dişlerinin arasından alan Günahkâr ona doğru ilerledi.

"Sen ne bok yemeye buradasın?"

"Merhaba. Arkadaşın Kölmel istediği için buradayım." Erskine, keşke Günahkâr beni fark etmeden önce onu biraz da izleyebilseydim diye düşündü. İki yıl önce Caravan Club önündeki beklenmedik karşılaşmalarını hatırladı; neden buluşmalarının çoğu kabus havasına bürünmek zorundaydı?

"Kölmel mi?"

"O gönderdi beni buraya."

"Nasıl yani; o maçtan sonra seni hatırlamış mı?" dedi Günahkâr, sanki birinin Erskine'i hatırlaması acayip bir şeymiş gibi. "Hep hatırlar" diyerek onayladı sonra.

Erskine yutkunup, "Ama ben seni arıyordum" dedi.

"Neden?"

"Ne diye o üniformayı giydin?"

Günahkâr omuzlarını silkti.

"Onların tarafında değilsin değil mi?"

"Siktir git."

"Tabii, elbette hayır. Sen kimsenin tarafında değilsin. Parasız kaldın herhalde? Peki nasıl oldu da sendeki bir-iki uygunsuz niteliği fark etmeden seni aralarına aldılar? Şaşırmadım yine de. Bu tür işler için sıra dışı bir yeteneğin var. Claramore'da da çok iyi idare etmiştin."

"Zor olmamıştı. Sen niye bunlardan giymedin bu arada?"

"Ah, iki cihanda olmaz. Karagömlekliler saçmalıyor. Bu yürüyüş bir gözdağı alıştırması sadece; çünkü daha ciddi bir şey yapmak akıllarına gelmiyor. Mosley'in zamanı geçti; o da çok iyi biliyor bunu. Zaten dediğim gibi; ben seni arıyordum."

"Beni arıyordun. Yine. Bu sefer niye?"

Erskine yere çevirdi bakışlarını. Günahkâr'ın eski alaycılığı kalmamış gibiydi; tıpkı yürüyüşündeki sineksiklet aksaklık gibi... Erskine neredeyse özlemişti o halini. "O günden beri görüşemedik... Yani Morton'ın olayından beri. Bir de emin olmak istedim..."

"Ee?"

"Yani, sanırım biraz da istedim ki –kendimi mecbur hissettim– benden tiksinmediğinden emin olmak istedim" dedi Erskine.

"Neden?"

"Ayrıca bu arada neler yaptığını da öğrenmek istedim" diye telaşla ekledi Erskine. "Umarım her şey yolundadır. Kendi adıma; ben böceklerimle uğraşıp durdum. Gerçekten etkileyici gelişmeler oldu. Keşke *Anophthalmus hitleri*'yle yaptıklarımı görebilseydin."

"Sen şu lanet sorunun yanıtını ver" dedi Günahkâr bir sigara yakıp. "Benim senin hakkında ne düşündüğüm neden önemli?"

"Bir süre benim deneğim olmuştun."

"Senin ‘deneğin' mi?"

"Bence çok doğal bir şey insanın..."

"Ağzında geveleme" dedi Günahkâr.

"Ne?"

Günahkâr daha yakına geldi. "Bu sıkıcı. Sen hep sıkıcısın. Ne söyleyeceksen söyle. Ağzında gevelemeden söyle; götümün peşinde olduğunu söyle, ben de istersen hemen burada vereyim."

Erskine öksürüp dudaklarını yaladı. "Ben kendimi senin seviyene..."

"Yapamaz mısın? Hadi bir de şunu dene; belki daha kolay olur. Seni siktiğimi, bundan hoşlandığını söyle."

"Senin bu kadar konuşkan olduğunu hiç bilmiyordum" diye geveledi Erskine.

"Haydi amcık! Söyle gitsin beni niye aradığını –benim senden nefret edip etmemem neden önemli onu söyle– bak o zaman sikim de, götüm de bıkıncaya kadar senin emrine amade olacak. Söyle. Belki hizmetçiyi kurtarmak için çok geç artık; ama bu iş için geç değil."

Erskine'in tırnakları avuçlarına gömüldü, gözleri de yaşlarla doldu.

O zaman Günahkâr gülümsedi. Erskine delikanlının gülümsediğini ilk kez görüyordu; ve bu hayatında gördüğü en acımasız gülümsemelerden biriydi. "Ya da isterseniz Bay Erskine" dedi Günahkâr, "bana aşık olduğunuzu da söyleyebilirsiniz."

Erskine ölmek üzereymişçesine inledi. Günahkâr'sa sıcak, yumuşak bir tavırla ona doğru ilerledi ve elini Erskine'in omzuna koydu. Erskine Günahkâr'ın gözlerine derin derin baktı. Sonra Günahkâr dizini Erskine'in kasıklarına gömdü. Erskine uluyarak moloz ve çamurun içine diz çöktü.

"Yapamayacağını biliyordum. Bunu yapamayacağını bildiğim için bana sahip olabileceğini söyledim. Ve, evet, elbette senden nefret ediyorum amcık." Günahkâr sigarasını fırlatıp Erskine'in omzundan sektirdi. Sonra da, anlatacak başka dedikodusu kalmamış ev kadınları gibi şen şakrak bir sesle, "Eyvallah öyleyse" dedi.

"Seth Roach!" Günahkâr şaşkınlıkla baktı. Çöplüğün kıyısında iki adam duruyordu. Biri Barnaby Pock'tu. "Seni görmeyeli nereden baksan bir asır oldu bok herif! Geberip gittiğini söylemişlerdi!" Günahkâr'ın gömleğini fark etti. "Ne bok yemeğe giydin onu?"

"Şu moronun bir arkadaşından çaldım. Eğlence olsun diye."

İki adam gülüşüp meyilden aşağı inmeye başladılar.

"Orospu çocuklarına benzemişsin be koçum" dedi Pock. "Böyle giyinince yani."

"Evet. Sıkıldım da. Haydi şunun gömleğini alalım. Ben giyerim."

"Bu nasıl gelmiş buraya?" diye sordu Pock'un yanındaki. "Hepsinin barikatların arkasında kaldığını sanıyordum?"

"Öncü grup falandır bu kesin" dedi Pock.

Üçü birden Erskine'in üzerine çöktü.

"Hayır, lütfen!" dedi Erskine, ayağa kalkmaya çabalarken. "Ben sizin yanınızdayım! Mosley'den herkes gibi ben de nefret ederim! O... Uçkuru düşük bir gece kulübü düşkünü." Babasının lafı içinde bulunduğu durumda pek de etkili olamamıştı. "Kölmel beni barikata yardımcı olmaya gönderdiği için geldim buraya."

"Vay, Günahkâr, duyuyor musun şunu? Kölmel'i de tanıyor" dedi Pock. "Bu bok parçası nereden tanıyor Kölmel'i?"

"Bunun öteki taraftan olduğuna emin misin?" diye sordu Pock'ın arkadaşı.

"Yiyor musunuz bu numarayı?" diye sordu Günahkâr. "Dinlesenize şunu. Konuşmasına baksanıza."

"Hayır! Yemin ederim! Yemin ederim!" diye inledi Erskine, zarif bir şekilde.

"Bizimki haklı" dedi Pock. Erskine'in arkasına dolanıp kolayca el ense çekti. "Al şunun gömleğini."

Erskine kıvranıp yalvarır, sümükleri Pock'un kirli koluna sürünürken, paltosunu, ceketini ve gömleğini üzerinden aldılar; bu arada bir düğmeyi de ziyan ettiler. Günahkâr gömleğini çıkarıp attı ve Erskine'inkini giyip, genellikle su toplamış kabarcıklarını patlatmak için cebinde bulundurduğu çengelli bir iğneyle gevşek bir şekilde kopçaladı. "Gidip bu amcıklardan birkaç tane daha bulmak istiyorum" dedi Pock'a.

"Bunu ne yapalım?"

Günahkâr omuzlarını silkip arkasını döndü. Erskine dehşetle olup bitenleri seyrediyordu; ekim soğuğu çıplak kollarındaki tüyleri diken diken etmişti. Günahkâr'ın onu böylece bırakıp gideceğine hâlâ inanamıyordu; sonra başını kaldırıp bağırdı: "Hâlâ sahibinim ben senin! Ölünce cesedin benim olacak yine! Üstelik çok da beklemeyeceğim seni küçük lepralı haydut!"

"Hadi ya? İyi öyleyse, ben de kız kardeşini siktim" dedi Günahkâr arkasına dönüp bakmadan. Pock bu şakaya kikirdedi, sonra da Erskine'in böbreklerine bir tekme indirdi.

Birkaç dakika sonra, Royal Mint Caddesi'nde, tam Albertson ayakkabısındaki çamuru silmek üzere eğilmişti ki, kiremitin teki kafasını sıyırıp geçti. Hemen geri sıçrayıp çevresine bakındı. Sonra ikinci bir kiremit çarptı kaldırıma.

"Saldırıyorlar!" diye bağırdı yumrukçulardan biri. "Saklanın!"

"Yapmayın Allah aşkına, bombalanmıyoruz burada" dedi Albertson. "Çıkın ortaya." Ama mide boşluğuna oturan üçüncü kiremitle kirli çamaşırlar gibi yere düştü.

"Yukarıda" diye bağırdı birisi, eliyle göstererek.

"Silahı olan var mı?"

Birisi kafasından yaralanıp sırtüstü yuvarlandı; şakaklarından kan boşanıyordu. Ondan sonra herkes çekilmeye başladı. Ayağa kalkmaya çabalayan Albertson yağmur oluğunda bulduğu bir tuğla parçasını atmaya çalıştı; ama saldırgan bacaların arkasına saklanmıştı. Birkaç adamı yakınlardaki bir mobilya deposunun duvarına saklanıp bombardıman menzilinin dışına çıkmıştı, onların yanına koşarken iki kiremit daha patladı topuklarının dibinde.

"Saçmalığın daniskası bu. Ne yapacağız? Yukarıya nasıl çıkılacağını bilen var mı?"

Yoktu.

"Yüzünü gören var mı?"

"Şu sırıtıp duran gıcığa benziyordu. Adını unuttum."

"Saçmalama; o bizden biri" dedi Albertson.

"Ben söylemiştim size Yahudiye benzediğini."

"Eğer o piçin bu işten yakayı sıyırmasına izin verirsek ve patron da bunu duyarsa..."

"Hey, hey, hey, dur bakalım –dur bakalım dedim sana– ne oluyor be?"

Hemen tepelerinden biraz taş döküldü.

"Herif tepemizde! Kedi gibi sıçrayıp hopluyor. Ne bok yiyeceğiz?"

"Bize silah lazım" dedi Albertson sıkıntıyla yukarı bakarak. "Tek yol bu." Güneş gözünü alıyordu; o yüzden gözlerini kısmak zorunda kaldı, ama bir şeylerin hareket ettiğini görür gibi oldu. Haklıydı. Günahkâr pantolonun düğmelerini çözmüş, çatısının kıyısına gelmişti.

"Ah, amına koduğumun!" diye uludu Albertson. Üzerine yağan sidik gözlerini kör etmişti. Bu altın yaydan geriye kaçarken kaldırımın kenarına bastı, dengesini kaybetti, omuzlarını dengelemek gibi boş bir umutla iki kolunu birden açtı, zarifçe topuklarının üzerinde döndü ve yüzüstü yola kapaklandı –kendini kaybederken de burnunu kırıp, çivili bir lağım kapağının geometrik desenini alnına çaktı.

Böylece Cable Caddesi Savaşı'nda bir Karagömlekli'nin işini bitiren tek Londralı Yahudi Seth Roach oldu. Yüzlercesi, olayların gerçekte olduğundan daha farklı geliştiği iddiasındaydı; sözgelimi Albert Kölmel, New York'taki kardeşi Judah'a bizzat kendisinin Mosley'in ağzına bir yumruk patlattığını söyleyerek övünmüştü. Ama aslında sandalye ayakları, havai fişek ve çürük meyveyle karşılaşanlar sadece, yürüyüşe katılmak için gelirken yanlış yola sapıp geç kalan birkaç talihsiz faşistten ibaretti. Saat dört gibi göstericiler eve gönderilmiş, Royal Mint Caddesi'nden bir milim öteye geçememişlerdi.

Çatıdan indikten sonra Günahkâr, bir süre kalabalıkların arasında elinde bir şişe cinle gezindi. (Spitalfields Pazarı'ndaki eski günlerden hatırladığı kara kuru, iyi niyetli bir kasap çırağına, "Şu elindekinden bir fırt versene" demişti.) Tekrar ait olduğu yere döndüğünü biliyordu; ama bir şeyi hâlâ

kafasından atamıyordu: Erskine. Onu Pock ile Pock'un arkadaşının merhametine bıraktığı için suçluluk duymuyordu. Tam tersine: yaptığı yetmemişti. O yüzden çok geçmeden çatışmalardan uzağa, kuzeybatıya, tekrar Londra'nın merkezine doğru giderken buldu kendini; Erskine'in Clerkenwell'deki dairesine gidiyordu.

Oraya vardığında cin şişesinin tamamını devirmiş ve Moorgate'deki bir dükkândan bir tane daha almıştı. Bayan Minton Günahkâr'ı tanıdı; ama ne kadar sarhoş olduğunu görünce onu Erskine'in dairesine sokmak istemedi. Günahkâr da kadına ne yaparsa yapsın fark etmeyeceğini, çünkü anahtarı olduğunu söyledi. Aslında, Bayan Minton kendi dairesine gidene dek bekleyecek, sonra da yukarı çıkıp Erskine'in kapısını kırarak omzunu incitecekti.

Dairenin içi tam hatırladığı gibiydi. Ön odadaki masada Bayan Minton'ın herhalde o sabah getirdiği henüz açılmamış mektuplar vardı. Günahkâr üç zarfı da açtı. Bir terzi faturası, Kraliyet Entomoloji Derneği'nden bir broşür ve bir de şu:

Sayın Doktor Erskine,

Papalardan, iş adamlarından ve devlet başkanlarından nice hediyeler aldım, ancak hiçbiri sizin nazik hediyeniz kadar özel ve şaşırtıcı olmamıştı. Hediyeniz, geleceğimiz için bilim adamının elde edeceği zaferlerin, en az askerin elde edeceği zaferler kadar önemli olduğunu hatırlamamızı sağlıyor. Umarım çalışmalarınız ilerledikçe beni bilgilendirmeyi sürdürürsünüz –belki bir gün Üçüncü Reich'ta size uygun bir pozisyon bulabiliriz. Almancanız nasıldır?

Saygılarımla,

Adolf Hitler

Alman Şansölyesi

Günahkâr çoğu kelimeyi anlayamamıştı. Hitler hakkında da pek bir şey de bilmiyordu; ama ismi tanımıştı ve böyle bir mektubu almaktan ne kadar heyecanlanacağını bilecek kadar iyi tanıyordu Erskine'i. O yüzden mektubu buruşturup cebine tıktı, sonra da masayı devirdi. Odanın öbür yanına geçti;

duvardaki iğrenç diseksiyon tablosunu alıp pencereden dışarı fırlattı. Sonra da kapısını açık bulduğu laboratuvara girdi.

Anophthalmus hitleri'yi barındıran yiyecek sandığı gitmişti. Onun yerine, özel bir şeyler için tasarlanmış gibi görünen büyükçe bir tank gelmişti. Tankın kapak, zemin ve dört duvarının üçü çelikten, dördüncü duvarıysa üzeri çelik ızgarayla örtülmüş kalın bir camdan yapılmıştı. İçi toprak ve tavuk kemikleriyle doluydu. Izgaradan bakınca Günahkâr, içinde böceklerin de dolandığını gördü. Laboratuvarın kapısını kapadı, sonra tankın yanına gitti. Kapağın mandalını açtı, kapağı kaldırdı, tankı havaya kaldırıp içindeki her şeyi, tıpkı bir keresinde Erskine'in onu kırık cam kabın içindekileri yiyecek kutusuna boşalttırdığı gibi yere boşalttı. Birkaç böcek hemen toprak yığınının içinden çıkıp odanın dört bir köşesine dağıldı; ama üniversite günlerinde yaşadığı enicocephalid felaketini bir daha yaşamak istemeyen Erskine, süpürgeliğin üzerindeki tüm delikleri kapattırmıştı –o yüzden böceklerin gidecekleri hiçbir yer yoktu. Günahkâr rahat rahat dolanarak her birini topuğuyla tek tek ezdi. Genelde ancak iki-üç sert darbeden sonra kıpırdamaz hale geliyorlardı. İşini bitirince toprağı tekmeledi. Hepsi ölmüştü.

Cinden uzun bir fırt çekerek kutlama yaptı, boş şişeyi de yere attı. Aşırı sarhoş olmuştu. Aslına bakarsanız, Polonya'dan gelen bal likörünü içtiği geceden beri hiç bu kadar sarhoş hissetmemişti kendini. Erskine'in dairesinde kalmaya niyeti olmadığı halde, eski yatak odasında biraz uzanmanın fena olmayacağını düşündü. Sonra kalkıp doğuya dönecek, Whitechapel'daki herkese, tek tek, o gün sokakta olan on binlerce erkek, kadın ve çocuğa tek tek soracaktı: son üç yılda Anna'yı hiç görmüşler miydi? Yalan söyleyen olursa hemen anlayacak, ve babasını dövdüğü gibi onları da dövecekti.

Tam laboratuvardan çıkmak üzereyken Erskine'in kitaplığında son bir çift böceğin gezindiğini gördü. Onlara doğru atılıp eliyle yakaladı ve doğru dürüst görebilmek için tutup yüzüne yaklaştırdı. Birdenbire yakıcı bir acı hissetti ve şaşkınlıkla böceklerden birinin işaret parmağını kanattığını fark etti. Kınkanatlı böcekler deriyi parçalayabilir miydi? Böcekler ona Erskine'i hatırlattılar; küçük şekilli kanatlarını çırpıp pis ellerini sinirle ısırıyorlardı. Onları kesip içlerini görmek geçti içinden; ama bıçağını çatıda gezinirken kaybetmişti. Ani bir hevesle, ikisini birden ağzına attı.

Onları ısırırken Günahkâr kara bacakların dişlerinin arasında çatırdadığını hissetti. Kızarmış ve tuzlu, diye düşündü; herhalde domuz pirzolasından daha kötü olamazdı tatları. Fakat bir ısırık daha alamadan gözleri irileşti ve çenesi kaskatı oldu. Nefes alamıyordu. Böcekler boğazından aşağı iniyordu.

Çaresizce boynuna yapıştı; böceklerin bademciklerini boğmaca öksürüğü gibi kazımaya başladığını hissederken zorla öğürdü. Öne tökezleyip duvara yaslandı, bir parça balgam gibi atmaya çalıştı onları; ama çok büyüktüler ve zaten çoktan nefes borusunda ilerlemeye başlamışlardı. İçindeki karanlık, ıslak, sıcak noktalara doğru iniyorlardı. Yarı çiğnenmiş, hatta sakatlanmış olmalarına rağmen ilerlediler –Erskine bu şekilde yetiştirmişti onları. Kusmaya çalıştı, ama yapamadı; Bayan Minton'a seslenmek istedi, ama yapamadı. Aslına bakarsanız çıkartabildiği tek ses böyle ıslak ıslak, yumuşakça bir tıkırtıydı; sanki böcekler onun ağzından konuşuyordu. Küçük, kaygan lekeler belirdi gözlerinin önünde; onlar da böceklere benziyordu. Kan tadı geldi ağzına, ve nedense balık kokusu aldığını sandı. Boğazını yumruklaya yumruklaya, ağır ağır dizlerinin üzerine çöktü. Cin şişesini kırıp böcekleri cam kırığıyla oyup çıkarmanın mümkün olup olmayacağını düşündü; savaşta şarapnelle böyle şeyler yapanlar olmuştu. Eğer burada ölüp giderse cesedini Erskine'e bir doğum günü hediyesi gibi bırakmış olacaktı; buna izin veremezdi. Fakat tam şişeye uzanırken gözleri karardı, kolları gevşedi ve yanlamasına yere yığıldı.

Yedi dakika sonra, yirmi iki yaşında bir kız koşarak laboratuvara daldı.

18

EKİM 1936

Evelyn Erskine'e göre olasılık "yasaları", lunapark kandırmacasından başka bir şey değildi; kardeşinin öjenik kuramları kadar çekilmez şeylerdi. Günahkâr'ı bir daha görecek miydi? Philip'e sorsa, herhalde çok ama çok küçük bir şans olduğunu söylerdi. Yani, öyleydi tabii; ama Günahkâr gibi biriyle karşılaşma şansı daha en başta yok kadar azken, olmuştu işte. Yani sorun sadece Günahkâr'ın Doğu Yakası'nın yüz binlerce Yahudisinin arasında kaybolması değildi. Bu ciddi bir engel değildi –bir günde neredeyse yüz bin saniye vardı ve bunların herhangi birinde sokakta Günahkâr'la karşılaşabilirdi. Sorun o Yahudilerin kederiydi: çocuklarının tifodan ölmesi, anne babalarının birtakım Nazi pasaport görevlilerinin merhametine kalmış olması, sevgililerinin artık adreslerinde bulunmaması, nereye gittiklerini kimsenin bilmemesi... Doğu Yakası'nda birbirlerini uzun zamandır fazlasıyla özleyen o kadar çok kişi vardı ki, o yüzden ahlaki açıdan, onun, Evelyn Erskine'in de aralarından birini özlüyor oluşunun bir gıdım olsun önemi yoktu: bu trajedi kazanında onun küçük hikâyesinin hiçbir önceliği yoktu. Umutsuzca arzuladığı kavuşma da, gerçekten önemli şeylerin –bir besteci olmak gibi– neşe verici kaçınılmazlığına sahip değildi.

Bunların hepsinin üzerine, bir de Mosley vardı. İsimsiz yoksullar bölükler halinde tarihin emirlerine – ciddi gazetelerde anlatılan, Evelyn'in hiçbir şekilde katılmadığı tarihin emirlerine– boyun eğerken, Günahkâr'ın da bu dev komşu dünyada eriyip gitmesi hayli olası görünüyordu. Sırf Evelyn onu gerçekten deliler gibi görmek istiyor diye bunun olacağı yoktu. Başka bir deyişle: Doğu Yakası'nı kat eden faşist yürüyüş, Philip Erskine'in Claramore'dan sonra delikanlıyı ilk kez bulma şansı olduğunu düşünmesine yol açarken, Evelyn Erskine'in Claramore'dan sonra onu ilk kez gerçekten kaybetme şansı olduğunu düşünmesine yol açmıştı. Aslında doğuştan iyimserliği tüm bu olup bitene rağmen Evelyn'in umutlanmasını sağlayabilirdi –eğer Claramore'da olanlar, onu çok kötü bir şekilde yaralamamış olsaydı...

Nişanlısı için zamanla sandığından daha fazla üzülmüştü. İnsan aldırmam sanabilir; ama her zaman aldırır –Evelyn şimdi bunu anlıyordu. Ama en azından ölüm bir sondu; buna karşılık Bruiseland ile babasının yaptıkları

Morton'la sona ermemişti. Ve asla sona ermeyebilirdi; çünkü Tara hâlâ saklanıyordu.

Caroline Garlick, Morton'ın cesedi bulunduktan sadece birkaç saat sonra onu telefonla aramıştı. Tara, Caroline'a pek bir şey anlatmamış, sadece Evelyn'in yardımına ihtiyacı olduğunu söylemişti; ama Evelyn neler olduğunu kısmen tahmin edebiliyordu. O yüzden Caroline'a, Tara'ya biraz para verip, olanlardan kimseye bahsetmemesini rica etti. Bir sonraki hafta Londra'da Morton'ın cenazesi yapıldı. Birkaç saat yalvarmanın ardından Evelyn'in anne babası, onun Claramore'a dönmek yerine Caroline'la kalmasına izin verdiler. Böylece Evelyn ertesi gün Tara'yı sahte isimle kaldığı pansiyonda ziyaret etme fırsatı buldu ve ondan bütün hikâyeyi öğrendi. Durum hayal ettiğinden bile kötüydü.

Evelyn elbette Bruiseland ile babasının cezalandırılmasını istiyordu; ama polisi kendine inandıramazsa, tek başarısı Tara'yı saklandığı yerden ortaya çıkarmak olacaktı. Geçen her saatle birlikte adaletin yerini bulması giderek imkânsızlaşıyor gibiydi: sanki Tara Claramore'daki makinelerden birine kolunu kaptırmış, yavaş yavaş makinenin içine sürükleniyordu. Bu yüzden Evelyn'in tek yapabildiği Tara'nın olabildiğince düzgün bir hayat sürmesine yardımcı olmak oldu. İçten içeyse suçluluk duyuyor, bir şey yapamadığı için uykuları kaçıyordu. Birçok günü beraber geçiriyorlardı; bazen Caroline de onlara katılıyordu –Caroline, coşkulu bir suç ortağıydı ve henüz o İskoçla evlenmemişti. Durum korkunç değildi; ama Evelyn uzun vadede ne yapacaklarını bilmiyordu. Kaçak hizmetçiyi tanıyabilecek bütün tanıdıklardan uzak durmaya özen göstermeleri gerekiyordu. Bir keresinde caddede yürürlerken, adamın teki Tara'nın yüzünü gazetedeki resimden tanımıştı; ama Evelyn ona öyle ağır hakaretler etti ki, adam sonunda büyük ayıp ettiğine ikna olmuş bir halde süklüm püklüm yanlarından uzaklaştı. En azından, bu kadar deneyimden sonra, gelecekte kocasını aldattığında durumu idare etmekte herhalde hiç zorlanmazdı.

Yani yürüyüşün yapıldığı ve Evelyn'in sonunda Philip'e sormadıkça bir daha Günahkâr'ı asla göremeyeceğini anladığı o Pazar günü Tara da onunla birlikteydi. Evelyn, bu kadar alçalmayacağına dair kendi kendine söz vermişti; çünkü abisinin neler hissettiğinden kuşkulanmasını istemiyordu. Telefon etmeye karar vermesi bütün bir hafta sonunu almıştı. Telefonu açan olmadı; ama Evelyn, Philip'in hiç dışarı çıkmadığını biliyordu. Demek ki,

büyük olasılıklarıyla, böceklerine dalıp gitmişti. Belki de Günahkâr yine, gizlice onunla birlikte yaşamaya başlamıştı? O öğleden sonra bizzat daireye gitmeye karar verdi.

Saat beşte Clerkenwell'a vardığında, havada limon kabuğuna benzer bir koku vardı. Ortalık sakin görünüyordu; ama sonra Evelyn, abisinin tablosunu –Rembrandt'ın *Doktor Nicolaes Tulp'un Anatomi Dersi* adlı resmini model alan tabloyu– evin önündeki kaldırımda, camı çerçevesi kırılmış, paramparça çevreye saçılmış bir halde gördü. Başını kaldırıp bakınca dairenin bir penceresinin de kırılmış olduğunu gördü. Şaşkın bir halde içeri girdi; abisiyle elbette karşılaşmaması gereken Tara ise takside bekledi. Yukarı çıkınca ön kapının kırılmış, masanın da devrilmiş olduğunu gördü. Eve hırsız girdiğini sandı. İçeride kimsenin olup olmadığını merak ederek dairenin içine doğru birkaç ihtiyatlı adım attı. "Kimse yok mu?" diye seslendi. Ve sonra, laboratuvarın açık kapısının ardında, yorgun bir mezar kazıcı gibi toprak yığınının yanına kıvrılmış biri ilişti gözüne.

Ona doğru koşarken aklına gelen ilk çılgınca düşünce, Bruiseland'in buraya gelip abisini de öldürdüğüydü. Fakat sonra yerde yatan kişinin Günahkâr olduğunu gördü; üzerinde abisinin gömleği vardı. Gözleri kapalıydı; her ne kadar yüzü kızarmış ve şişmişse de, her zamanki kadar yakışıklıydı. Evelyn diz çöküp elini yanağına yasladı. Günahkâr sıcak olmasına sıcaktı; ama nefes alıp almadığını anlayamadı. Yüzünü tokatlayıp sertçe omuzlarından sarstı; Günahkâr'ın kafası yana yattı sadece. Üzerinde kan yoktu, çok az parmaklarından birinin ucunda vardı. Beyaz gömlek bir omzundan sıyrılmış, küçük meme başlarından birini ortaya çıkarmıştı; onu Claramore'da bile bu kadar çıplak görmemişti Evelyn. Bir yanı –ufacık, salak bir yanı– neredeyse utandı. Ağlayarak hızla ayağa kalktı ve kendini daireden dışarı atıp taksiye koştu; telaştan az kalsın merdivenlerden yuvarlanıyordu.

"Yukarı gelmen lazım" dedi Tara'ya, boğuk bir sesle.

"Gelemem."

"Gelmen lazım. Gelmen lazım. Philip yok." Şoför dikiz aynasından boş boş onlara bakıyordu.

Tara dışarı çıktı ve Evelyn onu yukarı, laboratuvara götürdü.

"Ne olmuş?" diye sordu Tara, Günahkâr'ı görünce.

"Bilmiyorum. Anlayamadım onun..."

Tara diz çöküp Günahkâr'ın göğsünü dinledi, sonra da nabzına baktı. Üzüntüyle Evelyn'e dönüp başını salladı.

"Ah, Tanrı'm, hiçbir şey yapamaz mısın? Doktor mu çağırsak?"

"Çok geç canım."

"Ama sanki bayılmış gibi görünüyor. Ne olmuş da...?" Tara, Günahkâr'ın sağ elindeki boş cin şişesini gösterdi kederle. Evelyn'in bacakları boşalmıştı; çürük yer tahtaları ayaklarının altında çöküyormuş gibi hissediyordu kendini. "Ah hayır! Hayır, hayır, hayır!"

Tara ayağa kalkıp hıçkırıklara boğulan Evelyn'i sıkıca tuttu. Birkaç dakika sonra Evelyn burnunu çekip, "Onu buradan götürmemiz lazım" dedi.

"Ben gideyim. Sonra polisi çağırırsın."

"Hayır. Polis olmaz. Onu bizim götürmemiz lazım. Bana söylediğini hatırlasana. Abim hakkında." Evelyn o gece oturma odasında yaşananları bütün ayrıntısıyla Tara'ya anlatmıştı.

Günahkâr'ı aşağı indirdiler; Tara ayaklarından, Evelyn de koltuk altlarından tuttu. Taksiye yaklaştıklarında Evelyn şoföre bağırdı: "Bu budala arkadaşımız ağır sarhoş olmuş. Bize yardım edebilir misiniz lütfen?" Sesine hakim olmakta güçlük çekiyordu. Şoför homurdanarak çıkıp kapıyı açtı, sonra da Günahkâr'ı koltuğa oturtmalarına yardım etti.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu herkes arabaya binince.

"Cable Caddesi'ne" dedi Evelyn hiç düşünmeden. Doğu Yakası'nda adını bildiği tek sokak burasıydı.

"Bugün orada büyük yürüyüş var biliyorsunuz?"

"Evet."

"O zaman siz de Karagömleklilerden olmalısınız?" diye şaka yaptı şoför.

"Kararsızız" dedi Evelyn.

Commercial Yolu'nun batı ucuna vardıklarında sokaklar eğlenenlerle dolup taşıyordu. Daha ileriye gitmek imkânsızdı.

"Burada bekle" dedi Evelyn şoföre, ve avans olarak biraz para verdi.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Tara.

"Bize yardım edebilecek birileri olmalı."

Evelyn arabadan çıkarken, hayatının en cesur işini yaptığını düşünüyordu. Gördüğü ilk adamın yanına yaklaşıp, "Seth Roach'u tanıyor musunuz?" diye sordu.

"Onu mu arıyorsun?" diye sordu adam, kahverengi dişlerini sergileyerek. Evelyn'in elini tuttu. "Az önce köşede gördüm. Gel, göstereyim sana."

Evelyn elini kurtarıp yürümeye devam etti. Tek yapmak istediği taksiye geri dönmek ve Caroline'ın evine gitmekti; ama Tara'ya yardım edememişti ve şimdi Günahkâr'a da yardım edememeyi kabullenemezdi. O yüzden üç kişiyi daha denedi ve sonunda, "Evet, onu tanıyorum. Görmedim, ama olsa olsa Dabrowski'nin mekânındadır" diyen birini buldu.

"Orası neresi?"

"Dabrowski'nin pub'ı. Premierland'ın bütün gençleri oraya gider."

"Nerede peki?"

"Cannon Caddesi Yolu'nda" dedi adam. Evelyn, orası neresi gibisinden boş boş bakınca, başparmağıyla gösterip, "Sağda, birkaç sokak aşağıda" dedi.

"Çok teşekkür ederim."

Birkaç dakika sonra tabelası olmayan pub'ı buldu. Bir sürü insan önündeki caddeye taşmıştı. İçeriye doğru ilerlerken ıslık yağmuruna tutuldu; üstüne bir de poposuna çimdik yedi. İçeride adım atacak yer yoktu. İlginç bir şekilde ahenksizce, hep bir ağızdan düşmanca bir şarkı söylüyorlardı. Evelyn olduğu yerde durup var gücüyle bağırdı: "Seth Roach'u tanıyan var mı?" Üç kere bağırdıktan sonra şarkı söyleyenlerin sesi kısıldı. Birdenbire pub'ın içindeki herkes ona bakıyormuş gibi hissetti Evelyn. (Daha önce hayatında hiç böyle bir yere gelmemişti. Ne kadar

ürkmüş de olsa, mekânın kalabalığında nefes kesici ve şehvetli bir şey vardı; ter, bira ve içten gelen bir coşku, basık ahşap tavanın altında kaynaşıyordu. Günahkâr'la yaşadığı yaz macerasının, kadın erkek buradaki herkese çok sıradan geleceğini düşündü Evelyn. Arkadaşlarının balolarda dedikodusunu yaptığı cesur, asi, şarap düşkünü delikanlılar, "gerçekten vahşi, *çok* vahşi" olan Winchester ve Eton mezunları bile durup isimlerini söyleyecek kadar duramazlardı burada. "Seth Roach'u tanıyan var mı?" diye sordu yine, sesini titretmemeye çabalayarak. Birkaç kişi küfür eder gibi anlayamadığı bir şeyler bağrınınca bütün özgüveni gitti. Sonra küfretmediklerini, bir isim söylediklerini anladı. Cesaretini tekrar topladı. "Frink? Frink?" diyorlardı.

Sonunda pub'ın arkasından bir yerden Frink bulundu.

"Buyurun bayan?" Frink iki elinde birer bira bardağı tutuyordu.

"Seth Roach'u tanıyorsunuz."

"Tanımam mı? Ama bir yıldır görmedim. Arkadaşı mıydınız?"

Evelyn, nazik görünümlü bu adamın, Günahkâr'ın arkadaşı olup olmadığını herhangi bir alay ya da kuşku iması olmadan soruşuna minnettar olmuştu. "O öldü" dedi.

Frink'in yüzü altüst oldu; ama şaşırmış görünmüyordu. "Hadi ya. Bu üzücü bir haber. Gelip haber verdiğiniz için teşekkür ederim."

"Kaç yaşındaydı?"

"On sekiz olacaktı, yanlış hatırlamıyorsam. Annesi biliyor mu?"

Evelyn Günahkâr'ın bir ailesi olduğunu hiç düşünmemişti; bir fırtınanın ailesinin olacağını kim düşünürdü ki? "Hayır. Ama yardımınıza ihtiyacım var."

"Cenaze için mi? Verebileceğim kadarını veririm" dedi Frink; gerçi biraz tereddütte kalmış gibiydi –Evelyn hiç de fakir görünmüyordu.

"Öyle değil" dedi Evelyn. Günahkâr'ın abisine olan korkunç borcunu elinden geldiğince açıklamaya çalıştı. Frink onu kaşlarını çatarak dinledi.

"Bize yardım etmek için bir şeyler yapabilir misiniz?" diye sordu sonunda Evelyn. "Ona yardım etmek için?"

"Yani kimse bulamasın diye cesedi gömmekten mi söz ediyorsunuz?" diye sordu Frink. "Böyle işlerden anlamam ben bayan. Özür dilerim."

"Tanıdığınız birileri vardır."

"Bu pis bir iş."

"Cinayete kurban gitmiş falan değil." Cinayet kelimesi ağzından çıkar çıkmaz sarsıldı Evelyn; cinayetin artık yaşam deneyiminin bir parçası olduğunu hatırlamıştı.

"Yine de, bu sadece..."

"Dinleyin beni. Yolun başındaki bir takside şu anda."

"Ne!"

"Eğer bize yardım etmezseniz, o zaman bu işi arkadaşımla benim halletmemiz gerekecek. Yanlış bir şeyler yaparız, birileri öğrenir... Başımıza ne gelir bilmiyorum; ama daha da önemlisi, abim Günahkâr'a sahip olur. Günahkâr'ın bunu nasıl hiç ama hiç istemediğini bir bilseydiniz..."

Frink sözünü kesti. "Tamam. Tamam. Birini tanıyorum. Üstelik şansa bakın ki –tabii talihsizlik aslında– şu anda burada. Ama sizin muhatap olmak isteyeceğiniz türden bir herif değildir. Beni anlıyor musunuz?"

"Evet."

"Günah benden gider."

"Tamam."

"Gelin öyleyse."

Frink, Evelyn'i kalabalığın arasından pub'ın arka odasına götürdü; orada ayrı bir bar olmadığından öbür taraf kadar kalabalık değildi. İçeride, yırtık pırtık elbiseli, balıketi bir kız, kıkırdaya kıkırdaya, takım elbiseli tıknaz bir adamla vals parodisi yaparak dans ediyordu. Frink adamın omzuna vurdu.

"Bakar mısın Albert? Burada seninle görüşmek isteyen bir hanım var."

"Duyduğum en güzel sözler bunlar" dedi Kölmel. Balıketi kızdan abartılı bir kibarlıkla özür diledikten sonra Evelyn'e döndü. "Senin adın nedir kıymetlim?"

"Evelyn Erskine." Adamın sadece bakışı bile, pub dışında yediği çimdikten on kat daha kötüydü. Leydi Molly'nin verdiği dans partilerindeki en iğrenç delikanlılar bile, en çok onu istiyormuş gibi bakarlardı; hâlbuki Kölmel, Evelyn zaten kendisine aitmiş ve bundan gurur duyuyormuş gibi bakıyordu. Bu taktik bir sürü kadında işe yaramış olmalıydı.

"Erskine?" diye tekrar etti Kölmel.

"Evet."

Kölmel gülümsedi. Tam bir şey söyleyecekti ki, durdu; o önemli bilgiyi vakti gelinceye dek saklamaya karar vermişe benziyordu. Onun yerine sordu: "Sizin için ne yapabilirim?"

Bu görüşmeden üç saat sonra Evelyn, Back Church Geçidi'ndeki çöp tepesine tırmanıyordu. Karanlık çökmüş, ay da pek görünmemişti; her yer tehlikelerle dolu olduğundan Evelyn adımlarını nereye attığını göremediğine seviniyordu. Elinde bir kürek vardı. Tara da yanındaydı; o da bir kazma taşıyordu. Arkalarındansa, Günahkâr'ın battaniyeye sarılı cesedini taşıyan Frink ile Kölmel geliyordu.

"Burası konusunda ciddi misin?" diye sordu Frink. Sağ elinin avucundaki yara izi Evelyn'in dikkatinden kaçmamıştı. "Issız bir yere falan gideriz sandım ben. Burasıysa... Her şeyin ortası."

"Evet, sapına kadar ciddiyim. Boşboğazlık etmek istemem; ama ben eskiden de hep burayı kullanırdım. Kimsenin olmadığı bir yerlere gitmeye kalkarsan, genelde yolda marizlenirsin."

"Buraya çocuklar oynamaya geliyor."

"Kaygılanma, derine gömüyorum. Zaten çocukların buraya hiç gelmemesi gerekir. Hijyenik değil."

Evelyn'in bir avuç parasıyla Kölmel'in birkaç çift nazik sözü, taksi şoförünün arabasına aldığı bir türlü horlamayan, ayılamayan sarhoştan kimseye bahsetmemesini güvenceye almaya yetmişti. Şimdi Frink ile

Kölmel, kürekle kazmaya asılmış, çürüyen çöplerin arasında bir yer açmaya başlamışlardı. Paslanmış bir karyolaya ya da bisiklete çarptıklarında bir tangırtı kopuyordu; öyle olduğunda onu çıkartmak için aletlerini bir kenara bırakıyorlardı. İki adam, bu tuhaf toprağı başları Evelyn ile Tara'nın ayaklarının hizasına gelinceye dek kazdılar, sonra biraz daha kazdılar. Sonunda Kölmel çukurun yeterince derin olduğuna ikna olunca, içinden nefes nefese çıktılar ve Günahkâr'ın bedenini, şehrin kokuşmuş entropik bilinçdışının içine indirmeye hazırlandılar. Pantolonları kapkara, zehirli bir cerahate bulanmıştı.

"Hayır, durun lütfen" dedi Evelyn.

"Sorun nedir kıymetlim?" diye sordu Kölmel. "Yırtınmanın yararı yok. Eski bir Yahudi laneti vardır, bilir misin? *Vì tsu derleb ikh im shoyn tsu bagrobn.* Dilerim seni gömecek kadar uzun yaşarım. Aklıselim bunu gerektirir."

"Ben sadece..."

Evelyn Günahkâr'ın yanına diz çöküp battaniyeyi açtı. Yüzük var mı diye parmaklarını, bir madalyon, ya da uğur tılsımı var mı diye göğsünü yokladı; ama hiçbir şey yoktu. Ceplerini karıştırdı; küçücük bile olsa bir hatıra bulmaya çabaladı. Tek bulabildiği buruşturulmuş bir kağıt parçasıydı ve karanlık olduğundan üzerinde ne yazdığını görmek mümkün değildi; Evelyn de kağıdı el çantasına attı. Diğerleri görmeden bir tutam saç alabilseydim, alırdım, diye düşündü. Ama sonra kendine acıdı; Morton'ı hatırlamıştı. O da ilk tanıştıkları zaman Evelyn'in saçından düşen bir kurdeleyi saklamış ve sonradan aşık olacaklarının daha o zamandan belli olduğunu söyleyip durmuştu. Oysa Evelyn, Morton'ın onunla sırf, adını artık hatırlayamadığı daha hoş bir kız onu küçük düşürdüğü için konuşmaya başladığını çok iyi biliyordu. Kayıp kurdeleyi de sırf flört etmenin kolay bir yolu olduğu için almıştı. Ansızın Evelyn, Günahkâr'la ilgili hatıralarının bir tutam antiseptik ya da bir kat boyaya bulanmamasını diledi. On yıl sonra beraber geçirdikleri zamanı, konuşmalarını, birleşmelerini, onun duygularını, ölümünü gerçekten olduğundan daha önemsiz, daha yapmacık, daha sarsak, daha bulanık, daha rezil hatırlamamayı istedi. Bütün o çarpıcı uyumsuzlukların tatlı uyumlara dönüşmemesini diledi. Herkesin söylediği gibi en büyük ıslah edici değil, en büyük sadeleştirici olan zamana teslim olmamayı; yeryüzünde sadece dört kişi Günahkâr'ın nereye gömüldüğünü

bildiğinden, kendisini güzel bir trajik romansa kaptırarak hayatının pürüzlü gerçeğine ihanet etmemeyi istedi, umutsuzca.

Fakat belki de böyle bir tehlike yoktu. "Onu yollamadan önce, hakkında ağlak bir şeyler söylemek isteyen var mı?" diye sordu Kölmel. Bir an için etrafına bakındı, kahkaha attı, sonra da yere tükürdü. "Tahmin etmiştim. Lavuğun tekiydi bu oğlan zaten."

19

Back Church Geçidi, birbirinden çirkin kahverengi tuğla ofisler ve depolarla dolu, eğri büğrü bir caddeydi. "Bence bir manası yok" dedim Galli'ye, caddeye girip adresi aranmaya başladığımız sırada. Günbatımı parıltılı uçak izleriyle ilmik ilmikti. Batı tarafındaki gökdelenler, göğün kesin bir renk fikrinden en çok kaçındığı –üstteki maviyle altındaki altın sarısı– hattın büyük kısmını kapatıyordu. "Yetmiş yıl olmuş" dedim, süslemeli mermer sütunlarla çevrili, kocaman, biçimsiz ahşap bir kapıyı ve tepesinde duran, BROWN & EAGLE LIM.D yazısını (bildiğim kadarıyla eski bir yün fabrikası) geçtiğimiz sırada. "Orada hâlâ bir çöp yığını duruyor olamaz. Ya evler vardır, ya da otopark falan. Olan her neyse, gidip yıkamayacağımıza göre..."

Fakat oraya vardığımızda karşımıza ev ya da otopark çıkmadı. Eski çöplüğü de göremedik. İnşaat sahası olmuştu. Sahanın çevresindeki tahta çite, o bilindik uyarıların yanı sıra –kask giyilsin, çocuklar yakında oynamasın– tanıdık bir levha asılmıştı:

GRUBLOCK KONUTLARI

Bugünümüze yarınımız yön verir

Slogan Nietzsche'nin *İnsan, Fazlasıyla İnsan*'ının önsözünden, isimsiz bir alıntıydı. Grublock'ın pazarlama departmanı bayılmıştı bu lafa. Projenin bilgisayar maketlerinden birini Grublock'ın masasında gördüğümü hatırlamıştım şimdi: lüks daireli bir apartman binası olacaktı burası. Dış cephesi dalgalı turkuvaz renginde, çatısında da bir sebze bahçesi olacaktı. Whitechapel'ın boktan bir yerinde yaşamaya aldırmayan genç bankacılarla dolup taşacaktı; yeter ki ofislerinden en fazla on beş dakikalık mesafede olsunlar.

"Cuk otursaymış" dedi Galli. Cebinden cep telefonumu çıkardı.

"Hep yanında mıydı bu?"

"Evet, senin evden aldım. Grublock'ın şirketinde çalışan birine telefon edeceksin; inşaat sahasındaki alarmları kapatabilecek biri olsun. Herhalde bunu yapabilirsin?"

Başımla onayladım, o da telefonu uzattı bana.

Bunun son şansım olduğunu biliyordum. Günahkâr'ın cesedini bulsak da, bulamasak da, Galli'nin benimle artık hiçbir işi kalmayacaktı. Neyse ki Tara'ya dokunmamıştı; Roachmorton'daki evden kibarca ayrılmıştık. Ama ben çok şey görmüştüm. Beni kesin öldürürdü. Doğrusu, bu noktada artık kaybedecek hiçbir şeyim yoktu. Ben de Grublock'ın güvenlik sistemlerinin şefini aramak yerine, Stuart'ı aradım.

"Kevin?" dedi.

"Merhaba, Teymur'la mı görüşüyorum?"

"Hâlâ başın belada mı?"

"Evet, ben Kevin Broom. Back Church Geçidi'nde, Grublock Konutları sahasındayım ve sizden ricam –alo?" Gizlice görüşmeyi kapama düğmesine basmıştım. Sahte bir şaşkınlıkla telefonuma baktım ve tekrar telefonu çevirdim; ama bu kez gerçek numarayı aradım.

"Ben Teymur."

"Merhaba, tamam, Kevin Broom yine. Hat kesildi sanırım."

"Pardon?"

"Dediğim gibi, Grublock Konut sahasında, Back Church Geçidi'ndeyim ve içeri girmem lazım. Lütfen alarmları kapatabilir misiniz? Bu kadar geç aradığım için özür dilerim."

"Ne demek oluyor bu?"

"Horace için halletmem gereken bir iş var."

"Ah, Bay Grublock'la temas kurabildiniz mi? Biz bir türlü ulaşamadık da ona. Şahsen birini göndermeyi düşünüyordum ben de ama, bunu son kez yaptığımda olanlar..."

"Hayır, hayır, buna hiç gerek yok. Şu alarm işini halledebilirseniz çok sevinirim.

"Ama sahaya girmek için anahtarlara ihtiyacınız olacak."

"Bizde var."

"Sizde var mı? Nereden aldınız?"

"Biraz acelem var Teymur."

"Haklısınız, affedersiniz. Beş dakika verin bana, halledeyim."

Söylenenleri Galli'ye aktardım. Emin olmak için on beş dakika bekleyip, sonra arabadan indik. Galli, sahanın kapısındaki kilidi anahtar kullanmadan açtı.

İçeride, daha önce burada duran binanın kalıntılarını temizlediklerini, temelleri atmaya daha yeni başladıklarını gördük. "Şunu kullanacağız" dedi Galli, büyük, sarı bir greyderi göstererek. Greyderin kepçesi ikiye ayrılmış bir tabut gibi duruyordu. "Çöpler zamanla ezilmiştir; o yüzden on-on beş metre kadar kazsak yeter."

"Greyderi çalıştırmak için anahtar lazım olacak."

"Hayır, lazım değil. Yaşlı kadın bize mezarı çöpün ucunda, ortalarda bir yere açtıklarını söyledi. Haklıysa, o sözünü ettiği gangster boksörü

gömdükleri sırada burayı çok sık kullanmıyordu; o yüzden bulacağımız ilk iskelet o olacak, ya da en azından ilklerden biri. Yaklaştığımızı düşündüğümüzde, sen kürekle işe koyulursun."

"Oho, sonsuza dek sürer öyle."

"Hayır, sadece bütün gece sürer. Gece bizim zaten. Eğer kaçmaya kalkarsan kafanı greyderle ezeceğimi söylememe gerek yok. Unutma, dört parmaklı bir ayak arıyoruz."

Böylece işe koyulduk. İki saat sonra Galli, aydakiler kadar büyük bir krater açmıştı. Sinüslerimize saldıran amonyak kokusu, eski çöp tepesinin üst katmanına ulaştığımızı belli ediyordu. Deliğin kıyısından, kemik kalıntıları görmek için dikkatle bakıyordum. Bir saat sonra, greyderin gümbürtüsünden kulaklarım ağrımaya başlamışken, bir tane kemik gördüm. Bir kedi ya da köpeğin kalçasından bir parçaymış meğer; sünger gibi olmuştu. Bir süre sonra, bir insan ayağının kemikleri düştü makinenin kıskacından. Galli'ye bağırdım; o da bakmak için çıktı. Fakat bu beş ayaklı bir sağ ayaktı: ürkünç, ama Günahkâr'ınki değil. Günahkâr'ın iskeletini bulmaya, dedim kendi kendime, altın sikke dolu bir define ya da Arşimet'in *Küre Yapmak* adlı kayıp elyazmasını bulmaya ne kadar yakınsak, ancak o kadar yakınız... Ama devam ettik; sonra, sonunda, gece yarısı yaklaşırken, konsantrasyonumu neredeyse kaybetmek üzereyken, greyder yamru yumru eski bir bisiklet çıkardı ve altından, çatlamış ve kahverengi, ama yine de insana ait olduğu besbelli olan bir göğüs kafesi belirdi. Galli'ye tekrar durması için bağırdım ve sonra, dikkatle, küreği kullanarak molozu biraz daha dağıttım. İskeletten kalana bakınca, benimkinden çok daha kısa olduğunu görebiliyordum. Bir kadın ya da çocuk iskeleti de olabilirdi ama; fakat birkaç dakika sonra kopmuş sağ ayağı buldum. Dört parmak; tıpkı bir karikatür karakteri gibi. Seth Roach.

Galli beni iskeletin yanında yere oturttu, sonra da çarçabuk ellerimi arkadan kelepçeledi.

"Hâlâ anlamıyorum ne aradığını" dedim. "Hitler'in mektupta bahsettiği şey bu muydu?"

"Hayır."

"Neydi öyleyse?"

"Böcek."

Yani Grublock gerçeği söylemişti! "Ne böceği?"

"*Anophthalmus hitleri*."

Dediği şeyin ne olduğu hakkında en ufak fikrim yoktu. "Neden burada olduğunu düşünüyorsun?" diye sordum.

"Sessiz ol lütfen."

"Tamam; ama beni büyük olasılıkla bunun ardından öldüreceğini biliyorum. Bulsan da, bulamasan da."

"Doğru."

"Bütün bunların ne demek olduğunu öğrenmek istiyorum."

Galli bana baktı, sonra da iç çekerek anlatmaya başladı. "İki hafta önce, şimdi patronum olan kişi, özel bir dedektifin *Anophthalmus hitleri*'yle ilgili sorular sorduğunu öğrendi. Uzun zamandır bu organizmanın canlı ya da ölü tek bir örneğinin bile yeryüzünün hiçbir yerinde bulunmadığı konusunda bir uzlaşma vardı –fakat Horace Grublock gibi ciddi bir koleksiyoncu bazı örneklerin gerçekten, bir şekilde, bir yerlerde korunmuş olabileceğine inanıyorsa, o zaman bu da, böyle bir olasılığı takip etmek için başlı başına neden sayılırdı. O yüzden bahsi geçen kişi Grublock'tan önce böceği bulmam için benimle anlaştı. Ne yazık ki, Zroszak bu arada epeyce yol almıştı."

"Sen de onu öldürüp evini aradın."

"Evet. En baştan başlamaktansa, bıraktığı yerden devam etmek daha kolay olacaktı."

"Ama bir şey bulamadın. Sonra benim içeri girdiğimi gördün. Senin kaçırdığın bir şeyi bulabileceğimi düşündün. Fakat Hitler'in mektubu sana bilmediğin bir şeyi söylemiyordu zaten."

"Öyle."

"Benim de pek bir yararım olmadı yani."

"Hayır. Sadece Claramore'da, bir de kocakarının yanında işime yaradın."

"Peki neden Seth Roach'un cesedini arıyordun?"

"Zroszak böceklerin iki tanesinin boksörle birlikte gömüldüğünü düşünüyordu. Notlarında yazmış. Neden böyle düşündüğünü açıklamamış aslında. Herhalde benim bulamadığım bir şeylere, Philip Erskine'in bazı defterlerine, ya da Evelyn Erskine'in mektuplarına falan ulaşmış olmalı."

"Sen de Seth Roach'un Claramore'da ölmüş olabileceğini düşündün."

"Makul olanı buydu. Yanılmışım."

"Böceklerin hâlâ burada olduğuna inanıyor musun? Seth Roach'un yanında? Bu kadar zaman sonra?"

"Göreceğiz" dedi Galli. "Böyle bir yerdeki kimyasal ve mikrobiyolojik koşulları öngörmek zor. Böcekler dayanıklı olacak şekilde yetiştirilmiş. Hiç çürümemiş olmaları muhtemel. Bir şekilde fosilleşmiş bile olabilirler." Açıklamasını bitirdikten sonra, iskeletin yanına diz çöktü. Kafatasının üzerinden pislikleri süpürdü. O zaman Seth Roach onun üzerine kustu.

Kara kara, kımıl kımıl kusmuk Galli'nin koluna tırmandı, göğsüne yayıldı ve çenesine doğru yükseldi. Çığlık atmaya çabaladığı anda hemen ağzından içeri doldu. Galli arka üstü düşünce beceriksizce kendini yumrukladı; ama akıntıda bir yarık açmakta zorlanıyordu ve çok geçmeden her yeri katrana bulanmıştı. Sessiz bir hoşnutsuzlukla şakırdayan binlerce dil gibi bir ses duydum; kanları gördüm. Sonra, daha da kötüsü, kaynaşan kara balçığın altından beyaz bir şeyler geliyordu. Önce bütün bedeni ileri geri sallandı, sonra sadece elleri ve ayakları titremeye başladı, kısa sürede onlar da durdu. Saniyeler sonra Galli'den geriye kemikler, saç, giysiler ve ayakkabılar dışında hiçbir şey kalmamıştı. Sonra böcekler bana doğru yöneldiler.

Yerde hızla ilerlediler; ayaklarıma sıçrayıp bacaklarımdan yukarı tırmandılar. Hareket ediş tarzlarında doğru olmayan bir şey vardı; sanki ucuz bir çizgi film kahramanı gibiydiler. Gırtlağıma girmesinler diye ağzımı kapalı tuttum. Galli keşke beni vurup öldürseydi de, böyle ölmek zorunda kalmasaydım, diye düşündüm.

Ama sonra böcekler durdular.

Bir kısmı kasıklarıma varmıştı ve orası, elbette, sidik içindeydi. Diğerleri koltuk altıma kadar gelmişti; orası da aynı şekilde ıslaktı. Bedenimin

kokuşmuş tepelerinde gergin gergin dolanıyor, küçük iğneli bacaklarıyla elbiselerimin üzerinden derimi yokluyorlardı. Bir iki tanesi topluluktan ayrıldı, svastika kanatlarını açtı, suratımın önünde kanat çırptı, bana gözsüz bir bakış attı ve yeniden arkadaşlarına katılmak üzere yere indi. Sonra, hep birden, bir anda, bir masanın üzerinden çekilen kara bir masa örtüsü gibi, çekildiler. Son birkaç tanesinin Günahkâr'ın göz boşluklarından içeri sıçradığını gördüm. Sessizlik oldu. Galli'nin boş leşinden, Back Church Geçidi'nin sokak lambalarından gelen soluk ışık altında zar zor görünür olan bir buhar yükseliyordu. Bayıldım.

Sabahın beşinde suratımı bir şey yalayınca uyandım. Gözlerimi açtım. Bir tilkiydi bu. Başımı çektim; ürkerek birkaç adım geri attı. Uyuz ve sıskaydı; tendonları bükülmüş telefon telleri gibiydi. Petrol istasyonları gibi kokuyordu ve kürkü, yağmur suyu dolu bir bidonda bırakılmış trafik konisi rengindeydi. Yani –yeterince açık anlatamadıysam– akıl almaz güzeldi. Hayvan, çocuklarınki gibi kuşkulu gözlerle bana belki bir dakika kadar baktı. Sonra fırlayıp çitin üzerinden gitti. Nefesimi serbest bıraktım; şafak da öyle yaptı.

Birkaç saat sonra Grublock Konutları'nın ilk işçileri esneye esneye geldiler. İskeletleri görünce polis çağırmak istediler; neyse ki onları önce Teymur'u çağırmaya ikna edebildim. Cep telefonumu kulağıma tuttular; ben de her şeyi açıkladım. Grublock'ın öldüğünü söylediğim zaman Teymur'un bana inandığını sanmıyorum; ama yine de işçilere beni bırakmalarını emretti. (İnşaat sahalarının pek üzerinde durulmayan bir üstünlüğü de, bir çift kelepçeyi kırmak için fantastik sayıda seçenek olması.) Gitmeden önce bir eldiven ödünç alıp, Galli'nin kalıntılarına hâlâ gevşek bir şekilde tutunan elbiselerini araştırdım. Hitler'in mektubu sol ceket cebindeydi.

Çok daha sonradan –bu hikâyeyi yazmak için yapılan araştırma, soruşturma ve spekülasyonların ardından– neler olmuş olabileceğini anladım. Günahkâr'ın gırtlağının derinliklerinde, neredeyse ölmek üzere olan o son iki *Anophthalmus hitleri* örneği boyun eğmemek için üremişlerdi; umutsuz, sakat, biçimsiz bir şekilde son kez sikişmeyi başarmışlardı –ve neyse ki Millicent Bruiseland onlara müdahale etmek üzere orada değildi. Çöp tepesinin yüzeyinden on metre kadar aşağıya gömülünce, ortaya çıkan larvalar boksörün etinden beslenmişti. Ve o ateşli çocuklar, Günahkâr'ı bir iskelete dönüştürüp uyluk kemiklerinden iliğini de

emdikten sonra, her bir deliğe giren zehirli bir çorbayla –kızartma yağları, lapalaşmış sebzeler, artık et parçaları– idare etmişlerdi. Belki arada, ölü bir köpek, kedi ya da güvercinle ziyafet çekmişlerdi. Hatta, şansları süper yaver gitmişse, Albert Kölmel'in daha genç ve hırslı rakiplerinden biri başka bir ceset gömmeye karar vermiş de olabilirdi. Daha sonraları, Whitechapel'ın zenginleştiği yıllarda, eski çöp sahasının üzerine bir depo inşa edilince, zeminde tüneller açıp fasulye konservelerini delmişlerdi. Yiyeceksiz haftalar ya da aylar geçebilirdi; ama –yine Erskine sayesinde– hayatta kalmaya yetecek kadar dirençliydiler. En kötüsü birbirlerini yiyeceklerdi. Seksen yıl sonra, Fluek'in bu torunları çöpün her yerine ve komşu binaların temellerine yayılmış, minyatür bir Londra Metrosu oluşturmuş oldukları halde, Seth Roach'un kafatası hâlâ koloninin merkeziydi; o yüzden Galli kafatasını definden bu yana ilk kez ortaya çıkarınca, onu yemişlerdi. Eğer trimethylaminuria hastalığım olmasaydı, aynı şey benim de başıma gelecekti. Böceklerin bile standartları var.

Eve varır varmaz bilgisayarımı açtım. Stuart çevrimiçiydi; hemen sohbet programıma girdi.

STUART: Oh be, iyi misin?

KEVIN: evet

STUART: polis geldi mi?

KEVIN: hayır

STUART: ne? niye? Ne oldu peki?

Ona her şeyi en başından anlattım. Birkaç kez ara verdim; çünkü Nazi hatıra koleksiyoncularının forumlarında bakmak istediğim bir-iki ayrıntı vardı. Bitirince şöyle dedi:

STUART: manyakçaymış

KEVIN: biliyorum

STUART: peki onu kimin kiraladığını bulabildin mi?

KEVIN: hayır

başta grublock japonlar deyince inanmıştım

sonra aslında bendim, kimliğimi gizledim deyince yine inandım

sonra belki yaşlı erskine olabilir dedim

bir an için tara southall'ı bile düşündüm

ama sonra bu teorilerin hepsi çürüdü

zaten asıl sır herifin thule derneği dövmesiydi

bak şimdi aklıma gelene dek unutmuştum aslında o meseleyi, ama sanırım, sona doğru dövmesi biraz kaymıştı

STUART: yani gerçek dövme değil miydi?

KEVIN: hayır

ama sürpriz sayılmaz bu –onun cidden thule derneğinden olmadığı belliydi

STUART: niye?

KEVIN: yapma stuart

gerçek olamaz

o internet sitelerinde söylenenlere bakma, 1920'lerde dağıldı onlar

STUART: senin böyle düşünmeni istiyorlar

KEVIN: hayır stuart, dağıldılar

acayip olan şu, ne diye thule derneğindenmiş gibi davransın? ne yararı var? kimi etkileyecek? londrada o simgeyi tanıyacak sade bir avuç insan vardır

belki grublock bile tanımazdı

ben tanırdım elbette

ama niye biri çıkıp da beni kandırmak için bu kadar çaba harcasın, özellikle de ariosofistler işin içindeymiş sanmamı istesin?

STUART: evet ne demek istediğini anlıyorum

KEVIN: ama işin o tarafı artık sır oldu

herife soramayız

böcekler tarafından yendi

STUART: bu da acayip muhteşem bir şey bu arada

bir noktada bana bunu daha detaylı anlatman lazım

KEVIN: tamam yaparım

neyse, anlayamadığım bir şey daha var, onu düşünüyordum

foruma philip erskine konusunu yazmıştım ben, biri de yanıt olarak seth roachu sormuştu

‘nbeauman'

kimdi o?

bir daha yanıt vermediler

şimdi düşünüyorum da, sanki bana yardım etmek için değil de, benim ne bildiğimi görmek için yazdılar

biraz asap bozucu

STUART: o hesabı hacklememiz lazım

KEVIN: evet, yapılabilir

ama çok da gerekmiyor

eski mesajlarına baktım

bence sahte bir hesap

STUART: kimin?

Forumdaki herkesin, benim bile, en az bir tane "sahte hesabımız" vardı; bazılarının belki beş-altı tane. Bir tartışmayı kötü bir şekilde kaybediyorsanız, desteğe ihtiyacınız varsa, gerçek hesabınızdan çıkıp yalaka hesabınıza girer, "evet kevin haklı, kafası olan bunu anlar" gibi bir

şeyler yazardınız. Gerçekten işe yaramazdı; ama bazen yapacak başka bir şey de olmazdı.

KEVIN: stuart, polis neden hiç gelmedi?

STUART: ne?

KEVIN: ben benzin istasyonundayken, onları arayacağını söyledin

sonra inşaat sahasındayken de

ama hiç gelmediler

STUART: herhalde sahte arama yaptığımı sandılar

KEVIN: onları aramadın sen

STUART: aradım!

KEVIN: sen nbeauman kimin sahte hesabı biliyorsun

STUART: hayır

KEVIN: dediğim gibi, onun yazdıklarına baktım stuart, nbeauman foruma sadece sen bir tartışmayı kaybetmeye başladığın zaman yazıyor

Bir süre yanıt gelmedi, sonra:

STUART: gerçekten mi?

KEVIN: evet

STUART: bak bu tuhaf

KEVIN: tuhaf değil

seth roachu benden önce biliyordun

anophthalmus hitleriyi sen de kesin arıyordun

grublockın onun gerçek olduğuna emin olduğunu öğrendin

o yüzden bu galliyi tuttun

ve benim de bu işe bulaşacağımı, çünkü grublock için çalıştığımı tahmin ettin

o yüzden ona thule derneği simgesini kullanmasını söyledin çünkü bunun anlamını bileceğimi biliyordun, benim onun ariosofist olduğunu, sadece kiralık silah olmadığını düşüneceğimi, sonra da senden hiç şüphelenmeyeceğimi biliyordun

STUART: kevin, saçmalama

hayalgücün uçuyor

haydi ama, sen benim en iyi dostumsun

KEVIN: biz hiç yüz yüze gelmedik

STUART: ne fark eder?

KEVIN: biliyorum

ama bu yeryüzünün tek anophthalmus hitlerisi. svastika kanatlar, isim, hitlerden gelen şahsi övgü yazısı, her şeyin ötesinde nadirlik –insan eti yiyiyor oluşu! sadece paha biçilmez değil, resmen mitsel bir şey. ben bile bütün bunlar başlamadan önce varlığını hiç duymamıştım

en iyi arkadaşına ihanet etmeyeceğini falan mı söylüyorsun?

ederdin

ben ederdim

hepimiz ederdik

bizim hobimiz bu, hayatımız

tek fark şu, çoğumuz o galli herif gibi ciddi bir adam tutmaya para bulamayız

ama sen bulabilirsin

artı, bu tür hikâyeleri seviyorsun

katiller, kiralık askerler, özel ajanlar

buna karşı koyamazdın

Stuart bu arada hiç yanıt vermiyordu, o yüzden şöyle yazdım:

KEVIN: peki ne diye "nbeauman"? o kim?

STUART: ha

bütün sahte hesaplarım rastgele yaratılmış isimler.

yoksa dayanamayıp cins bir referans yerleştirirdim, böylece senin de ben olduğumu tahmin etmen çok kolay olurdu

gerçekten üzgünüm, kevin.

Sonra çevrimdışı oldu.

Birkaç gün sonra Günahkâr'ı Edmonton'daki Yahudi mezarlığına gömdürdüm. Şahsen tören meraklısı değilimdir; ama ona yattığı yerde verilen rahatsızlığa bizzat katkıda bulunduğumdan, bir şeyler yapmam gerektiğini hissettim. Back Church Geçidi'ndeki çöp tepesini düşününce, aklıma onun dev ötesi büyük yeğeni geldi; Stuart'ın komplo teorilerine sık sık sahne olan New Mexico'daki Çöp Yalıtma Pilot Tesisi. Amerikan hükümeti (iddialara göre), Carlsbad kentinin yakınındaki bir tuz madenine binlerce varil radyoaktif plutonyum gömüyor: kesinlikle, en kötülerin kötüsü bu; yüksek güvenlikli bir hapishanedeki tek kişilik hücrelerdeki seri katillerin nükleer dengi. Atık, yüz binlerce yıl tehlikeli olmayı sürdürecek. Bu projenin en büyük sıkıntısı basit mühendislik meseleleri değil. Sorun şu; bu sahayı nasıl işaretlemek gerekir ki, –ister siborg, ister mağara adamı olsunlar– uzak geleceğin meraklı Kuzey Amerikalıları burada ne olduğunu anlayabilsin. O torunların uyarılması gerekiyor. Mısırlılar da aynı şeyi piramitlerle denedi; ama sonucuna baksanıza. O yüzden bazı antropologlar sahayı hiç işaretlemeyelim diyor. Büyük olasılıkla Günahkâr gibi yanılıyorlar. Zaten planlarının istedikleri gibi işleyip işlememesi de pek önemli değil: eğer bir şeyin sizi mutasyona uğratmasından korkuyorsanız, o zaman çoktan uğratmış demektir.

Tara Southall'a telefon edip gelmek isteyip istemeyeceğini sordum. Çiçek göndereceğini, ama Londra'nın çok uzak olduğunu söyledi. Böylece o sıcak Salı günü, mezarın başında yas tutan bir tek ben vardım. Yani başlangıçta öyle sandım. Haham töreni bitirince ona teşekkür ettim, o da beni mezarın

başında yalnız bıraktı. İşte o sırada, biraz uzakta, bir tekerlekli sandalyede oturmuş, bana doğru gözlerini kısarak bakan soluk, tombul bir adam olduğunu gördüm. Resmini hiç görmediğim için yüzünü tanıyamadım; ama kim olduğunu hemen anladım. Cenazeyi nereden haber aldığını merak ettim.

Ama konuşmak için yanına gitmedim. Onun yerine, hahama yetişmek üzere arkasından koştum.

"Haham" dedim. "Bir itirafta bulunmak istiyorum."

Durdu. Hoş bir esinti vardı ve rüzgâra doğru durabilmek için içgüdüsel olarak yana çekildim. Haham, "Siz inançları karıştırıyorsunuz" dedi, gülümseyerek.

"Biliyorum, biliyorum, ama bakın benim bir hobim var; korkunç bir hobi bu. Nazi eşyaları topluyorum. Bir sürü. Bir Nazi değilim, yemin ederim; ama büyük de bir koleksiyonum var. Daha önce hiç gerçek bir Yahudi mekânına gelmemiştim ve aniden öyle hissettim ki..."

"Üçüncü Reich döneminden hatıralık eşyalar mı?"

"Evet."

Kolumu sıvazladı. "Korkmana gerek yok. Ben de koleksiyon yapıyorum."

"Ne?"

"Yani tam bir koleksiyoncu sayılmam. Ama evde bir kutu küçük biblom var. Bir sürü Avrupa Yahudisi yapıyor bunu. Bana da babamdan miras kaldı. Ölü bir düşmandan ganimet almak gibi bir şey bu. Kafa derisi de diyebilirsiniz."

"Hadi ya?"

"Eminim sizin de nedenleriniz vardır. Ama tabii, sizi rahatsız etmeye başlamışsa eğer, bu alışkanlıktan kurtulmanız gerekir."

Günün geri kalan kısmında, hahamın önerdiği gibi yapsam mı diye düşündüm. Çok dert ettiğimden değildi aslında; günlük hayatımda o kadar çok Yahudiyle karşılaşmıyordum, o yüzden sık sık kendimi garip hissetmek zorunda kalmıyordum. Fakat bir şekilde bu objelerin bende yarattığı

heyecan, Perşembeden beri olup bitenler kadar elektrikli değildi. Yine de, ertesi sabah her şeyi saklamaya karar verdim. Yoksa nasıl vakit geçirecektim? (Ayrıca Stuart'la forumlarda arkadaş olmuştum. Artık onunla konuşmadığımdan, konuşacak başka kimsem de yoktu; o yüzden aynı yoldan bir arkadaş daha bulmaya çalışmanın fena fikir olmayacağını düşündüm. Hatta iki. Ama bunun için ölsem trimethylaminuria forumlarına dönmeyecektim.)

Sonra Teymur aradı. O öğleden sonra *Ahenk Algısı: Philip Erskine'in Hayatı* adlı kitabı okuyordum; ikinci el bir kitapçıdan postayla yeni gelmişti. (Başlığın Le Corbusier'nin bir denemesinden alındığı anlaşıldı: "Mimarlık tüm diğer sanatların üstünde bir sanattır; çünkü platonik bir görkeme, matematiksel düzene, spekülasyona, duygusal ilişkilerde yatan ahenk algısına ulaşır.") Erskine'in 1981 yılında California'daki bir kaplıcada öldüğünü öğrendim. Karısından boşanmıştı. Yaşamöyküsü yazarının görüştüğü arkadaşları, onun bir özyaşamöyküsü üzerinde çalıştığına inanıyorlardı; ama elyazması bulunamamıştı. Kitap Seth Roach'tan hiç bahsetmiyordu.

"Görünüşe göre şirket Japonya'dan bazı yatırımcılar tarafından satın alınıyor" dedi Teymur bana. "Korkarım artık size iş paslayacak biri olmayacak."

"Sorun değil."

"Fakat sizi bunun için aramadım. Bay Grublock ölümü durumunda sizin için bazı talimatlar bırakmış."

"Gerçekten mi?" Grublock'ın cenazesine davet edilmemiştim.

"Evet. Bu arada, o kadar çok şey için talimat bırakmış ki, sersemledik resmen. Hâlâ üstünden geçiyoruz. Siz, onun ‘koleksiyonuna' sahip olacaksınız. Anlaşılan, tamamına. Hangi koleksiyon kastediliyor, onu bile bilmiyorum. Birkaç tane vardı. Herhalde şarap falan gibi bir şey. Her koşulda, oturduğu binanın baş kapıcısı koleksiyonun kutulanıp size gönderildiğini söyledi."

"Ha. Sağ ol Teymur."

Telefonu kapattım. Bu habere heyecanlanmam gerekirdi. Ama, doğrusu, Grublock'ın bu hiç beklenmedik cömertliği karşısında etkilenmiş ve şaşırmış olsam da, kendimi biraz mahzun hissettim. Hobimden geriye ne kalıyordu ki bu durumda? (Aklıma, John Carpenter'ın *Yaratık*'ının ön bölümü niteliğinde yazdığım 78 bin kelimelik metin geldi; o da bittiğinde tuhaf bir şekilde sevinememiştim.) Ansızın, yeryüzünün en büyük Nazi hatıra koleksiyonlarından birine sahip oluyordum –ne diye önemsiz açık artırmalara katılıp vaktimi harcayacaktım ki? Bundan forumlarda bahsedemezdim bile; kimse inanmazdı bana. (Grublock hayattayken her şey hakkında böyle mi hissediyordu? Bu yüzden mi o kadar açgözlüydü?)

Yeni bir uğraş bulmanın vaktinin geldiğine karar verdim. Boks malzemeleri; belki. Seth Roach'un boks eldivenlerini hayal ettim uzun süre. Grublock'ın koleksiyonundan sadece Goebbels Gottafchen Goethe'yi ve kendi koleksiyonumdan da Hitler'in Philip Erskine'e yazdığı mektubu saklayacaktım. Gerisi gidebilirdi. Hepsini mezarlıktaki hahama bağışlamayı düşündüm; ama beni yanlış anlayabilirdi. Ayrıca, daha iyi bir evim olsun istiyordum.

Ama koleksiyonu satmak beni aylarca uğraştıracaktı. Hepsini birden satmazsam tabii. Parası olan birine. Zaten temasta olduğum birine. Çok iyi tanıdığım, hatta beni yüzde kaç aldatmaya çalışacağını kesin olarak tahmin edebileceğim birine.

İtiraf etmekten utanıyorum ama, sohbet programımı açıp Stuart'a koyduğum engellemeyi kaldırmak için bir bahanem olunca, inanılmaz rahatladım. Ben daha ona neler olduğunu anlatmaya fırsat bulamadan önce o yazdı:

STUART: haberleri gördün mü? trimethylaminuria için bir tedavi bulmuşlar

gen terapisiyle düzeltebiliyorlarmış

KEVIN: ne?

ciddi misin?

STUART: :)

hayır

ne diye haberlere çıksın bu? kime ne

kandırdım seni ha?

KEVIN: evet

ha ha

hey, sana anlatacak çok kıyak bir şeyim var

ama önce böceklerin yediği adamı biraz daha anlatmamı ister misin?

Teşekkürler

Dazed ve *Another*'daki herkese teşekkürler; James Sturz, Dan Stone ve Londra Kütüphanesi çalışanlarına araştırmama yardım ettikleri için teşekkür ederim; Lutyens&Rubinstein'daki Jane, Felicity, Daisy ve Sarah'a; Sceptre'daki Jocasta, Henry, James ve Laurance'a; ilk taslakla ilgili yorumları için Hermione, Olaf ve Sam'e; bütün destekleri için Agata, Archie, Bea, Fran, Josh, Livy, Victoria ve Will'e, ve özellikle de Raoul, Jess ve Harry'ye; bu kitabın adanmış olduğu aileme. Kaynakçanın tamamı internet sitemde bulunabilir: www.nedbeauman.co.uk

NED BEAUMAN

1985'de doğdu ve Londra'da yaşıyor. *Dazed &Confused*, *AnOther* ve *Guardian* için yazılar yazdı. Bu onun ilk romanı. 2011'de *BBC2* tarafından İngiltere'nin en ümit vaat eden 12 yazarından biri olarak gösterildi.

[1] Francis Galton'un 1883 yılında Yunanca eu (iyi) ve genes (doğanlar) sözcüklerini birleştirerek "eugenics" adını verdiği ve gelecek kuşaklar için ırk kalitesinin artırılması ya da onarılmasını hedefleyen bir araştırma alanı.

[2] Darwin'in kalıtımı açıklamak üzere ortaya attığı ve Yunanca *pan* (bütün) ve *genesis* (doğum, köken) sözcüklerini birleştirerek adlandırdığı bir hipotez.

[3] Ariosofi ari ırklarla, aryanlarla ilgili gizemci bilgilerle ilgilenen bir araştırma alanı olarak 1915'te, Thule Derneği'ne de yakın olan Lars von Liebenfels tarafından ortaya atılmıştı.

[4] Kelebek ve güve gibi Lepidoptera sınıfında yer alan böcekleri inceleyen bilim adamı.

[5] "Dilin odun olsun."

[6] Kapa çeneni!

[7] 1928 yılında Maurice Martenot'un icat ettiği, ilk elektronik müzik aletlerinden biri.